د کتاب ځانګړني:

د کتاب نوم: ٦٦٠ شمېره

لیکوال: رفیع الله زیار

خپرندوی: مومند خپرندویه ټولنه – جلال اباد

برېښنالیک: Momand.books@gmail.com

پښتی: ایملیار ساجد

چاپ کال: ١٣٩٤

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ١٠٠٠ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندویې ټولنې تخنیکي څانګه

پټي

د چاپ حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دي.

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلونځی – مخابراتو څلورلاری

اړیکې: ٠٧٠٠٦٢٦١٦١ – ٠٧٧٧٦٢٦١٦١ – ٠٧٨١٦٢٦١٦١

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی / خیبر کتابپلورنځی / دارالسلام کتابپلورنځی / مستقبل کتابپلورنځی./ پکتیکا: علمي کتابپلورنځی/ کندهار: امیر کروړ کتابپلورنځی / افغان کتابپلورنځی./خوست: غرغښت کتابپلورنځی / رحیمي کتابپلورنځی/ لمر کتابپلورنځی / سباوون کتابپلورنځی./ هلمند: سیدجماالدین کتابپلورنځی / عرفان کتابپلورنځی / تاج نور کتابپلورنځی./ پکتیا: علمي کتابپلورنځی./ غزني: قاسمي کتابپلورنځی

Ketabton.com

شمېره

(ناول)

رفیع الله زیار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اسدالله غضنفر ته چې تل يې نثر ليکلو ته هڅولی يم او نصیراحمد احمدي ته چې يو تکړه پښتون ناول ليکونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوي چې يوازې يې مياشت د ناويتوب تېره شوې وه، د تناره له غاړې پاڅېده او د کور له دروازې نه د باندې په منډو شوه. په لار کې يې ټيکرۍ (پړونی) غاړې ته ولوېده. سلګۍ يې ورو، ورو په چيغو بدلې شوې. په منډه کې يې فرياد لا په زوره شو. د زړه له درده يې پر اوږو ککړ لاسونه سره موښل. پر نازک او ګلابي مخ يې ترمې اوښکې رواني وې.

ناوي ژړل او له سلګو سره يې فرياد کاوه، خو د هغې په خبرو څوک نه پوهېدل او يوازې يې د ولې، ولې غږ تر جوماته رسېده.

د جومات پېتاوي ته دوه سپين ږيري ناست وو. يوه د امسا پر څوکه څمکه ټکوله او هغه بل يې نسوار تو کړل. د ناوي غږ يې واورېده. د صحنې د ښه ليدو لپاره يې عينکې پر سترګو سمې کړې او په زوره يې وويل:

- زوی يې مړ کړې هغه ښځه چېرې منډې وهي؟

هغه بل يې د خير له غږ سره ځواب ورکړ:

- نه پوهېږم، خو شيبه وړاندې مې ډېرې تر غوږ شوې.

په دې وخت کې د کلي له يوې تنګې کوڅې نه موټر راووت. مخ پټي وسله وال په کې سپاره وو. په تېزۍ سره د جومات له مخې تېر شو. سپين ږيري يې په دوړو کې پټ کړل. يوه يې له دوړو نه د پټکي په شمله خوله پټه کړه او ويې وويل:

- په کلي څه بلا راغلې ده...

هغه بل يې خبره پرې کړه:

- څه ته ګورې؟ در څه چې ورشو.

دا يو سپين ږيری لږ په غړو کې ښه و، خو دا بل يې د امسا په زور ودرېده او د پېښې پر لور روان شول.

سپين ږيري چې څو قدمه وړاندې تلل، نو د ځوانانو ډله له کټ سره يو ځای ترې مخکې شوه.

د پېښې ځای ته تر ټولو وړاندې ناوي رسېدلې وه. هغه ځوان يې په وينو لړند وليد چې مياشت وړاندې يې خپل ټول راتلونکی ژوند ورسره تړلی و، خو له دې وروسته دا خوږه هستي ترې تللې وه.

وژل شوی ځوان د کلي په تنګه لار کې پروت و. کله، کله به يې نرۍ باد تورې څنې وښورولې. باد يې سپينه لمن هم نه پرېښوده. يو نيم وخت به د باد څپه تېزه شوه او د خاورو کمزورې دوړه به يې پر مخ تېره شوه، خو پر مخ چې يې کومې خړې نښې ښکارېدې، هغه دوړې نه، بلکې په اوږو ککړ لاسونه پرې کش شوي وو.

د کلي ځوانان راغلل. د ځوان جسد يې پورته کړ. ناوي د زاړه توت ډډې ته داسې حيرانه ولاړه وه لکه خوب چې ګوري. ډلته يې د يوه سپين ږيري غږ واورېده:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لورې څه وکړو؟ دا به د خدای ج خوښه وي.

هغه بل يې هم پرې راغږ کړ:

- ورځه لورې کور ته لاړه شه او صبر ولره.

په زاړه توت کې د مرغيو وزرو رپرپی جوړ کړ او د توت څو پاڼې د ناوي پر جړو ويښتانو راولوېدې. د باد تېزې څپې د توت له څانګو او پاڼو نه شغا پورته کړه او ناوي پر زنګېدلو قدمونو د کور پر لور داسې روانه شوه؛ ته وا اوس کور ته نه، بلکې څوک يې په زوره بنديخانې ته بيايي.

سپين ږيري په فکر کې ډوب وو. يوه ته تږخي ورغی. خولې ته يې لاس ونيو او په زوره يې وټوخل.

هغه بل يې له ځان سره ووېل:

- دا ټکه له کومه شوه چې پر دې خواره کورنۍ راولوېده؟

د امسا ټکا واورېدل شوه او دواړه له هغه ځايه روان شول.

کلی د ځوان پر وژل کېدو خپه دی. د ماښام په خړه کې سپين سري ښځې ليدل کېږي چې غمجنې کورنۍ ته ور رواني دي. د کلي د نن شپې چوپتيا ژړا او فريادونو ماته کړې ده.

د ګيدړو او شغالانو اوازونه ډېر کم اورېدل کېږي، ځکه نن د کلي فضا سويو کړيکو نيولې ده. د وژل شوي ځوان سپين ږيری پلار پر کټ ناست دی. يس سورت تلاوت کوي. زوی ته د جنت او ځان ته د صبر غوښتنه کوي. کله، کله د زوی هغه اواز اوري چې په تيليفون کې يې په ټيټ اواز ورته ويلي وو:

- پلاره زه يې وويشتم.

- چا؟

د زوی غږ يې ورک شوی و. يوازې يې د هغه د لوېدلي لاس غږ په تيليفون کې اورېدلی و.

د وژل شوي ځوان سپين ږيري پلار چې دا غږ اورېدلی و، نو له پښو او لاسونو يې دمه ختلې وه؛ يوازې يې دا غږ کړی و:

- يا الله زوی مې چا وواژه؟

ناوي د خپل خسر غږ د تناره پر غاړه په داسې حال کې اورېدلی و چې شيبه وړاندې يې څو ټيټې ډزې هم تر غوږ شوي وې، نو ځکه يې منډې وهلې، تر څو د ژوند ملګری وګوري چې ژوندی دی او که مړ؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پر کور دغه له ویره ډکه شپه سبا شوه. په کوڅو کې د سپین ږیرو ټوخي واورېدل شول چې جومات ته روان وو. مرغیو هم ډول، ډول اوازونه کول او بلبلو خوږې نغمې ویلې، خو د ځوان کورنۍ ته د غم سریندي ښکارېدي.

لا له جومات څخه خلک نه وو راګرځېدلي چې څو رنجر موټر د کلي په تنګو کوڅو کې راښکاره شول. دوړې یې جوړې کړې. پر سر یې شنه څراغونه روښان وو او کله، کله به یې ویروونکي هارنونه کول. شیبه وروسته د وژل شوي ځوان کور ته ورسېدل او له بریک وهلو سره دروازي خلاصي شوې. پولیس یوې او بلې خواته خواره شول. یو دنګ او ښایسته ځوان راښکته شو. مخابره یې په لاس کې وه. د رنجر له سویچ بورډ څخه یې د یادانښت کتابچه او نور ثبتونکي وسایل رواخیستل او یوه پولیس ته یې ورو وویل:

- څوک شته؟

- صاحب! هغه دی یو سپین ږیری له جومات نه را روان دی.

آمر یې سر وخوځاوه او څه یې ونه ویل.

سپین ږیری راورسېده. سلام یې وکړ او په کمزوري غږ یې پوښتنه وکړه:

- قوماندان صاحب! څوک مو په کار و؟

- د هغې کورنۍ کس غواړم چې تېر ماښام یې څوک وژل شوي دي.

سپین ږیري په لړزانده غږ ور لنډه کړه:

- هغه زه یم.

- ته د وژل شوي کس څه کېږې؟

- پلار یې یم.

- خدای دې رحم پرې وکړي.

- له خپله غمه وساتل شې.

سپین ږیري خیرن دسمال له واسکټ نه راوویست. پر ګونځې مخ را رواني اوښکې یې پاکې کړې، خو لاندې شونډه یې لا رپېده. د پولیسو مشر د سپین ږیري دغه حالت ته په زیر، زیر کتل او وروسته یې له خولې نه سوړ اسویلی وویست.

وروسته د سپین ږیري پام شو چې راغلي پولیس یې همداسې په لار کې درولي، خوله یې خبرې ته جوړه کړه او د پولیسو آمر ته یې وویل:

- راځئ حجرې ته.

آمر نورو پولیسو ته وکتل او زیاته یې کړه:

- هلکانو تاسو اوسئ، زه زر راځم.

ټولو په یوه غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! سمه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پلار مخکې او د پوليسو آمر ورپسې، حجرې ته ننوتل. د دوی په ننوتو سره توتکۍ له کړکۍ نه ووته. سپين ږيري زاړه نيالي پر پټو له دوړو وڅنډله او د پوليسو آمر ته يې وويل:

- راځه، دلته کېنه.

د پوليسو آمر کېناست او تر بڼو لاندې يې د سپين ږيري څېرې ته کتل. سپين ږيری له آمر سره نږدې کېناست او په فکر کې داسې ډوب لاړ ته وا پر دې دنيا يې هېڅ برخه نشته، خو شېبه وروسته د آمر دغه غږ په هوښ کړ:

- کاکا! کېدای شي چې مېلمانه درته را ډېر شي، نو که زه او ته خپل کار خلاص کړو، ښه به وي.

- د څه شي کار؟

- د پېښې په تړاو مې څو پوښتنې درنه کولې.

- ويې کړه.

- د زوی نوم دې څه و؟

- چمن ګل

د پوليسو آمر د يادابنت په وړه کتابچه کې چمن ګل وليکه.

- څه کار يې کاوه؟

- په ښار کې يې يوه وړه تيپري (غورفه) درلوده چې په هغه کې به يې ژاولې، بېسکټ او نور شيان خرڅول او خپلخانه يې ساتله.

- دا پېښه څه وخت رامنځته شوه.

- پرون مازديګر.

- پوهېږې چې زوی دې چا او ولې يې ووژه؟

- نه پوهېږم چې دا ټکه له کومه راولوېده.

- له چا سره خو به بد نه لري؟

- نه، تر اوسه مې مېږی هم تر پښې نه دی لاندې شوی.

- ستا زوی ته خو به کله ګواښ نه و شوی.

سپين ږيری په ځای کې وښورېده او د پوليسو آمر ته يې وويل:

- دا ګواښ يې څه بلا ده؟

- مطلب مې دادی چې چا خو به اخطارونه، نه وي ورکړي؟

- ماته يې څه نه دي ويلي.

- تيليفون يې ګرځاوه؟

- هو!

- ښه، کېدای شي چې تيليفون يې ماته راکړې؟

- خو هغه مې د زوی نښه ده. تاته يې څنګه درکړم.

- زه غواړم چې مالومات ترې واخلم او بېرته يې درته راوړم.

- سمه ده.

د وژل شوي ځوان سپين ږيری پلار له ځايه پاڅېده او کور ته لاړ.

د پوليسو آمر په خيرنه حجره کې يوازې پاتې شو. د حجرې تيرانو ته يې وکتل. د کلونو کلونو لوګي ور پورې نښتي وو. د لوګيو نه اوړېده جوړ شوي تارونه باد ښورول. بيا يې ټول ديوالونه تر نظر تېر کړل. وروسته يې څو ساړه اسويلي له خولې وويستل. د پېښې په اړه يې فکر کاوه، خو د سپين ږيري ځوروونکې حالت يې ذهن ګډوډ کړی و.

د پوليسو آمر (متين) لا په حجره کې په همدې کش مکش کې و چې د پلاستيکي بوټونو ګړپې شو. څو شيبې وروسته سپين ږيری په حجره ورننوت. په خيرنو لاسونو کې يې پر څو تسمو تړلې تيليفون نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیده یې راوړ او ور یې کړ. د پولیسو آمر تیلیفون روښانه کړ او له سپین ږیري یې وپوښتل:

- پرون مازدیګر یې چاته زنګ وهلی او دادک څوک دی؟

د سپین ږیري زړه راډک شو او په تیټ غږ یې وویل:

- چې کله یې وویشت، نو ماته یې زنګ وواهه.

پولیس سر وښوراوه او څو شیبې غلی شو لږ وروسته یې د وژل شوي ځوان پلار ته وکتل او بیا یې د هغه ځای پوښتنه ترې وکړه چې د سپین ږیري زوی په کې وژل شوی و.

سپین ږیری د پولیسو له آمر سره پلی لاړ او هغه ځای یې ور وښود چې د زوی جسد یې ترې راوړی و.

د پولیسو آمر له جیب نه وړه کمره راوویسته. له ځای نه یې انځورونه واخیستل. ټولې نښې یې تر نظر ترې کړې. هغه کاغذ ته یې پام شو چې په یوه بوټي کې نښتی و. وړاندې ورغی. کاغذ یې رواخیست. په ګډوډ خط لیکلي څو جملې یې داسې ولوستې: " موږ مجاهدین به هېڅکله هغه څوک ژوندي پرې نږدو چې امریکایانو ته جاسوسي کوي. مرګ په امریکا او د هغې پر جاسوسانو. "

کاغذ یې جیب ته کړ. پولیسو منډې کړې. ټول رنجرو ته وختل. د پولیسو د آمر په مخابره کې غږ شو:

- زویه پېښه دې ولیده؟

- هو صاحب!

- څنګه ده؟

- صاحب! هغه نورو پېښو ته ورته ده.

د مقابل لوري غږ ورک شو.

د کلي په منځ درمند کې برېوکی له ځان سره پلاستیکي خلطې تاو، راتاو کړې او پر هغو خلکو یې هم دوړې راوړې چې پر پولیسو راټول شوي وو. له دوړو نه چا په شملو خولې پټې کړې او چا سپوږمو ته د څادرونو څنډې ونیوې.

په اسمان کې غونډی، غونډی وریځې ګرځېدې چې د ځمکې پر ځینو برخو یې سیوری خپور کړی و او په ځینو برخو یې بیا لمر د رنګینیو ډکې، پستې د وړانګو ګوتې وهلې.

کله، کله به د کلي په ډنډونو کې چې خلکو به اوبه ترې څښلې، د چونګښو د کرکور غږونه واورېدل شول. پولیسو خپل کار پای ته رسولی و، نو ځکه رنجرو تېز حرکت وکړ. د کلي فضا د رنجرو د ټایرونو شغا ګډوډه کړه. د وژل شوي ځوان پلار په دوړو کې لږه شیبه له شا پسې وکتل. له هغه وروسته د کور پر لوري روان شو او کلیوالو هم په سپین ږیري پسې په زنګېدلو قدمونو حرکت وکړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټک، ټک سره د دفتر دروازه نیمه پرانیستل شوه، خو بېرته یې بند کړه. د پولیسو آمر د راځه غږ وکړ. خدمتګار راننوت. سلام یې واچوه او ورو یې وویل:

- صاحب! چای غواړئ؟

- هو، یوه پیاله راوړه.

- سمه ده.

څو شیبې وروسته خدمتګار د چایو پیاله له یوه چاکلېټ سره پر مېز ورته کېښوده. د متین خبرې ته یې د سترګو په کونجونو کې وکتل. بیا له کوټې ووت او دروازه یې په ځان پسې بند کړه. په دفتر کې خاموشي شوه. د پولیسو آمر د تر سره شوو پېښو په اړه فکر کاوه. سر یې سم نه خلاصېده چې دا کار چا او د څه لپاره یې کړی دی. په اوږده فکر کې ډوب

و. بالاخره یې سر وخوځاوه او له ځان سره یې وویل: " داسې شواهد هېڅ نه پیدا کېږي چې وژل شوي ځوانان دې د امریکایانو جاسوسان ثابت کړي. بیا یې له ځان سره زیاته کړه:

- خامخا ددې پېښو تر شا څه پټ دي.

د پولیسو د آمر زمزمې کرار شو. چوپتیا حاکمه شوه، خو دا ځل د کوټې چوپتیا د دیوالي ساعت ټلې ماته کړه. د سهار نهه بجې شوې. آمر سترګې وموښلې. چاکلېټ یې خولې ته واچوه. چای یخ شوی و، نو ځکه یې غټ غړپ تر ستوني تېر کړ. د مېز پر سر ایښی ټیلیفون وشرنګېده. د چای پیاله یې کېښوده. غوږی یې پورته کړه:

- صاحب! امر وکړئ.

- زویه! یو ځل زما دفتر ته راشه.

- سمه ده.

د پولیسو آمر له چوکۍ نه پاڅېده. هینداري ته ودرېده. کولا یې پر سر سمه کړه. خپلې خبرې ته یې وکتل او له غرورو نه په ډکو قدمونو د دفتر له دروازې ووت. څو شیبې وروسته یې د یوه بل دفتر دروازه ټک، ټک کړه. د ورتګ اجازه ورته وشوه. ورغی، له سلام سره یو ځای یې پر چوکۍ ناست سړي ته پښه ووهله.

پر چوکۍ ناست سړي چې سرې پټې یې پر دبرېښې لګېدلي وې، د پولیسو ځوان آمر ته د کېناستو اشاره وکړه او هغه هم د مېز تر څنګ پر چوکۍ کېناست.

چا چې سرې پټۍ لګولې وې، دا سړی جنرال و. ږیره او سر یې سپین وو، خو ږیره یې پاکه خرییله او پر تندي یې څو تاره سپین وېښتان پاتې وو. که څه هم جنرال سپین ږیری و، خو په څېره کې یې رعب او دبدبه لا

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه. له هېواد سره یې زیاته مینه لرله. په زړه کې یې رحم و او ځوانانو ته به یې له وطن سره د مینې کولو روحیه ورکوله. د پولیسو آمر هم هغه څوک و چې جنرال یې سمه روزنه غوښته.

جنرال ځوان آمر ته وکتل. آمر لکه وارخطا چې وي، لاړې یې تېرې کړې. ځان یې سم کړ. جنرال خبرو ته خوله جوړه کړه او په خوږه لهجه یې ترې وپوښتل:

- متینه زویه! د وژل شوي کس په اړه دې څه پیدا کړل؟

- صاحب! د ځوان وژل کېدل هغه نورو پېښو ته ورته دي.

- هاهاهاها (ترخه خندا) دا هم د امریکایانو جاسوس و؟

- صاحب! په لیک کې یې همدا ورسره لیکلي و، خو امریکایان وایي چې له موږ سره په دې نوم څوک نشته او بل هېڅ داسې شواهد پیدا نه شول چې وژل شوی ځوان جاسوس ثابت کړي.

جنرال له خپلې چوکۍ پاڅېده. لاندې شونډه یې تر پاسنۍ شونډې لاندې کړه. یوه شیبه یې د دفتر له کړکۍ د باندې وکتل. له هغه وروسته یې متین ته مخ کړ او ویې ویل:

- ددې پېښو تر شا ډېر څه پټ دي. دا باید روښانه کړو چې دا ځوانان ولې او د کوم هدف لپاره په مرموز ډول ووژل شول، خو... د خو له کلمې ویلو سره جنرال یوه شیبه غلی شو. بېرته یې خبره پیل کړه:

- متینه زه غواړم، دغه قضیه ته وځېرې.

- صاحب! ستاسو چې څنګه خوښه وي.

- ددې قضیې څېړنه پیل کړه. که په کوم ځای کې درته ستونزه جوړېده، نو زه درسره مرسته کوم.

- سمه ده.

جنرال یوه شیبه د متین په څېره کې سترګې وګنډلې. دواړه چوپ وو. لږ وروسته جنرال د خبرو لپاره غاړه تازه کړه:

- زویه! ته پوهېږې چې په دنیا کې کوم انسانان پیاوړي دي او څوک پرمختګ کولی شي؟

- صاحب! تاسو ښه پوهېږئ.

- متین جانه هغه څوک ډېر پر مختللي دي چې په ژوند کې ښه هدف انتخاب کړي او بیا هغه ته د رسېدو لپاره قوي هوډ، پوره حوصله او زغم ولري.

متین پوه شو چې جنرال له ما نه څه غواړي، نو ځکه یې ورته وویل:

- صاحب! زه چې کوم هدف راته ټاکم، نو هغه ته د رسېدو لپاره به ډېرې سختۍ او کړاوونه وزغمم، خو ځان به ور رسوم.

د جنرال له شونډو سره سپین برېتونه هم وښورېدل او په خندا یې وویل:

- له قوي هوډ او زغم سره چالاکي، هوښیاري، هنر او پوهه هم شرط دي. یو پولیس خو باید په دې کې له نورو ډېر مخکې وي.

متین چې نوې پوهه او نوې تجربې تر لاسه کولې، نو د جنرال خبرو ډېر خوند ورکړ او د هغه هره خبره یې ښه په خوند اورېده.

جنرال بېرته په خپله چوکۍ کېناست، له لږ فکر کولو وروسته یې ژوره ساه واخیسته. غاړې ته نږدې تنۍ یې پرانیسته. بیا یې متین ته وکتل او ویې ویل:

- د وژل شوي ځوان د مالوماتو دوسیه؟

- صاحب! داده، ها درواخله.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال عینکي پر سترګو کړې. په یوه لاس یې د دوسیې پاڼې واړولې. د مالوماتو لوستل یې پیل کړل. څو پاڼې چې یې ولوستې، نو عینکې یې د پوزې پر سر کېښودې. متین ته یې وکتل او بیا یې زیاته کړه:

- ده ته هم په همغه شمېره زنګ وهل شوی چې په اخر کې ۲۲۰ ده؟

- صاحب! ځوان ته له وژل کېدو لږ مخکې له هغې شمېرې نه پنځه ځلې زنګ راغلی...

جنرال د متین خبره پرې کړه:

- پر وژل شوي ځوان چې کوم لیک اچول شوی و، له نورو هغو سره یې توپیر شته؟

- نه، دا هم هغه نورو ته ورته دی لکه یوه سړي چې لیکلي وي.

جنرال د تندي پر څو سپینو وېښتانو لاس تېر کړ. د دفتر چت ته یې وکتل. حیران ښکارېده، خو له متین نه یې د خپلې حیرانۍ پټولو هڅه کوله. په دفتر کې چوپتیا خوره شوه. کله، کله به د کړکۍ نه راغلي باد د مېز پر سر کاغذونه وښورول او چوپتیا به یې ماته کړه. کله، کله به د کړکۍ پله له دیوال سره ولګېده، خو له اوږدې انساني چوپتیا وروسته جنرال غاړه تازه کړه او په ټیټ اواز یې وویل:

- متینه! څه فکر کوې چې د شوو پېښو تر شا د طالبانو لاس دی؟

- صاحب! موږ چې په عملیاتو کې هر څومره کسان د وسله والو طالبانو په نوم نیولي، نو اکثره یې د طالب په جامه کې بل څوک وي او نور هدفونه لري.

- نور انتظار په کار نه دی، ځکه کېدای شي دا ډول پېښې نورې هم وشي او ځوانان یې قرباني شي.

- زه به خپل کار پیل کړم.

جنرال له خپلې چوکۍ پورته شو. متین یې په غېږ کې ونیو. پر دواړه مخه یې ښکل کړ او ورته ویې ویل:

زویه! دغه جنګ ځپلی هېواد درته په تمه دی. ولس له تانه غواړي چې له شره خلاص شي. پلرونه او میندې تاته هیله لري، تر څو یې اولادونه په وینو کې ونه لمبېږي. د هېواد هره دره، دښته، غر او نور درنه د امن او سولې راوستل غواړي.

- صاحب! زه به هم په پوره ایمانداری له خپلو خلکو، د هېواد له هرې درې، دښتې، غر او هرې لوېشتې نه دفاع کوم.

متین خپل آمر ته سلام وکړ او ترې روان شو، خو تر دروازې چې رسېده، نو جنرال پسې غږ کړ:

- یوه شیبه.

متین ودرېده. جنرال ورغی. د دېرشۍ له جیب نه یې یوه اله ورکړه او ورته ویې ویل:

- که په کوم ځای کې له خطر سره مخامخ کېدې، نو ددې الې په سر کې دغه وړه تکمه کېکاږه. کله چې دا شین غمی روښانه شي ستا غږ موږ ته رسیږي. که چېرې دې دا تکمه زیاته کېکاږله، نو شین غمی سور کېږي او کله چې سور شو، نو ته چې په هر ځای کې یې هغه ځای موږ پیدا کولی شو.

متین له جنرال نه اله واخیسته. منته یې ترې وکړه او له دفتر نه ووت.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین د لاسونو ګوتې په یوه او بله کې سره تېرې بېرې کړې. زور یې ورکړ او ټکونه یې ترې وویستل. وروسته یې له جیب نه مبایل رواخیست. د نظامي څارنوال شمېره یې په کې رواړوله. پر اوکې یې غټه ګوته ټینګه کړه. تر اخره پورې زنګ تېر شو، خو پورته یې نه کړ. متین تیلیفون کېښود. په لاس ترلي ساعت ته یې وکتل. ستن یې پر څه کم یوولسو ولاړه وه، خو سانیه ګر تاوېده. لږ صبر یې وکړ. نظامي څارنوال پسې ورک شو. بیا یې تیلیفون واخیست. زنګ یې وواهه. څو ټلې چې ورغلې، نو د څارنوال غږ واورېدل شو او په ستړي اواز یې وویل:

- بلې!

- صاحب! سلام.

- وعلیکم وسلام.

- څنګه داسې ستړی یې؟

- دلته له یوه رذیل نه اقرار اخلم. امر وکړه!

- څارنوال صاحب هیله کوم! یوه شمېره درته لېږم که یې خاوند او هغه مکالمې راته راپیدا کړې چې د وژل شوو کسانو سره غږېدلی دی.

- سمه ده، خو مکتوبي یې راولیږه.

- صاحب! مننه کوم.

- الله دې مل شه.

متین هغه شمېره چې په اخري کې ۲۲۰ وه، د وژل شوو کسانو له هغو شمېرو سره چې اړیکې یې ورسره نیولې وې؛ مکتوبي نظامي څارنوال ته وسپارله، تر څو د شمېرې خاوند او د هغوی هغه مکالمې پیدا کړي چې له وژل شوو کسانو سره غږېدلی دی.

متین ذهني ستړیا احساسوله. زر، زر یې دیوالي ساعت ته کتل، څکه غوښتل یې چې مازدیګر شي او د خپل کلي پر لور وخوځېږي.

ورځ تېره شوه. مازدیګر شو. متین د خپل کار له دفتر نه راووت. سپینې جامې یې پر تن وې او د خپل کور پر لوري روان شو. پر لار یې هڅه کوله، تر څو له شاوخوا شنو ونو، بوټو، د مرغانو له ښایسته اوازونو، د اوبو له زړه وړونکي شور او نورې طبیعي منظرې نه خوند واخلي، خو فکر یې ګډوډ و او له هېڅ شي یې مزه نه شوه اخیستلی.

له څه مزل کولو وروسته متین کور ته ورسېده. لمر خپلې زرینې وزرې ورټولې کړې او له غرونو واوښت. د ماښام خړه خوره شوه. په تیاره کې د ماښام څکلکو د وزرونو رپرپې واورېدل شو. سپوږمۍ د ځمکې مخ رڼا کړ، خو لږه موده وروسته غرونه، غرونه وریځې د اسمان پر مخ راښکاره شوې. د سپوږمۍ تر مخ په منډو تېرېدې، خو داسې ښکارېده لکه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ چې له وریځو نه منډې وهي. کله به یې سپوږمۍ پټه کړه او کله به ترې ښکاره شوه. د کایناتو پاچا د طبیعت ډېره ښایسته منظره جوړه کړې وه او هر څه یې په حرکت راوستلي وو.

کله چې وریځو د اسمان مخ پر خپلو سپینو او پومبیي وزرونو پټ کړ، نو د متین د ګاونډیانو غږونه هم واورېدل شول. هلۍ زر، زر لوښي ټول کړئ چې باران راغی، هلۍ، هلۍ..... د متین مور هم پاڅېده. له انګړ نه یې لوښي برنډې ته وړل. متین هم له ځایه پورته شو، تر څو له مور سره مرسته وکړي، خو مور یې پرې نښود او ورته ویې ویل:

- زویه! ته لاس مه ور وړه، ځکه ټوله ورځ ستړی یې.

- ادې! ته یې ماته پرېږده چې زه یې درسره یوسم. نه یم ستړی.

مور یې له ځان سره وخندل او متین په حیرانۍ ترې وپوښتل:

- ولې دې وخندل؟

- زویه چې کله ستا ناوې راشي، نو هم به زه له کاره خلاصه شم او هم به ته راته هوسا شې.

کله چې هم د متین پر زړه د مور خبره خوږه ولګېده، خو رنګ یې د هغې پر وړاندې له شرمه تک سور شو او بې له دې چې څه ووایي، برنډې ته لاړ.

وریځې کراري، کراري له سپین نه په تور رنګ بدلېدې. له یوې شیبې نه پلې ته د تالندې غږ ویرونکی کېده. د باران غټو، غټو څاڅکو د کوټو پر بامونو ګرپ ګروپ جوړ کړ. شیبه وروسته باران په شرکنده ورېدل پیل کړل. په دې تېز باران کې د متین دوی دروازه وټکېده. مور یې د خیر غږ وکړ او ور روانه شوه، خو متین راوګرځوله:

- ته صبر ادې! زه ورځم.

متین دروازې ته ورغی. ټوپانچې ته یې لاس کړ چې هسې نه کوم خطرناک څوک وي. بیا یې ترې وپوښتل:

- څوک یې؟

- زه یم.

- ته څوک یې؟

- په لار کې راباندې ناوخته شو. اوس باران ایسار کړی یم.

متین غږ وپېژانده چې د هلک دی. دروازه یې پرانیسته. هلک یې ولید. تر جړو وینښتانو یې اوبه څڅېدې. باران لوند خیشت کړی و. متین ورته د راننوتو وویل. هلک چې شاوخوا لس کلن و، کور ته ننوت.

متین دروازه زنځیر کړه. اړم یې پسې واچوه. شا ته یې وکتل. هلک همداسې باران ته ولاړ و، نو ورته ویې ویل:

- ته ولې ولاړ یې؟ در څه کنه.

هلک که څه هم وړوکی و، خو کورنۍ تربیه یې ښه وه. په ټیټ غږ یې زیاته کړه.

- ته مخکې شه.

متین هلک ته وکتل. زړه یې پرې وسوزېده. تر لاس یې ونیو. برنډې ته یې بوت. مور ته یې غږ کړ: ادې وچ کالي ورته راوړه. د متین مور هلک ته وچ کالي رواخیستل. هلک ورته وویل:

- خپل کالي مې وچېږي.

د متین مور یې پر سر لاس تېر کړ:

- زویه دا کالي لږ درنه لوی دي. وایې غونډه چې خپل کالي دې وچ شول، نو بدل یې کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کالي واغوستل. له ډوډۍ نه يې څو ګولې وکړې، خو ځان يې موړ نه کړ. د هلک حالت خراب ښکارېده. متين ترې پوښتنه وکړه:

- ناروغ يې؟

- نه

- نو ولې دې ډوډۍ ونه خوړه؟

- موړ يم.

- نوم دې څه دی؟

- باور.

- د کوم کلي يې؟

هلک پوزه کش کړه او د کلي نوم يې ورته وښووده.

متين ورته وويل:

- په هغه کې، خو څو ورځې مخکې د چمن ګل په نوم کس چا وژلی و.

د هلک په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. د برنډې تيرانو ته يې وکتل او غلی شو.

متين څو شيبې وروسته بيا ور ياده کړه:

- هغه دې پېژانده؟

هلک له يوې ورې سلګۍ سره ځواب ورکړ:

- هغه مې ورور و.

متين د هلک په خبره ټکان وخوړ. پر پوښتنه کولو پښېمان و، خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې. د دواړو تر منځ خاموشي شوه. متين له ډېر خپګانه د هلک څېرې ته نه شو کتلی. د باران زور ختلی و او يوازې يو نيم څاڅکی و چې ځای، ځای به يې د څک او پوک غږ واورېدل شو. په انګړ کې د پښو ښکالو راغله. له دې سره د پيالو شرنګ هم واورېدل شو.

د متين مور له نغري نه چای را روان کړی و. متين ځان ته بالښت سم کړ او هلک ته يې وويل:

- دا مې درسره وعده ده چې ستا د ورور قاتلانو ته به سزا ورکوم.

هلک خپل واړه لاسونه سره ومونښل او په حيرانۍ يې له خولې ووتل:

- څه؟

- زه پوليس يم.

- هغه بله ورځ چې زموږ کور ته راغلی وې؟

- هو! همغه يم.

هلک غلی شو او نور يې څه ونه ويل.

متين له ځايه پاڅېده. کوټې ته لاړ. څو شيبې وروسته بېرته راغی. هلک ته يې هغه په تسمو تړلی تيليفون ورکړ چې د وژل شوي ځوان له پلار نه يې اخيستی و. هلک تيليفون واخيست. په لاس کې يې څو ځلې ايخوا دېخوا کړ. په زير، زير يې ورته وکتل او بيا يې په واړه غږ زياته کړه:

- دا خو زما د ورور تيليفون دی.

- هو! دا ستا د ورور دی. دا درسره يوسه او ستا پلار ته يې ورکړه.

هلک تيليفون جيب ته کړ او غلی شو.

چای وخوړل شو. د خوب وخت و. ټول څملاستل. پر سيمه د شپې بړستن او چوپتيا دواړه خواره وو، خو متين ته خوب نه ورته، ځکه د هلک اوښکې، د وژل شوي ځوان د پلار سخت حالت او د دوی ټوله کورنۍ يې سترګو، سترګو ته کېدله.

متين د دوی ساتنه پر ځان فرض بلله. دا يې مسوولیت بللی و چې ظالمان پيدا او قانون ته يې وسپاري، خو دا کار هم اسان نه و. د سپيو

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غپا د متين د فکر لړۍ وشلوله. د شپې چوپتيا يې ماته کړه. متين پر اړخ شو. پر ځان يې ايت الکرسي چوف کړه، تر څو خوب ورشي. سترګې يې پټې کړې، خو خوب ترې الوتی و.

متين په همدې فکر کې دومره ډوب لاړ چې د ماشومتوب وختونه يې يو، يو سترګو ته ودرېدل. خپل د ماشومتوب ملګری ببری ورياد شو. هغه اوس په خوارۍ او غريبۍ پسې سعودي عربستان ته تللی دی. ببري به متين تر نيمو شپو کېښنولی و او له هرې خبرې سره به يې لنډۍ ورته ويلې، نو له دې امله متين د لنډيو د ګوډي نوم پرې اېښی و، خو وروسته يې دی هم داسې پرې اموخته کړ چې ببري به لنډۍ ورته ونه ويلې، نو ورځ به نه پرې تېرېده.

هغه هم ور په ياد شو چې د کلي خلکو به د متين او ببري ډله د کوڅو لنډغر بلل. ببري ته د کلي نجونو (لويشتيناک) ويل، ځکه پر ځوانۍ ټيټ، تور غنمرنګ، خو ډېر شوخ او له نخرو ډک انسان و.

که له يوې خوا د کلي نجونو هغه ته لويشتيناک ويل، خو له بلې خوا بيا د کلي نجونو په ودونو کې د ببري هغه لنډۍ ويلې چې اکثره وخت به ده په حجرو، بنډارونو او مېلو کې له منګي سره يو ځای د انډيوالانو د خوشالۍ لپاره زمزمه کولې.

ببري پر ټولو کليوالو تېر نظر کاوه. په هر چا پورې خندا خو دده عادت و. په کلي کې به چې د کومې سپين سرې ښځې چرګه ورکه شوه، نو بې له پوښتنې به سيده د ببري کور ته تله. اکثره وخت به يې خپل ښاروي د څرولو پر مهال د نورو فصلونو ته ور پرېښودل چې څو ځله د کلي خلکو

ناغه هم ترې واخيسته. خو له دې ټولو سره، سره بيا هم د کلي خلکو د کلي مالګه باله او ويل به يې: ببری چې په دې کلي کې نه وي، نو دا کلی په هغه ورځ وران بولئ.

متين بيا د ببري په پرتله غلی، کمې خبرې کوونکی و. له دې امله په کلي کې پر مړ شيطان مشهور و. کليوالو به ويل: ببری چې هر څومره شوخي کوي، نو دا لارې متين ورته ښايي، خو متين به د تل په څېر غلی و او هېڅ به يې نه ويل.

په مکتب کې د ببري يوازې نوم و، خو متين به همېشه حاضر و او درسونه به يې ويل. کله چې متين له دولسم صنف نه فارغ شو، نو له ډېرې غريبۍ نه مجبور شو چې پوليسو ته ورشي او ببری ملګری يې سعودي عربستان ته په مزدورۍ کولو پسې لاړ.

هغه وخت چې متين پوليسو ته ورغی. د کلي خلکو په ډېر بد نظر ورته کتل، ځکه کليوال په دې عقيده وو چې که هر څوک ملي پوليسو او يا ملي اردو ته ځي، نو دوی په خپل کور کې ځای نه لري. غله وي. پر نشو روږدي وي او دې ته ورته نورې ډېرې نيمګړتياوې لري. که څه هم په پوليسو کې دا ستونزې موجودې وې، خو ډېر يې له هېواد سره د مينې په خاطر ورغلي وو. څوک غريبۍ پسې اخيستي وو او چا نور مجبوريتونه درلودل.

متين همداسې ويښ په کټ کې پروت و. ساعت ته يې وکتل. شپه تېره وه. سهار نږدې و، خو لا هم متين له فکر کولو نه، نه و خلاص. بالاخره نور ستړی شو. له کټه پاڅېده. انګړ ته کوز شو. سپوږمۍ ته يې وکتل. ښايسته وه. د کلي زاړه ديوالونه، پخوانۍ ماڼۍ او ډنګ، ډنګ چينارونه د سپوږمۍ په رڼا کې ښکلي ښکارېدل. کله، کله به نرۍ باد د رامبېل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چامپیلو بویونه د متین تر سپوږمو راورسول. د سپوږمۍ په رڼا کې دغه ښکلې منظره او د شپې خاموشه خاموشي په زړه پورې وه.

متین لا د کایناتو په ښایست کې ډوب و چې ملا لاوډسپیکر ته پوکی ور وکړ او د سهار په اذان یې د شپې لمن ور ټوله کړه.

کله چې لږ رڼا ولګېده، نو متین کوزه واخیسته. اودس یې تازه کړ او له هغه وروسته پر لمانځه ودرېده. کله چې یې لمونځ وکړ، نو هلک یې له خوبه راپاڅاوه. ترې ویې پوښتل چې لمونځ دې نیولی؟ هغه له خوب نه ډکې سترګې وموښلې او ویې ویل: هو. متین کوزه ورکړه: ها، واخله، لمونځ وکړه.

له لمانځه وروسته یې مور چای راوړ. دواړو چای وڅښه. له چای ښبلو وروسته هلک خپل کلي ته روان شو او متین د خپل دفتر پر لور.

د ورځې دوه بجې وې چې پر مېز ایښی تیلیفون وشرنګېده. متین د تیلیفون ښېښې ته وکتل. شمېره د نظامي څارنوال وه. غاړه یې تازه کړه او د اوکې پر تڼۍ یې ګوته ټینګه کړه:

- صاحب! سلام.
- وعلیکم وسلام.
- له مخابراتو او ټکنالوژۍ وزارت نه د شمېرې په اړه د مالوماتو کڅوړه راغلې ده.
- څارنوال صاحب! ډېره مننه کوم.
- د منني وړ نه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځارنوال تيليفون کته کړ. متين له پاڅېدو سره سم د مېز له سر نه کولا واخيسته او پر سر يې کړه. د دفتر له دروازې ووت. ساتونکی هم پسې روان شو. متين د مخابرې تنې د لاس په غټه گوته ونيوه. خپلو کسانو ته يې امر وکړ، تر څو د ټک لپاره تيار شي.

متين چې رنجر ته رسېده، نو پوليس تيار په رنجرو کې سپاره وو. متين د رنجر په مخ سيټ کې کېناست او ټولو په يو وار حرکت وکړ. له لږ مزل وروسته د نظامي ځارنوال دفتر ته ورسېدل. متين ورغی. ساتونکی په دروازه کې و. ويې ويل:

- له ځارنوال صاحب سره څوک شته؟

- يوه شيبه صبر.

ساتونکي د دفتر دروازه ټک، ټک کړه. بيا ورننوت:

- صاحب متين راغلی.

- راويې لېږه.

متين ځارنوال ته ورغی. ستړي مه شي يې سره وکړه. ځارنوال د چای ست وکړ، خو متين ورته وويل: له کاره دې نه باسم. ځارنوال د مالوماتو کڅوړه ورکړه او متين ترې رخصت شو.

کله چې متين په خپل دفتر کې د مالوماتو کڅوړه خلاصه کړه، نو د تذکرې له کاڤي نه نيولې د شمېرې د ثبت تر پاڼو پورې ټول اسناد موجود وو. هغه شمېره چې په اخر کې ۲۲۰ وه، له هغو شمېرو سره تړلې نيولې اړيکې او کړې خبرې اترې يې په يوه سي ډي کې اچولې وې.

متين ټول مالومات وکتل. وروسته يې سي ډي لپټاپ کمپيوټر ته واچوله. پر اډيو فايل يې کلېک وکړ او تيليفوني مکالمې يا خبرې اترې داسې پيل شوې وې:

لومړی له هغې شمېرې نه چې په اخر کې ۲۲۰ ده، بلې ته زنگ کېږي. څو ټلې ورځې او بيا اوکې کېږي:

- څه وايې؟

- چېرته يې؟

لومړنی کس ځای ورته ښايي، خو په اخر کې د ۲۲۰ مې شمېرې خاوند زياتوي:

- زما کار دې څنگه کړ؟

- دا زه نه شم کولی.

- گوره غريب سړی يې ډېرې پيسې به وگټې.

- زه دا ډول مرداري پيسې نه غواړم.

- ښايسته ځواني لرې نور دې خوښه.

کله چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند وروستۍ جمله تکرار کړي، نو په دې وخت کې تيليفون پرې شي. متين هغه خبرې اترې هم واورېدې چې له چمن گل سره دده له وژل کېدو وړاندې شوې وې، او دا هم له نورو هغو سره ورته وې.

د پوليسو امر دومره پوه شو چې د ۲۲۰ شمېرې کس، ځوان ته په اول کې د پيسو وړانديز کوي او په وروستۍ جمله کې گواښي. نور کار ستونزمن و، ځکه په تيليفوني خبرو کې هم مالومه نه وه چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند له مقابل لوري نه څه غواړي؟ يوازې دومره پوه شو چې دا کومه ډله ده او کېدای شي د خاصو هدفونو لپاره کار کوي.

متين د هغه کس د تذکرې کاپي را واخيسته چې ۲۲۰ شمېره پرې ثبت شوې وه. پر ديوال ځړول شوي نقشې ته ورپاڅېده. ټوله يې تر نظر تېره کړه. په تذکره کې ليکل شوي ولسوالي او کلی يې په کې پيدا کړل. سره

https://www.mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښه يې ترې تاو کړه. له هغه وروسته يې د ولسوالۍ امنيه قوماندان ته خبر ورکړ تر څو دده تر ور سېدو پورې کلی محاصره کړي.

د پوليسو آمر له دفتر نه قهرېدلی ووت. د بوټانو دروند غږ يې په دهلېز کې انګازې جوړې کړې. شا ته يې دده خاص ساتونکی و. رنجرو ته ورسېدل. دده تر امر لاندې پوليس تيار وو. متين رنجر ته وخوت. مخابره کې امر وشو: حرکت وکړئ. ټولو رنجرو په يو وار داسې حرکت وکړ ته وا ټايرونه يې څمکه خيري.

له لږ مزل وروسته متين له خپلو کسانو سره يو ځای محاصره شوي سيمې ته ورسېده. د ولسوالۍ پوليسو له کلي نه څوک د باندې نه پرېښودل. کليوال بامونو ته ختلي وو. ټول حيران وو. نه پوهېدل چې څه پېښه ده. متين له خپلو کسانو سره د تذکرې د خاوند کور مخې ته ودرېده. په رنجر کې له نسب شوي لاوډسپيکر نه غږ وشو:

- تور سری دې يوې خوا ته شي. مو پ تلاشي کوو.

د کور له ننه ځواب ورکړل شو:

- په کور مه راننوځئ. دادی درغلم.

څو شيبې وروسته له کور نه سړی راووت. د متين مخې ته ورېده او ورته ويې ويل:

- څوک مو په کار دي؟

متين يې خبره تر نظر تېره کړه. په خپله د تذکرې خاوند و. ځواب يې ورکړ:

- ته مې په کار يې.

د پوليسو آمر خپلو کسانو ته مخ ور واړوه. د سړي د نيولو اشاره يې ورکړه. پوليسو د سترګو په رپ کې د سړي لاسونه تاو کړل او ولچک يې ور واچول. سړي ناري کړې:

- ولې مې نيسئ. څه ګناه مې کړې ده؟

بل پوليس پرې راغږ کړ:

- وه هلکه خوله يې ور بنده کړه.

تر څنګ ولاړ پوليس يې په خوله يو دروند سوک ورکړ. د نيول شوي کس سر وګرځېده. لاړې يې تو کړې. وينې ورسره ګډې وې. په سترګو کې يې اوښکې وليدل شوې او له يوه سوک سره يې چيغې وهل بس کړل. نيول شوی سړی يې لاس تړلی رنجر ته روان کړ. د کلي ماشومانو منډې کړې. سره خواره واره شول. څو شيبې وروسته سيمه له کلابندۍ نه خلاصه شوه. کليوال سره راټول شول. له دوی نه يوه يې پوښتنه وکړه:

- دا خوارکی يې ولې ونيوه؟

هغه بل يې له اورته (وريت) جوار نه څو دانې خولې ته واچولې او ځواب يې ورکړ:

- د بمبرو په ځالو کې به يې لاس وهلی وي.

د دريم هم صبر ونه شو. خبرو ته يې خوله جوړه کړه. غږ يې نری و او ويې ويل:

- دا سړی ماته ددې ولا نه ښکاري.

څو نورو يې هم تبصرې وکړې. له هغه وروسته هر يو په خپل کار پسې روان شو.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه دومره تیاره وه چې د لاس ګوتې نه ښکارېدې. له باندې نه هم د څه شي اواز نه راتلو. د تذکرې خاوند هڅه کوله، تر څو پوه شي چې دا شپه ده او که ورځ؟ خو نه پوهېده. پر ځمکه پروت و. یوې او بلې خوا ته وښویېده چې که چېرې یې په کوټه کې پر څه شي پښې ولګېږي، خو نه نیالي په کې وه، نه فرش او نه هم نور شیان. له اوږده ځنډ وروسته د کوټې اوسپنیزه دروازه بېرته شوه. کوټې ته له رڼا سره سم د پولیسو آمر راننوت. دوهم کس له شا نه چوکۍ پسې راخیستې وه. متین پر چوکۍ کېناست. سړي ته یې یوه شیبه وکتل. له غصې نه یې د سترګو رنګ بدل ښکارېده. د تذکرې خاوند یې هم په لیدو وډار شو. لاړې یې تر ستوني تېرې کړې. رنګ یې تښتېدلی و. ان تر دې چې له ویرې یې د ترلو پښو ګوتې هم رپېدې. متین ورته وویل:

- که مې پوښتنو ته سم ځواب راکړې، کېدای شي چې رحم درباندې وشي.

- زه په خپله ګناه نه پوهېږم.

- یوازې زما پوښتنو ته ځواب راکړه.

سړی غلی شو. متین پوښتنه وکړه:

- څه نومېږې؟

- امین جان.

- د پلار نوم ؟

- شریف ګل

سړي خپله ولسوالي او کلی ور وښودل. متین له تذکرې سره دده ځوابونه وکتل، یو یې هم غلط نه و، نو بله پوښتنه یې ترې وکړه:

- په اخر کې چې ۲۲۰ ده، هغه شمېره ستا ده؟

- د څه شي شمېره؟

- د تیلیفون نمبر درته یادوم.

سړی په ځای کې وښورېده. سر یې دیوال ته تکیه کړ او ځواب یې ورکړ:

- دا نمبر زما نه دی.

متین له چوکۍ نه پاڅېده. په کوټه کې یې قدم وهل پیل کړل. سړي په رډو، رډو ورته کتل. د پولیسو آمر ژوره ساه واخیسته او د تذکرې خاوند ته یې وویل:

- یاده شمېره اووه کاله وړاندې ستا په نوم ثبت ده. ستا د تذکرې کاپي، د ثبت پاڼې او ټول اسناد له موږ سره شته، نو بیا څنګه ستا نه ده؟

- خو له هغې راهیسې ما ډېر نمبرونه بدل کړي دي.

په کوټه کې یو ځل بیا چوپتیا خوره شوه، خو د ساه اخیستلو سمسومی اورېدل کېده. متین د امین جان پر ځواب فکر کاوه. بېرته راغی. د لاس ترلي امین جان مخې ته چې پر ځمکه پروت و؛ کېناست او ترې ویې وپوښتل:

- ته وایې چې ما ډېرې شمېرې بدلې کړي دي. تا به بدلې کړي شمېرې چا ته نه وي ورکړي ؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امين جان څو شيبې غلی شو. فکر يې وکړ او وروسته يې په حيرانتيا ځواب ورکړ:

- اوس راياده شوه.
- څنګه ؟
- هغه شمېره چې په اخر کې ۲۲۰ ده، ما جبار ته ورکړې وه.

متين له چوکۍ نه سپک پورته شو. په داسې حال کې چې قدم يې واهه، سترګې يې په امين جان کې نيولې وې او بيا يې پوښتنه وکړه:

- جبار څوک دی؟
- پخواني انډيوال مې دی، خو دا درې کاله کېږي چې نه مې دی ليدلی.
- چېرې اوسېږي؟
- په (سره کوښن) کې. (سور کوښن د خوست ولايت په تنګي ځدرانو کې يوه سيمه ده).
- همغه سور کوښن چې له شمالي وزيرستان سره پر پوله پروت دی؟
- هو.
- اوس هلته ورتللی شې؟

امين جان پوزه کش کړه او ويې ويل:

- نه
- ولې نه شې تللی؟
- ځکه چې اوس د سره کوښن د زېغونځيو په ځنګلونو کې ټول طالبان دي.
- په تيليفون خبرې ورسره کوې؟
- مخکې مې خبرې ورسره کولې، خو اوس يې نمبر اکثره وخت بند وي.
- هغه ستا انډيوال دی. که يې راوغواړې درته راځي؟

- مخکې راته، خو اوس نه پوهېږم.

د پوليسو آمر (متين) ورمېږ کوږ او راکوږ کړ. ټکونه يې ترې وويستل. د لاسونو ګوتې يې سره ور وستې. ځان يې سره کش کړ. يوه شيبه يې د امين جان سترګو ته په زير، زير وکتل، خو دا کتل يې د امين جان لپاره ډېر ويرووونکي و. امين جان په ځای کې وښورېده او متين ورته وويل:

- زما خبره ښه په غور واوره. که دې د هغه سړي په نيولو کې راسره مرسته وکړه، نو زه به هم مرسته درسره وکړم او که چېرته دې مرسته ونه کړه، نو تر اخره پورې به په دې تياره کوټه کې تر شکنجو لاندې وې. بچي به د در په در ورې ګرځي او نور ورونه به دې هم ونيول شي. نور ستا خوښه ده چې مرسته کوې او کنه؟

د امين جان ويره څو برابره شوه. ستونی يې وچ شو او زارۍ يې پيل کړې:

- آمر صاحب! د خدای ج لپاره واړه بچي لرم. د ګټې وټې مې هم څوک نشته او...

د پوليسو آمر يې خبرې پرې کړې او په چيغو يې وويل:

- هغه کسان مور، پلار، خور، ښځه، بچي او کور نه لري چې ستاسو ظالمانو لخوا وژل کېږي؟ ووايه! د هغه په نيولو کې مرسته کوې او کنه؟

امين جان د (نه) په ډول سر وښوراوه.

متين دومره په زوره چيغې کړې چې دده له درانه غږ سره امين جان له ډېرې ويرې په ځای کې سپک وغورځېده. لړزې واخيست. دواړه غلي شول. يوازې يې يوه او بل ته کتل. لاس تړلي سړي له ويرې نه د سترګو په کونجونو کې د پوليسو آمر ځاره، خو متين بيا له ډېرې غصې نه دده په څېره کې سترګې ګنډلې وې. په کوټه کې چوپتيا حاکمه وه. امين جان نه

https://knowmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېده چې څه به ورسره کېږي، خو ناڅاپه د چوکۍ پښې پر سيمنټو کش شوې. زوړ يې په کوټه کې انګازې جوړې کړې. متين پاڅېده او په زوره يې غږ کړ:

- هلکه څه شوې؟

يو بل پوليس په بېړه دروازه کې ودرېده. غټې غټې سترګې، غټ، غټ اندامونه، پلنې اوږې يې درلودې او متين ته يې وويل:

- صاحب! امر وکړئ.

- ددې سړي عقل سر ته راوله.

- په سترګو صاحب.

لاس تړلي سړي چيغې کړې:

- د خدای ج لپاره آمر صاحب! ما مه وهئ. ما څه نه دي کړي. متين له کوټې نه ووت. د سړي چيغې يې همداسې تر لرې ځايه اورېدې.

په کوټه کې لومړی يو تت ځراغ ولګېده. بيا درانه اوسپنيزه دروازه وتړل شوه. په دروازه پسې د غټ قيد اړولو په کوټه کې انګازې جوړې کړې. امين جان له ويرې په زوره، زوره ساه اخيستله. سختې لړزې نيولی و. ټول بدن يې په خولو کې لوند خيشت و. په همدې حالت کې يې د همغه پوليس پلنو اوږو، غټو، غټو لاسونو او اندامونو تماشه کوله چې د دروازې پر بندولو اخته و. تړلی سړی نه پوهېده چې پر ده به څه قيامت راولي او څه به ورسره کوي.

پوليس دروازه وتړله. مخ يې امين جان ته کړ. پر تشو يې لاسونه ونيول. يوه شيبه يې د امين جان څېره تر نظر تېره کړه. له هغه وروسته يې لاندېنۍ شونډه پر پاسنيو غاښونو وچيچله او پسې را روان شو. بندي سړي خبرو ته خوله جوړوله، خو خبرو ته پرېنښودل شو او پر مخ يې دروند

سوک وخوړ. مخ يې درد وکړ. ورسره جوخت يې په نس کې سخت درد محسوس کړ. دا درد د لتې و. بالاخره يې د بدن پر نورو برخو د پوليس درنو ګزارونو زور واخيست. امين جان نور نه پوهېده چې کوم ځای يې درد کوي او له ډېر درد نه داسې اوښت، لکه مار.

بندي سړی نور د ډېرو وهلو له لاسه بې حاله پروت و. پوليس په ساه کې لوېږ و. په پراخ تندي يې خولې راماتې وې. پښه يې د امين جان پر اوږه کېښوده. زور يې ورکړ، خو هغه نه ښورېده. دغه وخت دروازه وټکېده. پوليس ورغی. اوسپنيزه دروازه يې خلاصه کړه. متين ورننوت او پوليس ته يې وويل:

- حالت يې څنګه دی؟

- اوس بې حاله شو.

- چوکۍ ته يې پورته کړه.

- صاحب! سمه ده.

پوليس پرې ورټيټ شو. امين جان يې د ماشوم په څېر رواخيست. پر چوکۍ يې کېناوه. د امين جان سر ځوړند و. خوله يې وينې وه. مخ يې پړسېدلی و. سترګه يې شنه ښکارېده. متين د پوليس پر اوږه لاس کېښود او زياته يې کړه:

- ورشه په يوه لوښي کې اوبه راوړه.

پوليس په چوپه خوله له کوټې ووت. شيبه پس د اوبو له ډک سطل سره راغی او آمر ته يې ورکړ. آمر له امين جان نه څو قدمه شاته شو، تر څو لوند نه شي او د اوبو ډک سطل يې د هغه پر مخ ورخالي کړ. امين جان څو سړې، سړې سلګۍ وکړې. سترګې يې وغړولې، خو سترګو يې سم ليدل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کول. هر څه ورته خړ ښکارېدل. مخامخ ورته ولاړ متين داسې مالومېده لکه کوم نقاش چې پر ديوال تت انځور رسم کړی وي.

د امين جان ځان سخت درد کاوه. خوله يې وچه وه. اوبه يې وغوښتې.

متين لږ اوبه ور وڅښلې او ورته ويې ويل:

- د ۲۲۰ شمېرې خاوند په نيولو کې را سره مرسته کوې؟

امين جان د (هو) په ډول سر وښوراوه. څو شيبې غلی و. يوازې يې سترګې يوې او بلې خوا ته اړولې. د خبرو کولو هڅه يې وکړه، خو ژبه يې درنه وه. متين ولاړ پوليس ته وکتل او ويې ويل:

- چې حالت يې لږ ښه شي، بيا خبر راکړه.

- په سترګو صاحب!

په دهليز کې د بوټونو دروند غږ واورېدل شو. داسې غږ چې د متين تر دفتر رسېده. متين چې د کار مېز ته ناست و، زر، زر يې د يونوفورم تڼۍ وتړلې. ځان يې سره سم کړ. سړی ددې پر ځای چې دروازه وټکوي، په دفتر ورننوت.

کله چې متين هغه وليد ، نو جنرال نه، بلکې خدمتګار يې و.

متين د خدمتګار پښو ته وکتل. د پوليسو درانه بوټونه يې پر پښو وو. متين په غصه وويل:

- تا ولې د پوليسو بوټونه پر پښو دي.

خدمتګار ځواب ورکړ:

- صاحب! په امنيه قوماندانۍ کې کار کوم او بل د جنرال صاحب خدمتګار يم.

- څه له دې ځايه ورک شه چې ودې نه ګورم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صاحب! زه درنه ورک کېږم، خو ته جنرال صاحب غوښتی یې.

خدمتګار له دفتر نه ووت. متین له شا نه برګ، برګ پسې وکتل او له ځان سره یې وویل: دا څه بې ادبه او لوده انسان دی.

متین چې کله د جنرال دفتر ته ورسېده، نو د دروازې تر څنګ خدمتګار مسکی ولاړ و او متین ته یې په خندا وویل:

- ګوره جنرال صاحب ته ونه وایې چې بیا خپه کېږم.

- له مخې مې لرې شه، کنه بیا به دې خوښې شم.

خدمتګار یې خبرې پرې کړې:

ببښنه غواړم. بیا داسې نه کوم. بل که دې لږ ونه خندل، نو له مخې دې نه لرې کېږم.

متین یې په سترګو کې سترګې وګنډلې. تر ډېره یې ورته کتل، خو اخر مسکی شو. خدمتګار ژوره ساه واخیسته او ویې ویل:

- ایله مې زړه کرار شو. بله ورځ در سره ټوکې نه کوم.

متین د جنرال د دفتر دروازه ورو وټکوله. د ننه لخوا جنرال غږ کړ:

مهرباني وکړئ!

متین ورننوت. سلام یې وکړ. جنرال د سلام ځواب ورکړ او د کېناستو یې ورته وویل. متین خبرو ته خوله جوړوله، تر څو له جنرال نه وپوښتي چې ولې دې راغوښتی یم، خو جنرال وار ترې مخکې کړ او ویې ویل:

- متین جانه! ته مې ددې لپاره راوغوښتې، تر څو هغه کور درته وښایم چې ستا د اوسېدو لپاره مې درته در کړی.

- صاحب! زه کور لرم، نو دا کور دې د څه لپاره نیولی؟

- دا کار مې، ځکه کړی چې د کلیو ژوند ستا په څېر کسانو ته ښه نه دی.

- خو هغه زما کلی دی. په هغه کې رالوی شوی یم. کلي او کلیوال کله پرېښودی شم.

جنرال پزه کش کړه. پر تندي رواني خولې یې پاکې کړې او زیاته یې کړه:

- هغه څوک چې د یوه پولیس دنده پر غاړه اخلي، نو دا هر څه باید پر ځان ومني.

- جنرال صاحب!...

جنرال په خپله چوکۍ کې شاته لاړ او د متین خبره یې پر دغه جمله غوڅه کړه:

- له دې وروسته تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. باید دا ومنې او ښار ته راکډه شې.

- صاحب! څنګه چې تاسو امر کوئ.

جنرال په ځای کې ودرېده. لاس یې ور اوږد کړ او ورته یې وویل:

- الله ج دې مل شه.

متین د جنرال له دفتر نه راووت. طبعیت یې خته و، ځکه د کلي پرېښودل ورته اسان نه و، خو مجبور و چې داد زهرو غړپ یې تر ستوني تېر کړی وای.

متین خپل دفتر ته راغی او د جنرال پر هغه خبره یې فکر کاوه چې ویل یې: " تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. " په دفتر کې نور چوپتیا خوره وه، خو یوازې د هغې چوکۍ غچغچې اورېدل کېده چې متین په کې ښورېده.

متین تر ډېره فکر وکړ او له اوږده فکره وروسته دې پایلې ته ورسېده چې کېدای شي جنرال له هغه څه نه خبر وي چې دی پرې نه پوهېږي، نو ځکه یې تیلیفون رواخیست او کور ته یې زنګ وواهه. مور یې په تاخچه کې ایښي تیلیفون ته ورغله. لاس یې ور اوږد کړ هغه یې رواخیست. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټیکرۍ (پړوني) په پیڅکه یې له دوړو پاک کړ. د اوکې کولو لپاره یې
هغه تنۍ په غټه ګوته کېکاږله چې متین ورته ور ښودلې وه. بیا یې
تیلیفون غوږ ته ونیوه او د زوی غږ یې واورېده:

- ادې سلام!
- والیکم سلام (وعلیکم سلام) زویه! څنګه یې؟
- ښه یم. ته څنګه یې؟
- شکر دی ښه یم.
- ادې یوه خبره مې کوله.
- وایه زویه، څه شوي ؟
- نور څه نشته. یوازې مې غوښتل چې د کور سامان سره ټول کړې.
- سامان ولې ټولوي؟
- ماته امر شوی چې له کلي نه باید ښار ته کډه شي. ویل یې چې زموږ کورنۍ ته خطر دی.

د متین مور ددې خبرې په اورېدو څو شیبې غلې وه، خو اخر یې خپل زوی ته وویل:

- زویه! زه یوازې د الله ج نه ستا د سر خیر غواړم. هر څنګه چې ستا خوښه وي.

متین د مور پر دغه خبره خوښ شو، ځکه ده فکر کړی و چې مور به یې دا خبره ورسره ونه مني. دوه ورځې وروسته متین هغه کلی چې ماشومتوب یې ټول هلته تېر شوی و؛ پرېښود او ښار ته یې کډه وکړه.

هغه پولیس چې پلنې اوږې یې وې او له نیول شوو کسانو نه د اقرار اخستو په موخه پر دنده ګومارل شوی و؛ د متین مخې ته ودرېده او ویې ویل:

- آمر صاحب! د بندي حالت اوس ښه دی.
- خبرې کولی شي؟
- هو، صاحب!
- سمه ده زه ورځم. له دې وروسته دوړۍ یې په خپل وخت ورکوه.

پولیس خپل غټ سر وښوراوه او له دروازې ووت.

امین جان لاس تړلی په تیاره کوټه کې پروت و. د وهلو او ډبولو له لاسه یې بدن ډېر زخمونه او دردونه لیدلي وو. هر زخم یې ځان ته درد درلود. داسې درد چې د لاس تړلي بندي هره ساه ایستل یې په فریاد

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلول، خو له دومره وهلو سره، سره لا هم په دې نه پوهېده چې آمر صاحب به نور څه ورسره کوي.

د تیارې کوټې اوسپنیزه دروازه پرانیستل شوه. د امین جان سترګې رڼا وبرېښولې. د پلنو اوږو ولا پولیس راننوت. د زنداني بیا په ټنډه کې خوږ شول او له ځان سره یې وویل: " عزرایل بیا راغی. " خو کله چې د پلنو اوږو ولا پولیس ورته رالنډ شو، نو دا ځل یې یوه ډوډۍ او په وړوکي کاسه کې لوبیا مخې ته ورته کېښودل. لاسونه یې د شا لخوا نه خلاص او مخ لوري ته یې ور ولچک کړل، تر څو ډوډۍ پرې وخوړلی شي.

امین جان که څه هم ښه وږی و او ډوډۍ ته یې زړه کېده، خو د خولې ټپونو یې دې ته نه پرېښوده چې ډوډۍ په خوند وخوري او ځان موړ کړي. لومړی ګوله یې خولې ته کړه. ژامو یې درد وکړ. ګولې هم د وینو خوند کاوه، خو لاس تړلی بندي مجبور و چې ویې خوري، ځکه لوږه هم زوروره وه. امین جان څو نورې ګولې په همدې ډول تر ستوني تېرې کړې، خو نور یې نه شول کولی چې ځان موړ کړي. کله چې یې د ډوډۍ خوړل بس کړل، نو د پلنو اوږو پولیس بې له دې چې څه ووایي؛ پرې ورټیټ شو. لوښي یې رواخیستل. د باندې ووت او په ځان پسې یې د کوټې دروازه وتړله.

امین جان نور له تیارې سره عادت و، نو ځکه له تیارې نه ځورېده، خو له دوو شیانو ډېر ځورېده چې یو یې پر بدن زخمونه وو او بل یې پر زړه. پر بدن زخمونه یې د هغه پولیس له امله وو چې غټ، غټ اندامونه یې درلودل او له ده نه یې د خبرو ایستل غوښتل. پر زړه زخمونه یې د هغه ملګري له لاسه وو چې ده پرې باور کړی و او هغه شمېره یې ورکړې وه چې په اخر کې ۲۲۰ ده او بل یې د خپلې کورنۍ بې سرنوشته پاتې کېدل و چې اوس به په څه حال وي.

ده ته خپل اولادونه یو، یو سترګو ته درېدل. هغه وړه لورکۍ وریاده شوه چې اوس ایله د نهه میاشتو وه. خپل مور او پلار، خویندې او وروڼه یې ټول د سترګو پر وړاندې د یوه فلم د صحنې په څېر تېرېدل. پر دې هم پوهېده چې اوس به سرګردان وریسې ګرځي، خو هېڅ به یې له لاسه پوره نه وي. زړه یې راډک شو. څو اوښکې یې له سترګو نه راتوی شوې او له خولې یې ښېرا واورېدل شوه: " جباره! له خدای ج نه مې تباه او برباد غوښتې یې. "

امین جان په همدې فکرونو کې ډوب و چې متین کوټې ته ورننوت. مخې ته یې ودرېده او ورته ویې ویل:

- امین جانه! که راسره مرسته ونه کړې، نو له دې ځای نه دې وتل ګران دي.

امین جان په ځای کې وښورېده او په کمزوري غږ یې ځواب ورکړ:

- زه چې په هر څه پوهېدم. هغه مې ټول درته بیان کړل.

- په هغه خبرو هېڅ نه کېږي. زه له تا غواړم چې تر جبار مې ورسوې. پوه شوې او کنه؟

امین جان څو شیبې د متین سترګو ته له ویرې په ډک نظر وکتل او وروسته یې وویل:

- یوه خبره رانه هېره وه.

- هغه کومه خبره ده چې درنه هېره ده او که چېرې د کار خبره نه وي، نو دا ځل دې ژوندی خښوم.

- قوماندان صاحب! جبار به د هرې جمعې په شپه لالي ملنګ ته هم راتلو.

- دا خبره دې اول ولې نه کوله؟

- ومې ویل چې رانه هېره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ملنګ چېرته اوسېږي؟
- له شینکۍ غونډۍ سره نږدې کلی دی.
- ته له جبار سره کله هلته تللی یې؟
- هو!
- ډېر او که لږ؟
- دوه ځلې.
- جبار او ملنګ څه سره ویل؟

امین جان داسې خپله خوله جینګه کړه لکه کوم ځای چې یې درد کوي. لږ غلی شو او بیا یې متین ته ځواب ورکړ:

- هلته دوې کوټې وې. موږ به په یوه، ملنګ، جبار او څو نور کسان به په بله کوټه کې وو.
- له ملنګ سره څه ډول کسان ډېر کېناستل؟
- ما چې دا دوه ځله لیدلي، نو پاکستاني تبلیغیان ورسره زیات وو.

متین له ځایه پاڅېده. په کوټه کې یې قدم وهل پیل کړل. تر اوږدې شیبې یې د امین جان پر خبرو فکر وکړ او اخر دې پایلې ته ورسېده چې د ملنګ پر کور هم باید عملیات تر سره کړي.

کله چې د جمعې شپې د ماښام خړه رادې بره شوه، نو متین خپلو کسانو ته وویل: امین جان له کوټې راوباسئ او په موټر کې یې واچوئ. کسان یې ورغلل. امین جان یې لاس تړلی له تیارې کوټې نه راوویست او د رنجرې په باډۍ کې یې واچوه. متین امین جان ته خوله ورنږدې کړه او ورته ویې ویل:

- د ملنګ ځای ته مو سیده وروله او که کومه چلاکي دې وکړه، نو په هغه ځای کې دې په ګولیو سوری، سوری کوم.

امین جان په داسې حال کې چې لاسونه یې تړلي وو، متین ته د (سمه ده) په ډول سر وښوراوه. متین نور هېڅ ونه ویل. موټر ته وخوت او له خپلو کسانو سره د شینکۍ غونډۍ سره نږدې کلي ته د ملنګ پر کور د عملیاتو د تر سره کولو لپاره روان شو. رنجرې ګړندۍ روانې وې. له لږ مزل کولو وروسته له پاخه سړک نه خامې لارې ته کوز شول. په خامه لار کې یې هم پوره مزل وکړ. کله چې د شینکۍ غونډۍ تر څنګ کلي ته نږدې شول، نو متین ورته د درېدو امر وکړ. دده له امر سره سم ټول ودرېدل او متین ورته وویل: څو تنه وسایطو ته پاتې شئ او نور یې په ما پسې راځئ.

متین له لاس تړلي امین جان او خپلو کسانو سره یو ځای د ملنګ د کور پر لوري روان شو. توره تیاره وه. داسې تیاره چې د لاس ګوتې هم نه ښکارېدې. د دوی مزل د پولو او پټیو په منځ کې وه. شاوخوا نیم ساعت مزل یې پلې وکړ چې کلي ته ورسېدل. متین له امین جان نه وپوښتل:

- په تیاره کې یې ښودلی شې چې کور یې کوم یو دی؟

امین جان زیر شو او په اشاره یې ځواب ورکړ:

- داسې چې لاړ شې، له کلي نه به ووځې او هلته د پاڼ پر غاړه یوازې دده کور دی.

متین یوه پولیس ته امر وکړ چې د امین جان خوله وتړي. پولیس یې نه یوازې خوله ور وتړله، بلکې هلته د ځمکو په منځ کې یې په کومه ونه پورې وتاړه.

متین د ملنګ د کور پر لوري د خپلو کسانو سره په منډو شو. کور یې شاوخوا محاصره کړ. څو تنه دروازې ته ودرېدل دروازه یې په زوره، زوره وټکوله، څوک نه و چې در وازه پرانیزي. دوی لږ انتظار وکړه خو متین

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وويل، دلته هر ډول ځنډ له خطر نه خالي نه دی. پوليسو دروازه ماته کړه او کور ته دننه شول. يوې او بلې خواته يې مرچې ونيوې. شاوخوا يې وکتل، خو څوک نه و. په اختياط سره وړاندې لاړل. د ملنګ د کوټې تر دروازې ورسېدل. پوليس د کوټې ور په لته وواهه او غږ يې وکړ: ونه ښوربږئ. بيا هم له ننه، څخه د چا عکس العمل ونه ليدل شو. بالاخره پوليس د ملنګ خونې ته دننه شول. خو پر ملنګ يې په داسې حال کې سترګې ولګېدې چې مرۍ يې غوڅې وې، د کوټې په منځ کې په وينو لژند پروت و او نور ټول هغه چې له ده سره وو؛ د پوليسو له ورتګ نه مخکې تښتېدلي وو.

متين د ملنګ جسد تر نظر تېر کړ. څو کونځې نيالۍ چې بومبه يې هم راوتلي وو، په کوټه کې بې ترتيبه پرتې وې. د ملنګ اوږدې تسبې دده په ګوتو کې همداسې بند پاتې وې. د څراغ د رڼا مخې ته په کوټه کې پاتې دوړې يوې او بلې خوا ته کېدلې.

متين له عادت سره سم يوه او بله خوا تر نظر تېروله چې په دې وخت کې يې يو نرۍ سنګېدونکی اواز تر غوږ شو. د اواز له اورېدو سره جوخت يې پر خپلو کسانو په مخابره کې غږ وکړ: څغلئ، چې ماين دی. ټول پوليس په منډه شول او متين هم خپلې پښې له هغه ځايه سپکې کړې، خو لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې يوه زوروره چاودنه وشوه.

له چاودنې سره سم په کلي کې د ماشومانو کريغې واورېدل شوې. د سپيو غپا ډېره شوه او د پوليسو له لوري احتياطي ډزې هم پيل شوې. متين پزه کش کړه. د باروتو تريخ بوی يې محسوس کړ. خولې يې هم د خاورو خوند کاوه. ځان يې وښوراوه. تر خاورو او لوټو لاندې و. لاسونو او پښو ته يې حرکت ورکړ او پوه شو چې کوم ځای يې مات نه دی. زور يې

وکړ. له خاورو راووت. کله چې ودرېده، نو په ملا کې يې درد احساس کړ، خو دا درد ورته د اندېښنې وړ نه و. د پوليسو آمر د مخابرې تکمه کېکاږله، تر څو د خپلو کسانو د حالت پوښتنه وکړي، خو له کاره لوېدلې وه. په دې وخت کې چا څراغ په لاس دده پر لوري منډې وهلې او دا غږ يې کاوه: متينه وه متينه چېرته يې؟ متينه وه متينه...

متين خپله توپانچه راوويسته. د هغه څو پرله پسې غږونو ته يې ځواب ورنه کړ، خو له څو غږونو وروسته يې د هغه غږ وپېژانده چې دده د ماشومتوب انډيوال او په سعودي عربستان کې د کلونو مسافر ببری دی، نو غږ يې ورته وکړ: دلته يم.

ببری ورته راورسېده. متين يې ټينګ په غېږ کې ونيو او شکرونه يې ايستل چې څه ورباندې شوي نه دي، خو متين ببري ته حيران و، ځکه هم يې د پوليسو يونفورم پر تن و او هم يې دده د ژغورنې لپاره ځان ورته را ورساوه.

ببري متين له اوږې ونيو او روان يې کړ، خو متين ورته وويل: زه ښه يم، تلی شم. متين غوښتل چې د ببري په اړه خپله حيرانتيا لرې کړي، نو ځکه يې ترې وپوښتل:

- ببريه! ته په دې شپه له کومه شوې؟

- کيسه اوږده ده، خو اوس له جنرال صاحب سره ستاسو ژغورنې ته راغلی يم.

متين په حيرانتيا وويل:

- جنرال صاحب؟

- هو!

- هغه چېرته دی؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لږ وړاندې په موټر کې ناست دی.

متین همداسې پر توپانچه لاس ایښی و، ځکه تر هغو یې پر ببرې هم باور نه کاوه، تر څو چې د جنرال موټر ته ورسېدل. جنرال د موټر دروازه خلاصه کړه او متین ته یې وویل:

- ټپي شوی به نه یې؟

- صاحب! روغ یم.

- ټولو کسانو ته ووایئ چې موټرو ته وخېژي او حرکت وکړي.

- جنرال صاحب! سمه ده، خو زموږ موټر له کلي لږ لرې دی او بل مو دلته راوستلی زنداني د ځمکو په منځ کې پاتې ...

جنرال یې خبرې پرې کړې:

- هم مو هغه موټر راوستلی او هم مو په ونه پورې تړلی سړی دلته راوړی دی.

جنرال د ځراغ رڼا ته د متین سپېره څېره تر نظر تېره کړه او وروسته یې یو لاسي ساعت ورکړ. متین په حیرانتیا ترې وپوښتل:

- صاحب! پر دې څه وکړم؟

- داد امین جان پر لاس تړلی ساعت دی چې هم کمره په کې ده او هم په کې د غږ لیږدونې اله. جنرال نور څه ونه ویل. موټر ته وخوت او د پولیسو کاروان حرکت وکړ.

هغه پولیس چې په پښه کې ټپیان شوي وو، روغتون ته یې ورسول. امین جان یې بېرته خپلې تیارې کوټې ته یووړ او متین هم په خاورو او دوړو لړلی له موټر نه مات ګوډ راکوز شو. جنرال ورته وویل: روغتون ته لاړ شه، تر څو د ډاکټران معاینه کړي چې وجود دې پټ درد موندلی نه وي، خو متین ډاډ ورکړ چې ښه یم او روغتون ته د تګ اړتیا نشته.

متین د ارام کولو کوټې ته ننوت، تر څو ارام وکړي، خو په کوټه کې یې ببری له وړاندې ناست و. متین چې هغه ولید، نو په خندا یې وویل:

- وه هلکه د پیرې غوندې یې.

- ځکه چې ستا انډیوال یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا څو همداسې د پخوا په څېر حاضر ځوابه یې.

- همداسې یې وبوله.

متین خبرو ته خوله جوړوله، خو ببرۍ پرېنښود او پر چوکۍ یې د زر کېناستو ورته ووېل. متین حیران پر چوکۍ کېناست او غلی یې ترې وپوښتل:

- ببریه نه پوهېږم چې څه راباندې کوې؟

ببري د دروازې پر لور وکتل او ځواب یې ورکړ:

- قوماندانګیه! نور هېڅ درباندې نه کوم. یوازې دې د مخ او لاسونو پر ورو ټپونو دوا وهم چې میکروب وانخلي.

- وه هلکه! دا خوله دې سمه خوځوه. ته ماته قوماندان نه، بلکې قوماندانګۍ وایې.

بیا متین یوه شیبه وخندل او له هغې وروسته یې ووېل:

- ګوره د نورو پولیسو په مخکې راته ونه وایې.

- دومره ساده ګۍ هم نه یم.

د متین پر ټپونو چې ببري دوا ووهله، نو سوی یې ډېر شو. متین جینګه خوله ونیوه او غږ یې کړ:

- اوف مړ دې کړم هوایي ډاکټره.

- غلی شه موږ ته یې دا ښودلي چې د یوه ټپي لومړنۍ درملنه څنګه وکړو.

بیا هوایي ډاکټر ونه وایې.

- ډاکټر صاحب! بښنه غواړم.

- قوماندانګیه خدای ج دې وبښه.

یو ځل بیا دواړو وخندل. کله چې په کوټه کې د خندا زور کم شو، نو متین ترې وپوښتل:

- ښه دا راته ووایه چې له سعودي نه کله راغلې او بیا ولې پولیسو ته لاړې؟

- شپږ میاشتې مخکې کور ته د تګ پر ځای دلته راغلم او د پولیسو په لیکو کې شامل شوم.

- ولې دې دغه پرېکړه وکړه؟

- ځکه چې په سعودي کې له یوې خوا کار او غریبي نه پیدا کېدله، که کوم کار به پیدا شو، نو د هغه د مزدورۍ پر پیسو به عربي رانه خیته واچوله. دا دریم ځل و چې په یو کال کې سر په سر عربانو د مزدورۍ پیسې رانه کړې او له دې وړاندې یې هم زما حق رانه خېټې ته کړی و. اخر مجبور شوم چې ویزه ختمه کړم او خپل وطن ته راشم. وطن ته په راتګ سره پولیسو ته راغلم، ځکه له یوې خوا قرضداری یم او له بلې خوا د کورنۍ د ساتنې مسوولیت لرم.

ببری چوپ شو. کارول شوي پومبه (مالوچ) یې په کثافتدانۍ کې واچوله. په دې وخت کې دروازه ټک، ټک شوه. متین ورته ووېل: مهرباني وکړه.

د دروازې له خلاصېدو سره سم د دواړو سترګې پر جنرال ولګېدې. د احترام په خاطر له ځایه پاڅېدل. سلام یې وکړ او جنرال ترې وپوښتل:

- تاسو څنګه یاست؟

دواړو په یو غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! ښه یو.

- متینه ته څنګه یې صحت خو دې ښه دی؟

- شکر دی، ښه یم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای ج فضل دی چې وژغورل شوې. کنه د دښمن په دام کې به راګير وې.
- صاحب! ستاسو برکت و.

جنرال د ګوتو له بندونو ټکونه وويستل. يوه شيبه يې د کوټې چت ته کتل. غاړه يې تازه کړه او دا ځل يې په ترخه لهجه وويل:
- بيا ځلې دغسې تېروتنه ونه کړې.
- صاحب! د هغه ساعت ته مې نه و پام، خو اينده کې به پام کوم.
- په دې کارونو کې چې پام ونه کړې، نو هم به ځان د بلاوو خوراک کړې او هم دې ملګري.
- په سترګو صاحب!

جنرال کولا له سر نه کوزه کړه. پر پک تندي چې يې يوازې څو سپين وېښتان ولاړ وو، لاس راښکو. په ببري کې يې سترګې وګنډلې او بيا يې ترې وپوښتل:
- ته له متين سره پېژنې؟

ببرى وارخطا شو، خو ژر يې ځواب ورکړ:
- هو صاحب! دا مې کليوال دی او هم مې د ماشومتوب انډيوال.
- غواړې چې دده تر امر لاندې دنده تر سره کړې؟

د ببري څېره وغوړېده او ورته ويې ويل:
- که له ده سره شم، نو ډېره به ښه شي.
- متين چې کومې سختۍ زغمې، هغه ته منلی شې؟
- صاحب! د سر په بيه ورته تيار يم.
- افرين، نو چې داسې ده، سر له نن نه به ته له ده سره کار کوې.
- صاحب! مهربان ياست.

جنرال د متين څېره تر نظر تېره کړه، خو دا ځل جنرال په غصه نه و، بلکې په څېره کې يې مسکا ليدل کېده. متين ته يې لاس ور اوږد کړ. يوه کڅوړه يې ورکړه او له دې سره سم يې ورته وويل:
- زويه! په دې کڅوړه کې دوه جوړه ساختګي ږيرې، برېتونه او د سر اوږده وېښتان دي. کله چې د دښمن سيمې ته ننوتلی، نو له دې نه ګټه واخلئ. بل که د صحت ښه وې، نو کولی شې چې له ببري سره يو ځای په دښمن پسې ووځې او په خپل کور کې يې له منځه يوسې.
- صاحب! امر مو پر ځای کېږي.

جنرال له ځايه پاڅېده. متين يې پر تندي ښکل کړ او د ببري پر سر يې هم د مهربانۍ لاس راښکه. دواړو ته يې وکتل او له الله ج نه يې د بري غوښتنه ورته وکړه. جنرال له کوټې نه ووت. متين او ببری له يو- بل سره تر غاړې وتل، خو متين وويل:
- زه يوازې ځم، ځکه پر تا مې زړه نه کېږي.

ببري يې په خبرو کې ورټوپ کړ او ځواب يې ورکړ:
- زه تا يوازې نه پرېږدم، چې هر ځای ځې زه دې ملګری يم.

متين چې هر څومره د ببري پر نه تګ ټينګار وکړ، خو هغه ور سره ونه منله. متين چې د غرمې ډوډۍ وخوړه، نو له هغې وروسته د بندي امين جان کوټې ته ورغی. امين جان په تياره کوټه کې لاس تړلی پروت و او فريادونه يې کول. متين يې مخې ته ودرېده او وار له واره يې ترې وپوښتل:
- هغه ساعت چا در کړی و؟
- جبار.
- ته خبر يې چې په هغه ساعت کې څه و؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسې زما ساعت ته هم بهانه ولټوله او رانه خلاص مو کړ. په ساعت کې به څه بلا وي

- ځان نګاره مه اچوه. که د لاس ورسره نه لرلی، نو د جاسوسۍ ساعت يې نه درکاوه.

امين جان ددې خبرې په اورېدو سره حيران ور وکتل او څو ځله يې دغه جمله تکرار کړه: د جاسوسۍ ساعت، د جاسوسۍ...

بيا يې متين ته سترګې ور واړولې او ويې ويل:

- ماته جبار دغه ګوتمۍ هم راوړې، چې په دې کې به څه بلا وي؟

متين د هغه له ګوتې نه ګوتمۍ وويستله. د غمي برخې ته يې زور ورکړ. پرانيستل شوه. ويې ليدل چې په هغې کې يې هم د غږ ليږدونې سيستم ځای پر ځای کړی دی، نو امين جان ته يې وويل:

- اوس دا هر څه پر خپلو سترګو وينې؟

- هو! زه اوس هغه کسان درته ښايم چې جبار ورته له پاکستانه دا ډول تحفې راوړې.

متين د پتلون له جيب نه وړه کتابچه راوويسته. د امين جان له خولې نه يې د هغه ټولو کسانو په اړه پوره مالومات وليکل چې جبار تحفې پسې ويشلې وې. کله چې يې ټول ورته وښودل، نو ببري ته يې (هغه د دروازې مخې ته ولاړ و) کتابچه ورکړه او ورته يې وويل چې جنرال ته يې ور وړې.

متين دروازه وټړله او امين جان ته يې په چيغو وويل:

- زه غواړم چې د هغه په نيولو کې راسره مرسته وکړې.

- هر ډول مرسته در سره کوم، ځکه هغه زما ژوند تباه کړ.

متين ارامي احساس کړه او ترې ويې وغوښتل:

- ما يوازې د (سره کوېښ) سيمې ته ورسوه او د هغه کور او ځای راته وښايه. کله دې چې دا کار وکړ، نو زه درسره ستا د خلاصون ژمنه کوم.

- زه دې د هغه کلي ته رسوم، خو ما به له دې غضبه خلاصوې.

- زه پر خپله ژمنه ولاړ يم.

دروازه ټک، ټک شوه. متين دروازه پرانيسته. جنرال او ببری دروازې ته ولاړ وو. جنرال ورننوت او ببری همغلته پاتې شو. جنرال متين ته انځور ورکړ او ورته يې وويل:

- دا انځور مې د ساعت له وړې مېمورۍ نه تر لاسه کړ.

متين انځور د امين جان سترګو ته ونيو او ترې ويې وپوښتل:

- دا څوک دی؟

امين جان غريو نيولي وويل:

- دا هغه جبار دی چې زما ژوند يې تباه کړ.

جنرال د امين جان بد حالت ته وکتل او بيا يې متين ته مخ ور واړوه:

- دا سړی بې ګناه دی.

- جنرال صاحب! ماته هم بې ګناه ښکاري.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين سپين کالي اغوستي وو. تر واسکټ لاندې يې توپانچه ښکارېده. د نورو ورځو خلاف ساتونکي ورسره نه وو چې مخکې او وروسته به يې ورسره منډې وهلې. څېرې يې د ورو ټېونو له امله لږ بدلون کړی و، خو دومره زيات نه چې ډېر وخت يې د څېرې بدلون دوام وکړي.

متين له امين جان سره يو ځای د کلي په کوڅو کې روان و او د سترګو په کونجونو کې يې د هغه حرکتونه څارل، ځکه باور يې نه شو پرې کولی.

هر کليوال چې امين جان ليده، نو ګرمه ستړي مه شي يا روغبړ به يې ورسره کاوه. هر يوه ورته ويل چې ښه شو، په خير له بنده راخلاص شوې او ځينو بيا ترې پوښتل چې پوليسو ولې نيولی و، خو دده کور ته بيړه وه او د ځان د خلاصون لپاره يې ورته ويل: زه بيا ټوله کيسه درته کوم.

کله چې امين جان له کليوالو ځان بې غمه کړ، نو له هغه وروسته د کور مخې ته ودرېده او لويه دروازه يې ټک، ټک کړه. د غټې لرګينې دروازې د ځنځير شرنګ شو. دروازه خلاصه شوه او له کوره سړی

راووت. د سړي لاسونه لړزېدل او سر يې هم ښورېده. له لمر نه يې سترګو ته لاس ونيو او په ژړغوني غږ يې وويل:

- امين جانه زويه ته يې؟
- هو پلاره زه يم.
- زويه لکه چې ښه يې وهلی او ټکولی يې او بل څومره ډنګر شوی يې؟
- نه، نه ښه يم.

د امين جان پلار سلګو واخيست. امين جان يې په دواړه مخه ښکل کړ او په سلګو کې يې زر، زر دا خبره تکراروله: د خدای ج شکر چې په خير راغلې، شکر زويه، شکر...

متين چې کله دا له ويره ډکه صحنه وليده، غمجن شو. د امين جان پر پلار او کورنۍ يې زړه درد وکړ. په زړه کې يې پر هغه چا لعنت ووايه چې امين جان او د هغه کورنۍ يې په ستونزو کې اچولې وه. په دې وخت کې يې د امين جان د پلار غږ واورېده چې امين جان ته يې وويل:

- زويه راځه، چې کور ته ننوزو.

خو امين جان متين ته اشاره وکړه:

- پلاره مېلمه لرم.

د امين جان پلار چې کله متين وليد، نو ور روان شو او روغبړ يې ور سره وکړ. کله چې له روغبړ وروسته د روغ او رنځور پوښتنې خلاصې شوې، نو د امين جان پلار متين ته وويل:

- خوريې پر ما ډېرې لوړې ژورې تېرې دي. نور د غمونو زغم راته ګران دی، نو کله چې مې امين جان وليد، له خوشالۍ نه ډېر وارخطا شوم او تاته مې هېڅ پام نه شو. پښتانه بايد د مېلمه ډېر قدر وکړي. د مېلمه د خوشالولو لپاره لوی، لوی غمونه پټ کړي او د مېلمه په مخ کې په خپله

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره کې د خوشالۍ راوستو کوښښ وکړي، خو بيا هم وايم چې تاته مې نه و پام.

متين د سپين ږيري خبره تر نظر تېره کړه. د هغه لړزانده لاسونو ته يې وکتل. سپين ږيری ډېر کمزوري په نظر ورغی، خو د هغه په خبرو کې کمزوري نه وه. متين ته سپين ږيری تجربه کار ښکاره شو او هغه ته يې په مسکا ځواب ورکړ:

- کاکا هېڅ خبره نه ده. زه داسې مېلمه نه يم چې خپه شم، بلکې ستاسو خپګان مې خواشينی کوي...

سپين ږيري د متين خبرې پرې کړې او ويې ويل:

- راځه چې کور ته ځو.

- کاکا موږ روان يو او ضروري کار لرو.

- هر څومره ضروري کار چې ولرې له چای څښلو نه مخکې نه شې تللی.

متين زړه نا زړه و. نه پوهېده چې اوس څنګه باور پرې وکړي، ځکه باور کول هم ځان مرګ ته سپارل و. امين جان چې دده زړه نا زړه توب وليد، نو غږ يې پرې وکړ:

- راځه داد پښتنو کور دی.

سپين ږيري د کور په دروازه کې غږ کړ: يوې خواته شئ مېلمه راسره دی. متين او امين جان په سپين ږيري پسې روان شول. کله چې له غټې لرګينې دروازې نه تېر او انګړ ته داخل شول، نو د امين جان د پلار په پښو کې د سپي د راتګ دوړه وليدل شوه چې د متين خواته په تېزۍ سره روان و. متين چې سپی وليد، نو ځان يې ديوال ته ورساوه. سپي حمله پرې وکړه، خو ده له ستوني ګير کړ او پرې يې نښود چې زيان ور ورسوي. دغه وخت کې سپين ږيری هم له يوه ډانګ سره راورسېده، خو امين جان

حيران ولاړ و. د امين جان پلار سپی څو ډانګه وواهه او متين يې ستونی پرېښود. سپی له ډېرې وارخطايۍ نه د بوسو پر بوسخانه ننوت. پلار او زوی د متين پښې او بدن وکتل او په همدې حال کې يې ورته وويل:

- داړلی به يې نه يې؟

- نه، نه يم يې داړلی.

متين خپل کالي له دوړو وڅنډل او درې واړه يوې کوټې ته ننوتل. امين جان له متين نه وړاندې شو. له نيالۍ نه يې دوړې وڅنډلې. د تکيې بالښت يې (چې په ګوتو په کې ښايسته ګلان ايستل شوي و) سم کړ او متين ته يې د کېناستو اشاره وکړه. متين کېناست او سپين ږيری هم ډډه ووهله، خو امين جان چې کېناسته، نو متين ورته وويل: ته کور ته لاړ شه چې کورنۍ دې ووينې. امين جان بې له دې چې څه ووايي، مسکی شو او له دروازې ووت.

د امين جان پلار په فکر کې ډوب ناست و. په کړکۍ کې په ځوندېيو جوړه هنداره ايښې وه، خو نيمې برخې يې کوټه او پاتې يې انګړ ښکاره کاوه. متين سترګې ور واړولې. خوښ شو، ځکه د امين جان د ځارلو وسيله يې پيدا کړه. اوس چې امين جان د متين پر ضد هر حرکت کوي، نو متين يې ليدلی شي.

سپين ږيری وټوخېده. دده له ټوخي سره متين وډار شو او سپک وغورځېده، ځکه دی له اول نه په وېره کې ناست و. ځان ته يې وخندل، خو زر يې ځان سره سم کړ، تر څو يې سپين ږيری ونه ويني او پرې پوه نه شي. متين بيا هنداري ته وکتل. نور څوک نه وو. چرګې په چوتره باندې منډه کړه. د چوترې په څنډه يوه کټوه چې ګلان په کې کرل شوي وو، ايښې وه او د ګلانو پاڼې باد ښورولې. په دې شيبه کې امين جان له کوټې نه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوترې ته راووت. متین وسله او یا کوم بل ضررناک شی ورسره ونه لیده. امین جان وړه ماشومه، کېدای شي چې لور به یې وي، په غېږ کې نیولې وه او ورسره خندل یې. لږ ساعت یې ورسره تېر کړ. بیا یې د کوټې دروازې ته مخ کړ او څه یې وویل. د کوټې له دروازې نه تر څنګلو د ښځې لاسونه ښکاره شول. له امین جان نه یې ماشومه واخیسته. متین ددې صحنې په لیدو له هنداري نه سترګې واړولې.

امین جان کوټې ته ورننوت. سلام یې واچوه. دوی یې سلام ته وعلیکم سلام وویل. امین جان پوه شو چې دده پلار او متین ښه وار سره نه دی کړې، نو یې پلار ته مخ کړ:

- پلاره! لکه چې له متین سره دې ګپه نه ده کړې؟

- زویه! ستا ملګری نه خپه کېږي، څکه ماته ګرځېدلی انسان ښکاري.

متین مسکی شو او د خبرو په منځ کې یې وار ونیو:

- امین جانه! کاکا مه په عذابوه.

درې واړو سره وخندل او سپین ږیري متین ته د ټوکې په توګه وویل:

- ستا له خبرو داسې مالومېږي چې امین جانه! پلار دې د ګپې سړی نه دی.

- نه، نه کاکا ته زموږ دروند مشر یې او دا مقصد مې ولاکه وي.

د متین په خبره سپین ږیری خندا واخیست چې کله یې خندا کمه شوه، نو ویې ټوخل او ویې ویل:

- متین جانه هسې ټوکه مې درسره وکړه.

درې واړه غلي شول، خو له لږې چوپتیا وروسته سپین ږیري له خپل زوی نه په دې پوښتنه چوپتیا ماته کړه:

- زویه! ته ولې عسکرو ونیوې او څه یې درنه غوښتل؟

امین جان وارخطا شو او متین ته یې مخ واړوه. متین په خوله لاس ورته کېښود چې د سړي نوم او ځای ور ونه ښیي. امین جان د یوې بهانې د پیدا کېدو لپاره لږ غلی شو او د کوټې چت ته یې وکتل، خو د بهانې پیدا کول ورته ګران و، نو په دې ډول یې ځواب ورکړ:

- پلاره! یوه ملګري ته مې د تیلیفون نمبر ورکړی و، نو هغه زما په نمبر غلطې خبرې کړې وې، نو څکه یې ونیوم.

- هغه یې ولې نه نیوه چې ته بې ګناه یې بوتلې او وهل-ټکول یې در کړل.

- هغه نمبر زما په تذکره باندې ثبت و، څکه یې زه ونیولم.

- ښه، ښه، نو داسې خبره ده؟

- هو.

- نو ستا د ملګري سره باید په قومي رواج (دود) خبرې وکړو چې ولې دده د لاسه موږ ته تاوان ورسېده.

- داسې یې نه پرېږدو. زه او دا ملګری (متین) ورپسې ځو او پیدا کوو یې.

- زویه! که قومي رواج او نرخ ته نه حاضرېږي، نو بیا د ټوپک په خوله خپل بد اخلو.

متین په خبرو کې ور ولوېده او ویې ویل:

- کاکا چې په ګیر راشي، نو بیا یې قانون ته سپارو، تر څو قانوني سزا ووینې.

سپین ږیري د متین خبرې ته وکتل. بیا یې په زوره خندا وکړه او له متین نه یې وپوښتل:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا اوس قانون دی چې زما زوی یې په دې حال کړی او ګناهګار روغ ګرځي؟

متین چوپ شو او نور یې له سپین ږیري سره خبره تاو را تاو نه کړه. په دې وخت کې د پیالو شرنګ شو. څو شیبې وروسته یوه وړوکې ډبره د کړکۍ پر کونج ولګېده. امین جان د ډبرې له کړپ سره پاڅېده او د هغې خوا ته له یوه چاینک او د پیالو له پتنوس سره کوټې ته راننوت.

متین له یوې خوا ویریده چې هسې نه په پیاله کې یې کومه وژونکې بلا ورته اچولې وي او له بلې خوا یې که چای نه څښلی، نو بیا پښتو خرابېدله. دی له ځان سره په دې کش مکش کې و چې په دروازه کې سیرلي وربوز رابښکاره کړ. امین جان او پلار یې دواړو لاسونه ورته وښورول. د لاسونو ښورولو سره سم یې د چکیري شه غږ هم پرې وکړ او سیرلي منډه واخیسته. په دې وخت کې متین ته موقع په لاس ورغله او د امین جان د پلار پیاله یې خپلې مخې ته او خپله پیاله یې د هغه مخې ته کېښوده، خو له چای څښلو وروسته د امین جان پر پلار هېڅ ونه شول او متین خپل شک لرې کړ.

څو شیبې وروسته چې کله امین جان له کورنۍ نه روانېده، نو ټولو اوښکې پسې توی کړې. متین چې دا حال ولید، نو خپله مور ورياده شوه. دی چې کله له کوره روانېده، نو په غېږ کې یې ونیو. په یوه او بل مخ یې ښکل کړ. هغه وخت چې له کوره راووت، تر ډېره یې د دروازې په چوله کې پسې کتل. د ټیکري پیڅکه یې سترګو ته نیولې وه او اوښکې یې پرې وچولې.

له یو-یو نیم ساعت مزل وروسته لوړه دوه سیټه پیکپه د خوست له هوارې نه ووته او د ځدرانو په غرونو کې یې مزل پیل کړ. په غرونو کې تېره شوې لارې د ډنګو کمرونو پر سر غځېدلې وه. چا به چې لاندې درې ته وکتل، نو له ویرې به یې زړه په درزا شو او خپلې سترګې به یې پټې کړې، تر څو کړنګ ونه ویني، خو د غرونو خلک یې په کیسه کې نه وو، ځکه دوی په همدې غرنۍ سیمه کې زېږېدلي او لوی شوي وو.

متین، ببری او امین جان د پیکپ موټر په باډۍ کې سپاره وو او په سیټ کې یې ښځې وې. د موټر مزه نه وه، له یوې خوا زوړ و او له بلې خوا غرنۍ لارې زړه ترې ایستلی و. له سلنګسر نه یې تور مبلاین بهېدل او

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمنیو یې پر لار چغچغی کاوه. د هر اکسپلټر سره به یې متر دود ایسته او ټایرونه یې هم پر لار سم نه تلل. هغه ځوک چې په باډۍ کې سپاره وو، د ډېرو جمپونو له لاسه یې پر پښتورګو درد و. د زیاتو دوړو له لاسه د متین، ببري او امین جان خولو د خاورو خوند کاوه. پر څېرو یې داسې دوړې پرتې وې چې ته وا، اوه واړې دي په خاورو منډلي دي. پر دې سربېره به چې کله په کوم پیچومي کې موټر نه شو ختلی، نو موټروان چې پر سر کړی پاکول یې تر غوږونو راټیټ و، غږ پرې وکړ: هله ښکته شئ او په موټر پسې زور وکړئ. دوی خواران به له مجبورۍ ښکته کېدل او په موټر پسې به یې تر هغو زور کاوه، تر څو چې به په پیچومي نه و ختلی.

دوړو نه یوازې د دوی څېرې بدلې کړې وې، بلکې د دوی واسکټونه، پټوان او کالي یې له کتو ایستلي وو. ببري د متین څېرې ته کتل، له خندا شین شو. دومره په زوره یې وخندل چې د خولې لاړې یې تر ده تېرې شوې. متین ته دده پر خندا غصه ورغله او په قهرجنه لهجه یې ترې وپوښتل: ولې خاندې؟

ببري په داسې حال کې چې خندا یې لا کراره نه وه ځواب ورکړ: ملا صاحب! په ږیره کې دې یو خروار خاوره ده. متین د ګوتو پر سرونو خپله اچولې ساختګي ږیره له دوړو وڅنډله او ورته ویې ویل: ته خپل شکل نه وینې چې په ما پورې خاندې. امین جان د خبرو په منځ کې ور ټوپ کړ: دده ږیره هم پردۍ ده، نو تاته ولې غصه درځي؟ په دې وخت کې ببری او امین جان په خندا شول. متین دواړو ته په برندو، برندو وکتل او بې له څه ویلو یې په پټو کې سر او مخ پټ کړل.

موټر له کندې ووت او پیچومي ته نیغ شو. د ډېر دود له لاسه شاته لار نه مالومېده. د پیچومي نیمایي ته چې ورسېده، نو زیګروي یې پیل

کړل، خو په همدې زیګرویو، زیګرویو کې پر پیچومي په داسې حال کې وخوت چې په باډۍ کې ببري په خپله اوم، اوم... کش وکړه او پورته شه؛ ناري ورسره وهلې.

کله چې موټر پر پیچومي وخوت، نو ببري په لوړ اواز څو لنډۍ وویلې:

خاورې د شنه طوطي پر سر شوې
بلبلې واچول پر تور کارغه لاسونه

د غره پر سردې چیلم ډک کړه
د سرې اور به په پېزوان در خېژومه

متین چې سر یې له دوړو نه په پټو کې پټ کړی و، بوجۍ پرې راوښویېده او لاندې یې کړ. ببري ته یې غږ کړ چې بوجۍ ورنه لرې کړي. ببري او امین جان بوجۍ ترې یوې خواته کړه او متین یې ترې خلاص کړ.

متین له پټو نه سر راوویست او ببري ته یې له قهره په ډکه لهجه وویل:

- نورنو، نه غواړم چې د ماشومتوب کانې وکړې.

- د ماشومتوب کانې مې کله کړي دي؟

- دا اوس چې دې لنډۍ ویلې.

- لنډۍ، خو لوی، لوی سړي وایي، ماشومان خو لنډۍ نه شي ویلی.

د متین مخ له غصې تک سور شو او زیاته یې کړه:

- د لنډیو ګوډیه! د هر شي ځای او وخت مالوم وي. ګوره لویې ږیرې مو اچولې دي. که اوس دې څوک غږ واوري، نو خدای ځ خبر چې څه فکر به وکړي. دې خبرې ته دې هم پام وي چې دغه ټول غرنې پښتانه دي. کېدای

https://nmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي چې ستا د غږ په اورېدو بده ومني او زيان را ورسوي. زه او ته، خو سره بلد يو، خو امين جان ته دې پام وي او د هغه خيال ساته. ببرى په خبرو کې ور وغورځېده:

- قوماندان صاحب! امر دې منم، خو په لنډيو ويلو کې نه. بل امين جان په تندر وهه، ځکه د لارې ملګري مو دى او پاتې شول نور خلک؛ پر هغوى خپل غږ نه اورم، نور څه وايې؟

امين جان هم د ببري خبره تاييد کړه او ويې ويل:

- دا اوږد سفر دى. په دې نه پوهېږو چې کله به بېرته ځو. روغ به ځو او که په همدې درو کې به وژل کېږو، نو ښه داده چې خپل هدف ته په خوشالۍ سره ځانونه ورسوو. يو او بل مرور نه کړو.

دوى درې واړه لا په دې خبرو اخته وو چې موټر بريک وواهه او ودرېده. موټروان راښکته شو. پکول يې له سترګو پورته کړ او درې واړو ته يې غږ کړ: په دې هوټل کې به مړې (ډوډۍ) وخورو او بيا به لاړ شو.

متين، ببرى او امين جان هم له موټره راښکته شول. پښې يې شخې وې. ځانونه يې سره کش کړل. کالي يې له دوړو نه وڅنډل او هوټل ته ور روان شول.

د هوټل مخې ته د اوبو خاورين ماټ ليدل کېده. پر سر يې له يوه ټيمي کوټي نه جوړ شوى ګيلاس ايښى و او د سرک پربمانه دوړې پرې ښکارېدې. هوټل د يوه لوى کرنګ پر غاړه اباد و. کاږه واړه ديوالونه يې له ډبرو جوړ و. دروازه يې له څو کړو دړو نه رغول شوې وه چې پر يوه لوري ځنګځنه ښکارېده او د کړکۍ چوکاټ ته يې د ښيښو پر ځاى پلاستيک ورټک وهل شوى و، تر څو هوټل ته د زياتو دوړو د داخلېدو مخه ونيسي.

کله چې متين، ببرى او امين جان هوټل ته دننه شول، نو د ننه يوازې هوټل نه و، بلکې پرچون سامان، ټوکران، پلاستيکي بوټونه، چپلې او ... د اړتيا هر څه په کې موجود و. ببري د متين په غوږ کې غلي وويل:

- ياره تر اوسه مې په سعودي کې هم دومره ښه او عصري هوټل نه و ليدلى.

- دا خوله دې لږ بنده کړه.

ببري د متين له غوږ نه خوله رادېخوا کړه او د هوټل چت ته يې وکتل. د هوټل په چت کې د تيرانو پر ځاى د څېړيو کاږه واړه لرګي کارول شوي وو. د زياتو لوګيو له امله تک تور او اوږده تارونه پرې ځړېدل.

متين، ببرى او امين جان بوټونه او څپلۍ وويستل او درې واړه له مزرې نه پر جوړ پوزي د يوه خيرن دسترخوان تر څنګ کېناستل. د هوټل خاوند چې لوړ قد، پلنې اوږې، غټ اندامونه او اوږده ږيره يې لرله؛ د دوى مخې ته ودرېده او ترې ويې پوښتل:

- تاسو ته څه راوړم؟

متين ورته وويل:

- څه لرې؟

- د ميو وريجې او قورمه شته.

- د ميو وريجو کې څه شى راته اچوې؟

- که د غوا غوړي په کې غواړې، هغه هم شته، خو مصرف درباندې راځي.

- په ډېر مصرف کې مو مه راوله، ځکه موږ مجاهدين يو. ته ورشه موږ دريو ته يو کنډول راجوړ کړه او د غوا غوړي هم په کې وکه.

د متين د مجاهد په خبره د هوټلي تندى تريو شو او په تګ کې يې له ځان سره وويل: "هر څوک چې دلته راځي، نو پر موږ يې وس پر دى او هر

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه يې چې زړه غواړي هغه راباندې کوي. "

هوټلي څو شېبې وروسته د دوی مخې ته د ميو وريجو کنډول کېښود. هغه بل کونج کې يو بل کس غږ وکړ: و هوټلي! يوه بي بي سي درسره راوړه. متين او ملګري يې پوه شول چې سرې پيپسي ته بي بي سي وايي. هوټلي پيپسي ورته رواخيسته او له ورو ډکه يې د سرې مخې ته کېښوده.

ببري د ډوډۍ پر سر له ځان سره وخندل. متين ورنه وپوښتل چې ولې خاندې؟

- له ډوډۍ وروسته يې درته وايم.

امين جان په خندا وويل:

- بيا دې څه شي ته خيال شو چې له خندا نه شين تللی يې؟

ببري له وريجو جوړه کړي ګوله په غوړيو کې غوپه کړه او بيا يې پر دواړو غمبورو شخوند وهل پيل کړل. متين هوټلي ته غږ کړ:

- وروره د ښنبلو اوبه راوړه.

هوټلي د څو زاړو او چيټو چينکونو په لاستيو کې ګوتې ننويستې او ځواب يې ورکړ:

- اوبه د باندې په ماټ کې ايښې دي.

ببري په وريجو ککړ لاسونه يو تر بله سره وسولول. پاڅېده او له ماټ نه يې په همغه خيرن او دوړو ککړ ټيمي ګيلاس کې اوبه راوړې او متين ته يې ورکړې.

متين چې ډېر تږی و، نو ګلاس يې پورته کړ. له هر غړپ تېرېدو سره يې غړکا ختله او د ستوني غټې هډوکی يې ورسره ښکته پورته کېده.

امين جان هم له کنډول نه راپه شا شو او له ځان سره يې غلي وويل:

شکر خدايه ج چې په خېټه دې ماړه کړو.

ببري دوی دواړه په شوخ نظر وکتل او ترې ويې پوښتل:

- ډوډۍ مو وخوړه؟

متين ځواب ورکړ:

- هو! ومو خوړه. بيا دې څه ليدلي چې دومره زر، زر د ډوډۍ د خوړلو پوښتنې کوې؟

- د هوټل توفدانيو ته ګورئ. تر اوسه مو په لندن کې دومره عصري توفدانۍ ليدلې وې؟

متين او امين جان چې توفدانيو ته وکتل، نو له خندا نه يې بډوډې نيولې وو، ځکه هوټلي د کلاشينکوف د مرميو کوتې پرې کړې و. په هغه کې يې بيا خاوره اچولې وه او پر خاوره د پاسه بې شمېره د نسوارو غونډارې ليدل کېدې.

متين، ببري او امين جان درې واړه لا په هوټل کې وو، چې څو وسله وال کسان راغلل. وسله والو ببر سرونه او لويې ږيرې درلودې. د ټوپکو بندونه يې پر مشکينو ښايسته جوړ شوي وو او په کمربندونو کې يې لاسي بمونه، د کلاشينکوف شاجورې او خنجر ټومبلي وو. وسله وال چې څنګه هوټل ته راننوتل، نو ځينو يې پر دوی وسلې ونيولې چې ونه ښوريږي او څو نورو وسله والو هغه کس د ټوپک تر کونداغونو لاندې ونيو چې لږ مخکې يې پيپسي ته بي بي سي ويل. دا سړی يې ددې لپاره وواهه چې ولې يې د حجرې دروازه يې کلپ کړې وه او د خپل موټر له سويچ نه يې کيلي ايستلې وه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هغه سیمو کې چې د حکومت په کنټرول کې نه وي، وسله والو د سیمې خلکو ته خبرداری ورکړی و چې د حجرو دروازې به خلاصې پرېږدي او څوک چې موټر لري، هغوی به کیلي ګانې د موټرو له سویچونو نه، نه لرې کوي. دا کار دوی، ځکه کاوه چې کله به له کمینونو نه د شپې لخوا پر کومه سیمه راغلل، نو د حجرو دروازې به خلاصې وې او دوی به شپې په کې تېرولې. پر دې سر بېره به یې د کور خاوند په نیمه شپه کې راپاڅاوه او په زوره به یې ډوډۍ ترې غوښتله. بل غرنی خلک چې په کورونو کې د موټر درلو ځایونه، نه لري، نو معمولاً یې له کور نه د باندې دروي. په هر موټر کې به کیلي موجوده وه. کله به چې موټر د وسله والو په کار شو، نو له ځان سره به یې روان کړ. په شپو، شپو یې خپل اکمالات پرې کول او تر هغو به چا پوښتنه ترې نه شوه کولای، تر څو به یې چې په خپله خوښه نه و راوستی.

ببري چې له مظلوم کس سره د وسله والو دغه بد چلند ولید، نو حملې ته یې ځان برابر کړ. په ځای کې ونښورېده، خو متین د شا له لمنې ونیو او دې ته یې پرېنښود چې څه ووایي. وسله والو چې کله سړی ښه خمبیره کړ، وروسته یې په برګو سترګو په هوټل کې ناست کسان تر نظر تېر کړل چې کوم څوک به عکس العمل نه ښکاره کوي، خو ویې لیدل چې ټول پر خپلو ځایونو دي او پر دوی کار نه لري.

ددغه وحشي حالت پر لیدو متین لږ وارخطایي محسوس کړه. د ویرې له امله یې زړه په ټوپونو شو، خو زر د جنرال خبره ور یاده شوه چې ویلي یې وو: " ته به په دې ماموریت کې له ډېرو ستونزو سره مخامخ شې او تا به دغه ستونزې د هغې ختې په څېر پوخ کړي چې کلال منګي په کې

جوړوي. " د جنرال په خبره متین لږ څه ډاډمن شو او زر یې خپله وارخطایي له ملګرو نه پټه کړه.

کله چې وسله وال له هوټل نه ووتل، نو امین جان متین ته خوله ور نږدې کړه او په پسپسې کې یې ورته وویل:

- هغه سړی چې موږ ټولو ته یې په برندو، برندو وکتل، له جبار سره مې لیدلی و.

متین د امین جان په خبره لږ حیران شو او په همدې حیرانۍ کې یې ترې وپوښتل:

- ته ډاډه یې؟

- هو! زه یې ښه پېژنم.

متین ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- په هره بیه چې کېږي، دا سړی باید تر هغې وڅارو، تر څو چې مو جبار ته ورسوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو ځوان آمر چې اوس یې لویه ساختګي ږیره اچولې وه. یو سراچه موټر د هوټل مخې ته ودراوه. ببرې او امین جان په بیړه ور وختل. موټر حرکت وکړ، ببرې له متین نه پوښتنه وکړه:

- دا موټر دې له کومه کړ؟

متین قابنامه (د موټر په سیټ کې پاس ورو کې هنداره) سمه کړه. دده څېرې ته یې وکتل او بیا یې ځواب ورکړ:

- دا هغه موټر دی چې ددې سیمې خلک یې د وسله والو له ویرې کیلي په سویچ کې پرېږدي.

متین د موټر پر اکسلیټر پښه ټینګه کړه. موټر ګړندی شو او د سرعت (چټکتیا) ستن یې مخ پورته روانه شوه. لاره خرابه وه. جمپونه ډېر وو،

خو سراچه موټر په کې له نورو ګړندی روان و. متین ډېر ګرځني (ګولایي) او غاښي شا ته پرېښودل، غوښتل یې تر څو د هغو کسانو په موټر پسې ورسیږي چې په هوټل کې یې سرې وډباوه.

له اوږده مزل وروسته ببري په یوه لرې ګرځني کې دوړه ولیده چې پورته شوه. متین ته یې وویل:

- هاغه وړاندې دوړې پورته کېږي، کېدای شي چې د دوی موټر وي.

متین یوازې سر وښوراوه. په اکسلیټر پسې یې پښه تکیه کړه او موټر په تېز مزل کې د جمپونو له لاسه ځان پر ځمکه، ځمکه واهه.

ببر سرې وسله وال چې په دې نورو کې د مقام سړي ښکارېده، په هنداره کې شاته موټر ولید چې ورپسې دی. له ځان سره یې فکر وکړ چې کېدای شي د سپرلۍ (سواری) موټر وي، ځکه یې په لومړي ځل توجه ورته ونه کړه. له ښه مزل وروسته یې چې بیا هنداره کې وکتل، نو موټر همداسې نږدې ورپسې دی او دوی تعقیبوي.

د ببر سرې سړې شونډې چې په برېتونو کې پټې وې، وخوځېدې او خپلو کسانو ته یې وویل:

- دا شاته موټر له ډېر لرې ځایه راپسې دی او موږ ګوري (تعقیبوي).

په موټر کې سپرو کسانو ټولو شاته وکتل او له دوی نه یوه یې نظر ورکړ:

- قوماندان صاحب! شکلونه، خو یې زموږ غوندې دي.

قوماندان په غصه شو او په چیغو یې وویل:

- اخمقانو موټر ودروئ او ویې ګورئ چې څوک دي؟

موټر بریک وواهه. دوړې یې پورته شوې او د سترګو په رپ کې وسله وال ترې ښکته شول.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين هم موټر ودراوه او ببري ته يې وويل چې ما کوم عکس العمل نه وي ښودلی تر هغو به دزې نه کوي.

متين او ملګري يې هم له موټره ښکته شول، خو وسله والو غږ پرې وکړ چې وړاندې رانه شئ. دوی ځای پر ځای ودرېدل او متين ور غږ کړ چې خبرې کولی شو او کنه؟

د وسله والو قوماندان ترې وپوښتل چې تاسو څوک يا ډله ياست؟

متين غاړه تازه کړه او ځواب يې ورکړ:

- مجاهدين يو.

قوماندان څو قدمه ورته رانږدې شو، خو په دې ځای کې يې د متين توپانچه وليده چې ورسره ده. قوماندان ته شک پيدا شو چې دا بل څوک دي، ځکه په دې سيمه کې ټول وسله وال پيکا او کلاشينکوف وسلې ګرځوي، نو خپلو کسانو ته يې امر وکړ چې دا جاسوسان دي او ژوندي يې ونيسئ. وسله وال چې له خپلو ځايونو نه ښورېدل، متين د يوه پر سينه د توپانچې مرمۍ وويسته او سري پر ځمکه ولوېده. ببري هم ځان وغورځاوه او دزې يې پيل کړې.

د وسله والو له لوري هم پر دوی باندې د دزو باران جوړ شو. متين سنګر نيولی و او يو، يو يې په نښه کاوه. ببري هم د غټې تيږې تر څنګ پروت و او ټولې مرمۍ يې په نښه وويشتې. جګړه اوږده نه شوه. وسله وال څوک ووژل شول او چا يوازې خولې وازولې. د وسله والو قوماندان چې دا حال وليد، نو منډې ته يې ځان جوړ کړ خو د متين له لوري پرې دزې وشوې او ټپي يې کړ. متين ور منډې کړې. ببري ټول وسله وال وکتل تر څو ژوندي پاتې نه وي او زيان ورته ونه رسوي.

متين چې کله د وسله والو قوماندان ته ورغی، نو هغه پروت و. اوږده وېښتان يې په خاورو سپېره وو او خوله يې هم له خاورو او وينو ډکه وه. متين لومړی هغه تلاشي کړ چې هسې نه چاودېدونکي توکي ورسره وي او وروسته يې ترې وپوښتل:

- جبار چېرته دی؟

د وسله والو قوماندان زګيروی وکړ. خوله يې سره جينګه کړه او ځواب يې ورکړ:

- ما نه دی ليدلی.

متين يو کلک سوک په دې خوله وواهه. بيا يې توپانچه ورته پر سر کېښوده او ويې ويل:

- که دا ځل ځواب رانه کړې نو ستا مړی به همدلته د غره ليوان وخوري، وايه! جبار چېرته دی؟

ټپي قوماندان په وينو لړلي لاس ته وکتل. بيا يې په لستوڼي خوله پاکه کړه. تر يوې اوږدې شيبې غلی و او هيڅ ځواب يې ورنه کړ.

دا ځل متين په توپانچه په دې سر وواهه او زياته يې کړه:

- که زما پوښتنې ته ځواب رانه کړې، نو په موټر پسې دې تړم او پر ځمکه دې کشوم.

قوماندان پوه شو چې په هر ډول وي، نو مالومات رانه اخلي، ځکه يې په ټيټ اواز وويل:

- که ته زما ژوند ژغورې نو کېدای شي چې زه هم مرسته درسره وکړم.

- جبار چېرته دی؟

قوماندان خپل ځان شاته کش کړ. په ډېره يې سر کېښود او ځواب يې ورکړ:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- جبار د (سره کوېښ) په سيمه کې چې له وزيرستان سره لرېدلي ده، اوسيږي. هغه ځای ته ستا ورتګ ګران دی، ځکه جبار ډېر مجاهدين لري او بيا هغه سيمې ته هېڅوک نه پرېښودل کېږي. حتی هغه څوک هم نه پرېږدي چې هلته د زنغوځيو (چلغوزيو) ونې، ځنګلونه يا کورونه لري...

متين د قوماندان خبرې پرې کړې او ويې پوښتل:

- مشران يې څوک دي؟

- ډېر داسې څوک ورته راځي چې نه په پښتو پوهيږي او نه په پارسي. تکې توري خبرې يې دي.

- نور په څه پوهېږې؟

- نور په داسې څه نه پوهېږم.

- د چا د وژلو امر يې درکړی او د څه شي مسوول يې؟

قوماندان غلی شو. متين څو ځلې پوښتنه تکرار کړه خو هغه ځواب نه ورکاوه. متين دوه ډزه پر پښو وويشت او قوماندان خوله اسمان ته پورته کړه. له درده په ډکو چيغو يې وويل:

- د خدای لپاره درته وايم يې.

- که ونه وايې، نو دا ځل دې وژنم.

قوماندان چې دا ځل يې اواز بيخي ټيټ و، وويل:

- مونږ ته يې د قومي او مخورو مشرانو د وژنې مسووليت راکړی.

- د ځدراڼو پنځه ويشت مشران مو چې پر يو ځای ووژل، هغه تاسو ياست؟

قوماندان يوازې سر وښوراوه.

- دا بې وزله او غريب ځوانان ولې وژنئ؟

قوماندان دا ځل يوازې سترګې ور واړولې او حالت يې خراب شو،

ځکه وينه ډېره ترې بهيدلې وه. متين چې دده رنګ او حالت ته وکتل، نو په ببري پسې يې غږ کړ:

- ببريه زر راشه چې سړی مو له لاسه ځي، خو ببری چې ورته رارسيده، قوماندان دا نړۍ پرېښوده او سترګې يې پټې کړې.

متين له قوماندان نه پورته شو او ببري ته يې وويل:

- امين جان ته غږ کړه چې له دې ځايه زر ووځو.

ببري په امين جان پسې څو غږونه وکړل، خو د امين جان څرک نه و. متين او ببری دواړه د امين جان د پيدا کولو لپاره د پېښې په ځای کې په منډو شول او امين جانه، امين جانه ناري يې هم وهلې، خو هغه ځيني ورک شو. د موټرو شاوخوا، د ډبرو څنګونه، د څېړيو نږدې ونې او نور ځايونه يې پسې ولټول، خو پيدا يې نه کړ. متين اندېښمن شو او د سر په ويښتانو کې يې ګوتې تېرې کړې، فکر يې وکړ چې ترې وتښتېده. په همدې اندېښنه کې متين د کرڼګ غاړې ته ورغی. هسې يې لاندې وکتل. سترګې يې پر امين جان ولګېدې چې د کرڼګ په نيمايي کې په ولاړه څېړۍ کې بند و او لاسونه يې ښکته ځړېدل.

متين په بيړه د وسله والو له پيکپ موټر نه اوږد پړی رواخيست. د پړي يو سر يې په سراچه موټر پسې غوټه کړ او بل يې له خپلې ملا نه تاو کړ، تر څو په امين جان پسې لاندې کوز شي. ببري وويل چې امين جان هسې هم ژوندی نه دی پاتې. همدلته به يې پرېږدو. داسې نه چې نورې ستونزې رامنځته شي او پر تا څه ونه شي، خو متين يې خبره ورپرې کړه. ويې ويل: زه دا منم چې په دې ډول ماموريت کې بايد دې شيانو ته پام ونه شي خو بيا هم دلته له يوې خوا پښتو ده او بل که ژوندی و، نو له موږ سره په دې ماموريت کې زياته مرسته کولی شي. متين د کرڼګ پر لوري روان شو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرې غږ پسې وکړ:

- که وژل شوی وي، نو بيا يې هلته پرېږده.

- که ژوندی نه وي، بيا يې هم راخيژوو او په يوه مناسب ځای کې به يې ښخ کړو.

له دې خبرې سره متين په کوزېدو پيل وکړ. هغه څه چې ده ته يې د پوليسو په اکاډمۍ کې ښودلي وو، نن يې عملي کول. که څه هم د متين لاسونه د پړي په مقابل کې نازک وو او سوی يې کاوه، خو په کرنګ کې يې پښو ته مناسب ځايونه پيدا کول او ډېر زور يې پر پښو راوست.

متين په ډېر احتياط روان و، تر څو پړی له پاسه نه ډېرې پرې راخطا نه کړي او پر سر يې ونه لګيږي. دغه شيبه د يوه غټ مارغه په ځاله ور برابر شو. مارغه خپل غټ وزرونه وښورول او پر متين يې حمله وکړه. له ډېرې ويرې د متين له خولې ويرونکي چيغه ووته. دده سوي چيغې په کرنګونو کې انګازې وکړې او تر لرې پورې يې انګازې همداسې رواني وې. متين د مارغه له ځالې نه په بيړه تېر شو. ښه و مارغه بېرته خپلې ځالې ته ننوت.

ببرې چې د متين چيغه واورېده. ډېر وارخطا شو، له پاسه يې پړي راغږ کړ:

- متينه! ته ښه يې؟

- هو! ښه يم. مارغه وويرولم.

ددې خبرې په اورېدو د ببرې د زړه درزا کراره شوه، خو د متين زړه همداسې ويرې اخيستی و.

متين په يوه وحشتناک کرنګ کې تر ستونزمن مزل وروسته د خېرې هغې ونې ته ورسېده چې د کرنګ په منځ کې ولاړه وه او امين جان په

کې بند و.

متين لاندې وکتل. ټوله منظره له وحشت او ويرې نه ډکه وه. د کرنګ په منځ کې له ولاړې خېرې نه تر ځمکې پورې فاصله په لسګونو متره وه. متين که څه هم ډېر زړور و، خو په دې ځای کې يې زړه ټوپونه وهل، ځکه لوی خطر ته يې ځان ورکړی و او دا هم په زړه کې ور وګرځېدل چې کاشکي د ببرې خبره يې منلې وای، خو اوس پښېماني کول د هغو اوبو راګرځول و چې له ورخه تېرې وي.

د پوليسو آمر چې اوس په خپله د مرګ او ژوند تر منځ و، لاس يې د امين جان د غاړې پر رګونو کېښود. د هغه نبض يې وکوت، خو امين جان نور په دې دنيا کې نه و. متين ته يې کورنۍ ورياده شوه. د هغه پلار يې سترګو ته ودرېده. د دوی بې وزلې يې په زړه لا ژور اغېز وکړ او دې حالت مجبور کړ چې له سترګو يې اوښکې توی شي. له ځان سره يې وويل:

متينه دا خو يې سر دی. ته صبر چې نور به له څومره قتلونو، وژنو او ستونزو سره مخامخ شې؟

امين جان د وسله والو په لومړيو ډزو کې پر سينه لګېدلی او له هغې وروسته بيا له کرنګ نه لاندې خطا شوی و.

متين غوښتل چې لومړی امين جان وتړي، وروسته په خپله وخېژي، بيا به له ببرې سره يو ځای پړی کش کړي او امين جان به وخېژوي. د پوليسو آمر له ملا نه ددې لپاره پړی خلاص کړ، تر څو د امين جان جسد وتړي، خو ده لا د امين جان جسد نه و تړلی چې د کرنګ په منځ کې پر ولاړه خېرې چې ريښې يې ورستې وې، د دوی دواړو وزن ډېر شو. د خېرې ريښې له زوره ولوېدې او ښکته پسې خطا شوه. که څه هم متين

https://mmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې کلک ونيوه خو کالي يې د څېرې په ببرو ځانګو کې بند شول او له ځان سره يې له کړنګ نه خطا کړ.

کله چې متين له کړنګ نه خطا شو، نو ببري خو سوي چيغې پسې وکړې چې مړ يې او که ژوندی؟ خو د متين له لوري ځواب نه ورکول کېده. ببري خوله اسمان ته ونيوه او دعا يې وکړه: يا ربه ته مو مددګار شې. د ببري رنګ ژير تښتېدلی و. وارخطا و او په ويره يې د غرو سرونه کتل. له هرې ونې، بوټي، ډبرې او شيلې نه په ويره کې و. ځان يې وازې ورته ښکارېده. نور يې له متين نه لاسونه ووينځل او داسې ورته ښکارېده چې نور له دې سره نشته.

ببری نه پوهېده چې اوس په متين پسې کوز شي او کنه؟ خو له ډېر فکر کولو وروسته يې له ځان سره وويل: د ملګرتيا حق پر ځای کړه. همداسې يې مه پرېږده. پسې کوز شه. د متين مړی پيدا او ښخ يې کړه. خپلې سترګې يې د لاسونو په ورغويو داسې وموښلې ته وا اوس له خوبه راويښ شو. پر ټوپکونو يې سترګې ولګېدې. په بيړه پرې ورټيټ شو. دوه ټوپک چې د وژل شوو وسله والو وو، رواخيستل او اوږې ته يې ددې لپاره واچول، تر څو د احتمالي ګواښونو او خطرونو چې هره شيبه يې د پېښېدو ويره وه؛ مخنيوی وکړي.

ببری په داسې حال کې چې شاوخوا يې لوړې، ژورې خارلې، د غره په ډډه کې پر هغه نرۍ لاره درې ته کوزېده چې وړاندې د وزو رمو جوړه کړې وه، خو اوس په دې سيمه کې کوم څاروي يا شپانه، نه ليدل کېدل، ځکه دا سيمه له پاکستان نه راوښتو وسله والو ګواښله او د سيمې خلک له ويرې هلته نه شول تللی.

دا لاره هم دومره اسانه، نه وه. ببري به چې هر ګام اخيست، نو له پښو نه به يې ډبرې رغړېدې او لاندې به په دره کې لګېدې. په ځينو ځايونو کې به ببري د کوزېدو په وخت کې لاسونه لګول او په ډېرو ستونزو باندې کوزېده. له ښه ځنډ وروسته درې ته کوز شو او د کړنګ په لوري ور روان شو، تر څو له کړنګ نه لوېدلی متين پيدا کړي. د کړنګ بېخ ته ورسېده. متينه وه متينه... څو غږونه يې وکړل، خو متين غږ نه کاوه. بيخي يقيني شو چې متين نور په دې دنيا کې نه شته.

ببری نا اميده و، خو بيا يې هم په متين پسې هاخوا او دېخوا کتل. د څېرې ازغنه ونه يې وليده چې هلته لرې پرته ده. منډه يې ور واخيسته. پر هغو رنړو اوبو ور ګډ شو چې له چينې نه رابهېدې. څېرې ته په رسېدو يې پر متين سترګې ولګېدې چې په وينو سور لړلی پروت و. ورنږدې شو. د متين ښايسته او ښکلې څېره داسې ورته ښکاره شوه، ته وا خاورې پرې وربېرې. زړه يې راډک شو. څو سوي چيغې يې وکړې. دده چيغو په کړنګونو او غرونو کې انګازې وکړې. ښه ډېر يې وژړل او په دې ډول يې زړه يخ کړ.

يو ځل ببري ته ناڅاپه ورياده شوه چې ته خو يې يو ځلې نبض وګوره، کېدای شي چې متين ژوندی وي. اوښکې يې پاکې کړې. پزه يې کش کړه او د لاس ګوتې يې د متين د غاړې پر رګونو کېښودې. د پوليسو آمر ژوندی ورته ښکاره شو، له هغه لومړنيو طبي مرستو نه چې ده ته يې د پوليسو په روزنځای کې ښودلې وې؛ کار واخيست. اول يې د هغه ورمېږ وکوت چې هسې نه مات وي او د ناروغ د اکسيجن لار يې بنده کړې وي، خو ورمېږ يې روغ و. بيا يې د متين خوله خلاصه کړه چې هسې نه غاښونه يې مات او مرۍ ته ورغلي وي، خو غاښونه يې هم جوړ وو. ببري چې کله دا کار سر

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـه ورساوه، نو ورسره دسمال يې د هغه پر خوله کېښود او پوکی يې پـه کې وکړ، تر څو ناروغ اکسيجن پوره کړي.

کله چې ببرى د اکسيجن له برخې نه ډاډمن شو. له هغه وروسته يې د متين لاسونه او پښې وکتل چې کوم ځاى يې مات دى. بالاخره يې وليده چې يو لاس يې دوه ځايه مات دى. ببري اول د لاس ترل پرېښودل، ځکه د متين له ټپونو نه وينه بهېدله. لومړى يې د امين جان کميس څيرې کړ او بيا يې د متين هغه ټپونه پرې وتړل چې ډېره وينه يې ضايع کوله.

ببرى چې د ټپونو له ترلو وزګار شو، نو څو سيده لرګي يې پيدا کړل. د متين مات لاس يې سره سم کړ. متين د هډوکو شديد درد محسوس کړ. چيغه يې کړه او بېرته بې هوښه پرېوت. ببري له مات لاس سره لرګي يوه او بل څنګ ته کېښودل او بيا يې د هغه بنداژ په واسطه وتاړه چې د امين جان له کميس نه يې جوړ کړى و.

ببري ته د متين حالت ښه وليدل شو. په لاسونو يې پستي شګې يوې او بلې خواته کړې. د قبر په شان ځاى يې په کې جوړ کړ. د امين جان زنې يې پر يوه ټوټه وتړله. په ايستلي کنده کې يې کېښود. مخ يې قبلې ته کړ او شګې يې پرې واړولې. د بښنې دعا يې ورته وکړه: خداى ج دې رحم درباندې وکړي. په دې وخت کې له کرنګ نه وره ډېره راخطا شوه. د ببري په څنګ کې ولګېده. ببرى يې وډار کړ. په بيړه يې ټوپک رواخيست. د کرنګ سر ته يې وکتل، خو هغه مارغه يې تر سترګو شو چې متين يې ويرولى و.

ببرى تندې اخيستى و. لاړ، پر يخه چينه يې اوبه وڅښلې. له هغې وروسته راغى. دواړه ټوپک يې غاړې ته واچول. بيا يې متين په شا کړ، تر څو يې يوه خوندي ځاى ته ورسوي. ببرى مخامخ د هغه غره په لوري

روان شو چې ختل پرې اسان و، خو په دې نه پوهېده چې دې خوا ته کلي شته او کنه؛ که ځان د دښمن خولې ته ورکوي.

ببري له يوې خوا متين، دوه ټوپک او له شاجورونو ډک کمربند اخيستي وو. بل لور ته د دښمن ويره ورپسې وه او دريم د غره سخته لاره وه چې ده بايد مزل پرې کړى واى. ببري هڅه کوله چې ستړيا وزغمي او له دې ځاى نه متين خوندي سيمې ته ورسوي، تر څو يې درملنه وکړي او ښه شي.

له ستړي مزل وروسته ببرى د غره سر ته پورته شو. ډېر ستړى و او ويې غوښتل چې دلته ځان هوسا کړي. متين يې د يوه زنغوځي ونې ته کرار کوز کړ. ورته ويې کتل. همدا اسې بې هوښه و. ببرى چې په خولو کې لوند خيشت و، نري باد ته يې ځيګر مخامخ کړ او د ګرېوان تڼۍ يې پرانيستې، تر څو يې خولې وچې شي. ښه شيبه يې ځان هوسا کړ او وروسته پاڅېده. له واسکټ نه يې ورکوټى دوربين رواخيست. د غره له سره يې ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کومه ابادي په نظر ورشي، خو يوازې د غرونو کړې، د ګورګورو او زنغوځيو له ځنګلونو او بيزوګانو پرته نور څه نه ښکارېدل، نو دا لنډۍ ورياده شوه:

د غره له سره لارې ځارم
نه يار مالوم شو نه يې اورم اوازونه

ددې لنډۍ په وريادېدو سره د متين خبره ور په زړه شوه چې ورته ويلي يې وو: " هلکه داد ماشومتوب کالې نور مه کوه " ده د متين په خبره کې سترګې ګنډلي وې. نږدې ملګرى يې په بد حال و. په دې غرنۍ

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمه کې یې ټولو غمونو، ستونزو او کړاوونو ته ځان یوازې احساس کړ. پر دغه حالت یې زړه راډک شو. سترګې یې نمجنې شوې، خو زر یې ځان سره سم کړ او غلي شان یې وویل چې دا ځای د فریاد نه، بلکې د تورې دی او ځان وباسه.

ببری د ټوپکو رااخیستو ته ورتېت شو چې په همدغه شیبه پرې پرله پسې ډزې وشوې او دوړې یې د ببري له لاسونو سره نږدې پورته شوې. ده ځان وغورځاوه. بیلوټ (ګېټ) یې کش کړ. مرمۍ یې تېره کړه. د ډېرو او ونو بیخونه یې وکتل چې له کوم ځایه ډزې پرې وشوې. سړي یې ولید چې ببرې څنې د ډبرې تر څنګ پروت و او پر ببري یې ویرونکی غږ وکړ: ټوپک وغورځوه او تسلیم شه، بله لاره نه لرې.

ببري ورته وویل: زه هم ستا په څېر مجاهد یم. راځه چې خبرې وکړو، خو هغه بیا هم د وسلې غورځولو ټینګار وکړ: ټوپک وغورځوه. کنه اول دې زخمي ملګری ولم.

د وسله وال په دې خبره ببري ټکان خوړ. ټوپک یې کېښود، خو په زړه کې ویرېده چې که په لاس ورشي، نو بې له وژلو یې نه پرېږدي. ببر څنې سړي له تیږې پښه رواړوله. د ټوپک شپېلۍ یې مخامخ ببري ته نیولې او ور روان و. څو ګامه چې ورنږدې شو، د سړي پښه د نښترو په لوخو کې ونښتېده او پر ځمکه ولوېده. ببري له موقع نه ګټه واخیستله. د سترګو په رپ کې یې ټوپک ته لاس کړ. سړی یې څو ډزه وویشت او ځای پر ځای یې وواژه. شاوخوا یې وکتل. که ګوري چې یو بل کس هم وسله په لاس او دده پر خوا منډې وهي. ننبه یې پرې راوړه. پر ماشه یې ګوته ټینګه کړه. څو پرله پسې ډزې یې وکړې. سړی د غره په ډډه کې لاندې ور غړېده. ببري د زنغونځي ډډې ته سنګر ونیو. تر ډېره هلته انتظار و چې نور څوک شته او

کنه، خو څوک ښکاره نه شول. ګوته پر ماشه پاڅېده. نږدې سیمه یې تر نظر تېره کړه. وروسته یې دوربین رواخیست او هر ځای یې وکوت، خو نور وسله وال یې ونه لیدل.

د ببري ځان ته فکر شو. زړه یې په ټوپونو و. خوله یې وچه او بدن یې رپېده. هغه پرله پسې پېښنو ویرولی و. لاسونه یې هم لړزېدل. په همدې حال کې یې متین پر شا کړ او مزل یې پیل کړ، خو دا ځل له مخکې نه ورته ډېر هره تیرېه، ونه او بوټی بلا شوي وو. اختیاط یې ډېر کاوه او دا ځل یې د ځان هوسا کول هم په اسانه، نه غوښتل.

ببري چې په ننبه کړي کنډو ته ځان رساوه، نو لمر هم رخصت اخیسته. کرار، کرار یې د وړانګو لمنې ورټولولې او د غرونو له سرونو نه یې ځان پنا کاوه. په ځنګل کې د مرغیو او نورو حیواناتو اوازونه ډېرېدل او د شپې په راتلو سره د ببري ویره، څو برابره کېده چې هسې نه د ځنګل ځناور یې وخوري او یا له کوم بل څه سره مخامخ شي.

کنډو ته په رسېدو د ماښام خړه پرې رادې بره شوه. ببری ودرېده. شا ته یې د هغه غره سر ته وکتل چې ترې را روان شوی و. په لنډ وخت کې یې ډېره لار لنډه کړې وه، خو چې کله یې له کنډو نه مخامخ وکتل، نو دوه خېمې په نظر ورغلې چې د غرونو په منځ کې په یوه کوچنۍ هواره کې ولاړې وې. له جیب نه یې دوربین راوویست او د خېمو پر لور یې واچوه. ویې لیدل چې په کټ یې یو سپین ږیری ناست دی. د خېمو تر څنګ څو اوزې (بزې) تړلې دي. د سپین ږیري مخې ته یو مرغومی په ټوپونو دی او پورته، پورته غورځي. یوې ښځې پر تیږو باندې ټبی ایښې او ډوډۍ پخوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرې چې د ورتلو ځای پیدا کړ، ډېر خوشال شو، خو په دې نه پوهېده چې دا عام خلک دي او که دښمنان؟ ژوره ساه یې واخیسته او شکر یې وویست چې یو څوک یې پیدا کړل.

د سپین ږیري درانه غږ: که خدای کول ودرېږه، څوک یې ؟ ببرې ځای پر ځای ودراوه او له هغه وروسته یې په ټیټ غږ ځواب ورکړ:

- موږ طالبان یو. په جګړه کې مې اندېوال زخمي شو، نو د طیارو د بمبار له ډاره مو لار غلطه کړه او دې خواته راغلو.

سپین ږیري د ټوپک شپېلۍ ټیټه کړه او ترې ویې پوښتل:

- که خدای کول، له مانه څه غواړې؟ (" که خدای کول " د سپین ږیري تکیه کلام و.)

- ملګری مې مړ کېږي، مرسته راسره وکړه.

سپین ږیری خېمې ته ننوت. پر کټ یې له مزرو نه جوړ پوزی سم کړ او ببرې ته یې غږ وکړ چې مریض دې راوړه.

ببرې متین خېمې ته ور ننوویست او پر کټ یې څملاوه. سپین ږیري د واسکټ له جیب نه چې ډېر جیبونه یې لرل، لاسي څراغ راوویست او ویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګاوه. د متين خېره يې وکتله. د سترګو ډډې (سترګغلي) يې له نظره تېر کړل او بيا يې د هغه پر نس باندې ګوتې ټينګې کړې چې پرسېدلی به نه وي، خو نس يې پر خپل حال و.

سپين ږيري چې پر غوږونو يې وينتان ولاړ وو، ببرې وروځې او سرې سترګې يې وې، ببري ته مخ ور واړوه او ويې ويل:

- که خدای کول، اول به د زخمي مات شوی لاس وتړو. د زخمونو غم به يې وخورو او له هغه وروسته به لړې اوبه ورته ورکړو، ځکه چې خوله يې وچه ده. بل له زخمي نه ډېره وينه بهېدلې ده. شيدو او نورو خوړو ته ضرورت لري چې وينه زر پوره کړي.

ببري چې د کټ پر لنګه ناست و، د سر په ښورولو ځواب ورکړ.

سپين ږيری له خېمې نه ووت. غږ يې وکړ:

- لالمي وه لالمي (للمي) که خدای کول، څه شوي.

للمي پر تبۍ باندې ډوډۍ واچوله. د بوټو اور يې پسې تېز کړ او بيا يې ځواب ورکړ:

- ابا (پلاره) مړۍ (ډوډۍ) پخوم.

- ته مړۍ دومره پرېږده. لاړه شه د زنغوځي ژاوله، زما بياتي (قيچي) او د سامان کڅوړه راوړه. للمه له ډوډۍ پخولو پاڅېده. ور ښودل شوی سامان يې رواخيست. د خېمې خواته ورغله، خو سپين ږيری خېمې ته ننوتلی و. غږ يې وکړ: ابا راووځه، سامان مې راوړ. سپين ږيری له خېمې نه راووت. لور يې سامان ورکړ. للمه بېرته ډوډۍ پخولو ته روانه شوه او سپين ږيری په خېمه ننوت.

سپين ږيري لاسي څراغ د ببري په لاس ورکړ. بيا يې د متين لاس کش کړ او سيده يې وتاړه. له هغې وروسته يې دده زخمونه لوڅ کړل. يوه زړه

بياتي يې پسې رواخيسته. د غوښو په پرې کولو يې پيل وکړ. ببري ترې وپوښتل:

- دا ولې پرې کوې؟

سپين ږيري خوله سره ټوله کړه او بياتي ته يې زور وکړ:

- دا شنه شوې غوښه ده، ځکه يې پرې کوم چې زخمونه يې بيا زر نه ښه کېږي.

- خو تا ټول زخمونه بيا تازه کړل؟

- که خدای کول مه ډارېږه، موږ چې کله د روسانو پر ضد جهاد کاوه، نو په سنګرونو کې مې د ډېرو مجاهدينو زخمونه او مات شوي هډوکي تړلي. بل دا خو دومره ژور زخمونه، نه دي.

دواړه غلي شول. د سپين ږيري د ساه ايستلو سمسومی اورېدل کېده او ببري يې کړه وړه په ځير سره څارل.

سپين ږيري چې کله د متين زخمونه پاک کړل، نو له ببري نه يې وپوښتل چې له تا سره پټۍ او يا کومه دوا ماوا شته او کنه؟

ببري وويل چې له ما سره دوا او پټۍ نشته. څه چې راسره و، د جنګ په ځای کې رانه پاتې شول.

سپين ږيري ددې خبرې په اورېدو د زنغوځي ژاوله رواخيسته. د متين پر زخمونو يې اينښوده او پټۍ يې ترې تاووله. ببری ويرې اخيستی و چې د متين زخمونه خراب نه شي او هم حيران و چې د زنغوځي ژاوله څنګه زخمونه ښه کولی شي؟ خو اخر يې صبر ونه شو، له سپين ږيري يې وپوښتل: دا ژاوله اوس زخمونه ښه کوي؟

د سپين ږيري پزې ته لکه چې د بربت وينښته ورغلي. پزه يې سره منجه

https://www.mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. په زوره پرنجی يې وکړ. شکر خدايه! شکر يې وويست او بيا يې ببري ته وويل چې د غازي ببرک خان ځدراڼ نوم دې اورېدلی دی؟

- هو! د هغه نوم مې اورېدلی.

- غازي ببرک خان ځدراڼ به چې کله له انګرېزانو سره د جګړې لپاره تلو، نو له ځان سره به يې د زېغوځي ژاوله ګرځوله چې که کوم ملګری يې زخمي شي، نو د هغه زخمونه به پرې تړي. يو ځل دی هم چې کله د اوسني پاکستان په ټل کې د انګرېزانو پر چوڼۍ حمله وکړه، نو پر اوږه زخمي شو او خپل مشر زوی ته چې د جنګ په ميدان کې ورسره و، وويل: " زما پر اوږه د زېغوځي ژاوله کېږده او ويې تړه، خو چې غازيان خبر نه شي، ځکه مورال يې کمزوری کېږي." بل په لويه پکيتا کې اکثره غرني خلک د زخم د ښه کولو لپاره د زېغوځيو ژاوله استعمالوي.

سپين ږيري لاړې تو کړې. په فکر کې ډوب شو. څو شيبې وروسته يې زياته کړه: پخواني خلک کلک خلک وو. له وطن سره يې مينه وه او پر وطن يې غيرت کاوه. که خدای کول، د ببرک خان زوی سيداکبر خان هم پر وطن مين او غيرتي سړی و. د اوغانيستان (افغانستان) په سر چې بد يې پسې ويل، د پاکستان بادشاه (صدراعظم) لياقت علي خان يې په توپانچه وويشت او مړ يې کړ.

ببري که څه هم زده کړې ډېرې نه وې کړې، خو د سپين ږيري کيسه يې له خپلو مشرانو نه اورېدلي وه چې سيداکبر خان ځدراڼ څنګه او ولې لياقت علي خان وواژه.

سپين ږيري د متين ټول زخمونه او مات شوی لاس وتاړه. له هغه وروسته يې په يوه کوزه کې اوبه رواخيستې او ببري ته يې وويل چې د

زخمي خوله خلاصه کړي. ببري د متين خوله خلاصه کړه او سپين ږيري يوازې دومره اوبه ورتوی کړې چې خوله يې لنده شي.

ببري ترې وپوښتل چې متين ولې په دومره خوړو پسې نه بيداريږي؟

- دا ځکه چې په ده باندې له دې نه زيات درد تېر شوی دی.

سپين ږيري د متين د لاسونو ورغوي او د پښو تلي وسولول، خو په هوښ رانغی، نو ببري ته يې وويل چې زخمي ساه په ارامه اخلي او که خدای کول، ډېر مشکلات نه لري. ارام دې وکړي. سبا به يې بيا ګورو. په دې وخت کې د سپين ږيري لور للمې غږ کړ: ابا وه ابا مړۍ (ډوډۍ) در واخله. سپين ږيری ووت او ډوډۍ يې راوړه. ببری چې ډېر وږی و، نو په خوند يې وخوړه او ځان يې ښه موړ کړ، خو چې کله وګرځېده، سپين ږيري غوړه خوله پاکه کړه او ويې ويل:

- ولې يې نه خورې؟

- موړ شوم.

- ولاکه داسې وګرځې چې ښه دې ځان موړ کړی نه وي.

- نور يې نه شم خوړلی، موړ يم.

- وه وروره که خدای کول، د پښتون په کور کې يې، څنګه يې نه خورې؟ ولا چې خوړلي دې نه وي. سپين ږيری چې له پخوانيو او غرنيو پښتنو نه و، مېلمه ته کمزوری ست يې بېغيرتوب باله، نو ځکه يې ببري ته په زيارتونو او جوماتونو قسمونه ورکړل چې ډوډۍ وخوري. ببری له غرنيو خلکو سره نابلده و، نو ځکه يې په اصطلاح د يوې ګولې ځای هم په ځان کې نه و پرېښی، خو اوس پوه شو چې سپين ږيری يې نه پرېږدي. څو وړې وړې ګولې يې په زوره له ستوني تېرې کړې او ويې خوړې چې سپين ږيری خپه نه شي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ړوډۍ وخوړل شوه، سپين ږيري ببري ته اشاره وکړه: هغه پوزی وينې، پر هغه ويده شه او کرار خوب وکړه. دلته ويره نشته او که خدای کول، انګرېزان دې ځای ته نه شي راتللی...

ببری د مزري پر پوزي پرېوت او له ځان سره يې وويل: سپين ږيريه څه خبر يې چې موږ له چا سره جګړه کړې او له چا نه راتښتېدلي يو.

ببری چې د خوست او ځدراڼو تر دري پوري خرابې لارې، له وسله والو سره جګړې او له هغه وروسته په غرنيو لارو پر شا د متين وړلو ستړی کړی و، نو بې له دې چې ډېر ويښ پاتې شي، د خوب وربښمينې غېږې ته يې ځان وسپاره.

سپين ږيري د متين د شا پر رګونو لاس کېښود. نبض يې عادي ورته ښکاره شو. ساه اخيستل يې عادي او د زړه حرکت يې هم ښه و. سپين ږيري د ګوتې په واسطه د متين د سترګو پردې پورته کړې. څراغ يې ور بل کړ. د هغه کسي يې وکتل او له ځان سره يې غلي وويل: که خدای کول، زر به په هوښ راشي او نور څه يې هم له ځان سره وويل، خو داسې چې بل څوک پرې نه پوهېدل. له هغه وروسته د باندې ووت. سپوږمۍ د اسمان په منځ کې ولاړه وه. د سپوږۍ په رڼا کې د غرونو کړۍ ډېره ښايسته ښکارېده. نري باد د نښترو څانګې داسې ښورولې لکه پښتانه زلميان چې ډول ته ځنې اچوي او څېرې هم داسې ښکارېدې لکه پښتنې پېغلې چې يې تماشې ته ناستې وي، خو د دغه ښايسته طبيعي جوړښت خوند او رنګ به کله، کله هغه ډزو ګډوډ کړ چې خال، خال په غرونو کې کېدلې او په ښکلو درو او لوړو څوکو کې به يې وحشت خپراوه.

سپين ږيری همداسې ولاړ و او په يوه غره کې يې سترګې نيولې وې. دده له حالت نه داسې ښکارېده لکه خپل غم چې غلطوي او يا يې هم د

هاغه غره په لمنو کې چې دی ورته ګوري، داسې څه ورک کړي وي چې اوس يې خوب او ارام ته نه پرېږدي. څه وخت وروسته په ازغنو بوټو کې ناستې چرګې وککېدې. سپين ږيري مخ ور واړوه. ويې ليده چې يو غټ پش يې تر مخ تېر شو. سپي ور پسې منډه کړه او پش يې پسې واخيست.

سپين ږيری خېمې ته لاړ. لاسي څراغ يې ولګاوه. که ګوري چې متين لږ غوندې له خپل ځای نه بې ځايه شوی دی، نو ورنږدې شو، خو سترګې يې پټې وې. پښې او لاسونه يې هم نه ښورول. اوبه يې رواخيستې. په يوه لاس يې د متين خوله خلاصه کړه او په بل لاس يې يو غړپ اوبه ور توی کړې چې ستونی يې لوند شي. وروسته له دې سپين ږيری د کټ تر څنګ کېناست. سر يې په خپلو زنګونو کې ننوويست او داسې ښکارېده لکه په ناسته چې ويده کېږي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببری په بل ځنګ واوښت، د سپين زيري غږ يې واورېده چې د قرآن کريم تلاوت يې کاوه، خو د ميندانۍ غږ هم ور سره ګډ و. سترګې يې وغړولې. په ځای کې کېناست. د لاسونو ګوتې يې سره ور وستې او ټکونه يې ترې پورته کړل. خوله يې وازه کړه. اررمی يې وکړ. متين ته ورنږدې شو، خو متين همداسې بې هوښه پروت و. بيا يې د خېمې دروازې ته وکتل. په خپل سر وتل ورته ښه ښکاره نه شول. خېمه د کور يوه برخه وه، خو دلته د لمانځه هم ناوخته کېده. له ځان سره يې وويل: لږ غلی شه کوندې سپين زيری راشي او د اوداسه اوبه راوړي.

لږ وروسته د تلاوت غږ غلی شو. تر خېمې د کوزې اواز رسېده چې له اوبو ډکېدله او څو شيبې چې نورې هم تېرېدې، سپين زيری په خېمه ورننوت او د ببري مخې ته يې د کوزې له اينبودو سره غبرګه کړه: ژنيه (ځوانه) ښه خوب دې وکړ، خو چې اوس لمونځ قضا نه کړې.

ببری رښتيا هم چې ټوله شپه په ځان پسې نه و خبر شوی او سهار د سپين زيري تلاوت او د ميندانۍ غږ راويښ کړ.

ببري کوزه واخيسته او سپين زيري ته يې وويل چې ته وګوره څوک خو به نه وي؟ سپين زيری مخکې شو او ببري ته يې وويل: راځه.

دوی دواړه د غره ډډې ته لاړل. ببري اودس تازه او لمونځ ادا کړ. له هغه وروسته د سپين زيري غږ ته انتظار و چې کله ورته وايي: راځه چې ځو، خو داسې ښکارېده لکه له سپين زيري نه چې ببری هېر شوی وي، ځکه بيا يې هغه غره ته کتل چې په نيمه شپه کې يې سترګې په کې ګنډلي وې. د سپين زيري دې عمل تر ډېره پورې دوام وکړ. ببری هم نور په انتظار ستړی شو او له بلې خوا يې متين ته تلوار و چې څه وربانډې شوي نه وي. اخر ور ولاړ شو. د سپين زيري پر اوږه يې لاس کېښود او سپين زيری لکه په خوب کې چې وډار شي، سپک وغورځېده، خو چې ببری يې وليد، نو زر يې ځان سره سم کړ او ځان يې داسې وښوده چې زه، خو هېڅ وارخطا نه شوم.

سپين زيری مخکې او ببری ورپسې شو. له لږ مزل وروسته کور ته ورسېدل او سپين زيري غږ کړ:

- لالمې (للمې) زويه! د ښنتر لاندې کټ واچوه چې چای هلته خورو.
- ابا چای تيار دی او کټ مې هم وړی دی.

سپين زيري ببري ته مخ ور واړوه او ويې ويل:

- که خدای کول، خوريې! راځه چې د زخمي کټ هم راسره يوسو.

دواړه په خېمه ننوتل. په احتياط يې کټ پورته کړ. د باندې يې راوويست او د هغه ښنتر لاندې يې يووړ چې سپين زيری به هر سهار هلته چای څښه. د متين په ليدو د ببري زړه ډېر درد کاوه او هغه يې په دې

https://www.momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال نه شو ليدلی، خو اوس مجبور و چې دا هر څه وزغمي. بل لور ته ويرېده چې هسې نه سپين ږيری د طالبانو خاص سړی وخېژي. ورباندې پوه نه شي او همداسې يې ونه وژني. ببری له ځان سره په همدې فکر کې ډوب و چې سپين ږيري ترېنه وپوښتل:

- که خدای کول، دا نوم دې راته ونه وايې.

- زما نوم ببری دی.

- ببريه! ددې ملګري نوم دې څه شی دی؟

- دده نوم متين دی.

- په اصل کې د خوست ياست؟

- هو.

- په خوست کې د کوم ځای يې؟

- زه خو په خپله د خوست د مرکز يم او متين ځدراڼ دی.

- ښه، ښه که خدای کول، دی ځدراڼ دی؟

- هو.

سپين ږيري د شيدو پياله واخيسته. سرپ يې ترې پورته کړ. غړپ يې تر ستوني تېر کړ. د سر له ښورولو سره يې اومممم وکړ او نور غلی شو. ببري ورته وويل:

- ماما! ستا نوم څه دی؟

سپين ږيري يې سترګو ته وکتل. د ږيري څو تاره يې په ګوتو کې ونيول او په مسکا يې وويل:

- باز خان

- زامن، ورونه او ورېرونه... ځوک لري او که يو ته يې؟

په دې خبره د باز خان څېره غمجنه شوه. سترګې يې سرې شوې. ببري ته يې د ځواب پر ځای يوازې وکتل او نور يې هېڅ ونه ويل.

ببري چې دده دا حالت وليد نو ترې غلی شو او بيا يې خپله پوښتنه تکرار نه کړه. پياله يې پورته کړه. پوف، پوف ... پوکی يې ور وکړ، تر څو يخ شي، خو شيدې په اور پخې وې. ګرمې وې. زر نه يخ کېدې او ببري پياله کېښوده.

د باز خان او ببري تر منځ چوپتيا خوره شوه، خو په دې ښکلي غرنۍ سيمه کې د ډول، ډول مرغانو او نورو حيواناتو اوازونو چوپتيا ماتوله. دغو اوازونو ببري ته خوند ورکړ. غوږ يې ورته ونيوه. دی که شاعر نه و، خو شاعرانه مزاج يې درلود. لاندې چې ترې ناست و، هغه نښتر ته يې وکتل. نور نښترونه يې هم تر نظر تېر کړل. نرې باد نغمې ترې ايستلې او دغه لنډۍ زړه ته ورغلې:

ستا د نښتر په شان ځواني ده
زما نيستي ده چې روان له ملکه يمه

جانان مې جرړې د زړه پرې کړې
لکه نښتر په تاوېدو ځمکې له ځمه

باز خان خولې ته لاس ونيو. ټوخی يې وکړ او بيا يې په خندا وويل:

- ته چې طالب هم يې نو په دې نه پوهېږې چې چای او يا بل خوراک ته پوکی ورکول حرام دي؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري هم وخندل، خو دا خندا یې د وارخطایۍ خندا وه، ځکه وویرېده چې هسې نه ومې پېژني.

دواړه غلي شول. شیبه پس د پښو ښکالو راغله. د پښو له غږ سره وړې ډبرې هم رغړېدې. باز خان او ببري ور وکتل. که ګوري چې للمه ده او د اوبو ډک ژی یې پر اوږه دی. ببري زر ورته شا کړه او مخ یې بل خوا واړوه.

للمه ښایسته او غرنۍ پېغله وه. د سروې په څېر یې دنګه ځواني درلوده. د بطي په شان یې اوږده غاړه وه او سترګې یې له هوسۍ نه پور کړې وې. خدای پاک داسې ښکلا ورکړې وه چې د ښار نجونې یې په جمال او جلال پسې نه رسېدې. د کور اکثره کارونه یې خپله کول. ځکه پلار یې سپین ږیری و. د اوبو ژی یې په داسې لاره راوړو چې د سم خوست زلمیان به تش هم نه وای پرې تللي. للمه د غره هوسۍ ته ورته وه، نو ځکه له هرې ډبرې، بوټي، ونې او غنې سره روږدې وه او داسې لارې ورته ستونزمنې نه وې.

باز خان د نسوارو ډبلۍ رواخیسته. سر یې لرې کړ. دوه ګوتې یې ورتېتې کړې او شنه نسوار یې په شونډه کې کېښودل.

هلته ببري ته د نسوارو دوړه باد وروړه. پزه یې وتخنېده او څو زورور پرنجې یې سر په سر وکړل. له دې سره سم یې له سترګو اوښکې روانې شوې او پزې یې هم سرپ سروپ جوړ کړ.

باز خان ترې وپوښتل:

- که خدای کول، څه درباندې وشول؟

- د نسوارو ګرد... خبره یې پرې شوه او بل پرنجی یې وکړ.

باز خان وخندل او نور یې څه ونه ویل.

متین سترګې وغړولې. شاوخوا یې وکتل او غږ ته یې خوله جوړه کړه، خو دومره توان په کې نه و چې خبرې وکړي.

سپین ږیری باز خان راپورته شو. د هغه خبرې ته یې وکتل. پر تندي یې لاس ورته کېښود او ویې ویل:

- که خدای کول، پر ځان زور مه راوله. ډېر زر به ښه شې. بیا یې په للمه پسې څو پرله پسې غږونه وکړل چې زخمي په هوښ راغی. شیدې زر پخې کړه او رایې وړه.

للمې چې دا غږ واورېده، نو له ځان سره یې شکر وویست: شکر خدایه چې دا خوراکی په ښه کېدو شو. د څېرې څو لرګي یې په بېړه سره لاندې باندې کړل. اور یې بل کړ او شیدې یې باندې کړې.

هلته ببري له خوشالۍ نه خپلې اوښکې نه شوې پټولی. شکر خدایه، شکر...، زر، زر یې شکرونه ویستل چې متین په هوښ راغی او سپین ږیری هم خوشال و، ځکه دده د لاس برکت و چې متین ته خدای ج تر دې دمه ژوند ورکړ.

باز خان لا د متین پر شاوخوا راګرځېده او دده حرکتونه یې څارل چې د للمې سندریز غږ په غرونو کې انګازې خورې کړې او پلار ته یې وویل چې شیدې پخې دي. پلار یې ور غږ کړ چې زر یې راوړه. للمې پر مخ ټیکری سم کړ. د شیدو ډک جام یې رواخیست او د ښنتر خوا ته یې ور وړ.

سپین ږیري پلار یې جام ترې واخیست او پوښتنه یې وکړه:

- سړې (یخې) کړې دې دي؟

- هو!

باز خان ببري ته وویل چې ته دې خپل لاسونه تر زخمي لاندې کړه، کرار یې کینوه او که خدای کول، لوري ته یې شاته تکیه کېږده. ببري

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار، کرار متين راپورته کړ او للمي چې له ببري نه شرمېده هم، د متين شاته يې ټولې بستره کېښوده، تر څو متين شاته ونه لوېږي. بازخان لور ته ووېل چې ته نور لاړه شه. للمه هم د نورو ښځو په شان رحم کوونکي وه. پر زړه نرۍ وه او د متين پر بد حالت زړه درد وکړ. زړه يې راډک شو. له سترګو يې اوښکې راغلې. غلې يې د اوښکو په وچولو پسې د ټيکري پيڅکه واړوله او په خېمه کې ورکه شوه.

باز خان د متين خولې ته د شيدو جام ورپورته کړ او ويې ويل:

- که خدای کول، خوله وازه کړه. غړپ ترې وکړه. لږ غټ غړپ، ای زمريه سړيه داسې... ، بل غړپ هم ترې وکړه چې زر له خيره ښه شې او شاباس.

متين له شيدو نه څو غړپونه په زور وکړل، خو باز خان ورته ووېل چې دا څو ورځې دې څه نه دي خوړلي، که جام وچ نه کړې نو زر نه ښه کېږې.

متين د (نه) په ډول سر وښوراوه، خو سپين ږيري ور سره ونه منله او ټولې شيدې يې پرې وڅښلې.

نن يې دريمه ورځ وه چې متين په هوښ راغلی و. له پخوا نه يې اوس حالت ښه ښکارېده، خو لا هم په پښو نه شو درېدلی. بدن يې کمزوری و او زخمونه يې پوره نه و جوړ شوي.

متين په ځای کې وښورېده. له درده يې خوله جينګه کړه او د کېناستو هڅه يې کوله. ببري ورمنډه کړه. په جګېدو کې يې مرسته ورسره وکړه او تکيه يې ورته سمه کړه. متين چې کېناست، نو شاوخوا يې وکتل. له ببري نه يې په کمزوري غږ وپوښتل:

- د امين جان مړی همलته پاتې شو؟

- هو، څه مې کړی وای. له مجبورۍ نه مې خاورې پرې واوړلې.

متين غلی شو. بيا يې ژوره ساه واخيسته او د دعا لپاره يې شنډې پرانيستې:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خدای ج دې يې وبښي.
- امين.

متين د اوبو کوزه پورته کړه. څو غړپه اوبه يې وڅښلې او بيا يې زياته کړه:

- دا ښکلي سيمه کوم ځای دی؟
- ياره! موږ يې هم نه پېژنو، خو ستا له برکته مو دا ځای پيدا کړ.

متين مسکی شو او بله پوښتنه يې وکړه:

- دا سپين ږيری څوک دی؟
- دا سپين ږيری باز خان نومېږي او ستا تربور دی.
- زما تربور؟!
- هو! آمر صاحب چې کله ښه شوې بيا نور تحقيقات وکړه.

د ببري دې خبرې ته متين کمزوري خندا وکړه او نور غلی شو.

ببري جيب ته لاس کړ. په موټي کې يې زنغوځي (جلغوزي) رواخيستل. لمن کې يې واچول او د سپينولو پيل يې پرې وکړ. په لږ وخت کې يې دغه د غره مېوه سپينه کړه او متين ته يې وويل چې ويې خوري. د متين که څه هم ډېر خوراک ته زړه نه کېده، خو له مودو ملګری ببری يې نه شو خپه کولی. زنغوځي يې ترې واخيستل او دانه، دانه يې خولې ته اچول چې ناڅاپه جدي شو او هغه لوري ته يې وکتل. پر للمه يې سترګې ولګېدې. للمه د خېمې تر څنګ ولاړه وه او متين ته يې پټ، پټ کتل، خو چې پوه شوه، متين هم ورته ګوري، نو ژر يې دده له سترګو ځان پنا کړ او ورکه شوه.

د للمې له ورکېدو سره که ګوري چې له هغه لوري باز خان را روان دی او سيرلی يې هم تر غاړې نيولی دی. نري باد يې ږيره پر څيګر ايخوا

ديخوا کوله. کله، کله به د باد څپه دومره تېزه شوه چې د پټکي شمله به يې هم شاته ترې واړوله. موده وروسته د هغه نښتر لاندې را ورسېده چې معمولاً به تل هلته کېناستل. باز خان ببري ته وويل چې دا چاړه در ونيسه. ببري ترې وپوښتل:

- په دې باندې څه کوې؟
- که خدای کول، دا سيرلی حلالوم. متين به يې اول ينه وخوري او وروسته غوښه، خو داسې نه وي چې د ملا نصرالدين په شان پر تل سيرلي پښې راتاو کړي.

د باز خان دې خبرې ته ټولو وخندل. کله چې د خندا زور کم شو، نو ببري ورته وويل چې سيرلی مه حلالوه، ځکه متين اوس ښه دی، خو سپين ږيری چې د يوې خبرې سړی و، ورسره ونه منله او د سيرلي پر غاړه يې چاړه د الله اکبر له ناري سره سمه راکش کړه او حلال يې کړ.

کله چې يې د سيرلي نه څرمن واړوله، ټوک، ټوک يې کړ، نو ينه يې للمې ته ورکړه چې متين ته يې په غوړيو کې سره کړي. للمې هغه د غوا په غوړيو کې سره کړه. پلار ته يې غږ کړ چې ورشي او وريې وړي. پلار يې ورغی او څو شيبې وروسته يې د ينې کاسه د متين مخې ته کېښوده. متين مننه ترې وکړه او ويې ويل:

- زه به دې هېڅکله دغه حق پر ځای نه کړم، ځکه ته مو دا څو ورځې ډېر په عذاب کړې... باز خان يې خبره پرې کړه:
- که خدای کول، تر څو چې ښه شوی نه وې، تر هغو پورې دې دا خپل کور دی او همدلته به اوسې.

متين او ببري سره وکتل او بيا دواړه باز خان ته مسکي شول. ددوی له سپين ږيري سره ښه ساعت تېر و، ځکه هغه به ټوله ورځ د متين د

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالولو لپاره د ځوانۍ کيسې کولې او هغه کيسې به يې هم ورته کولې چې څنګه به يې پر اوښانو د ځدرانو له غريبزو ځنګلونو نه په قاچاقي لارو تمبې (چتراش) وړلې او څنګه به يې د ظاهر شاه پاچا له عسکرو نه ځان ساته.

يوه شپه يې له خېمې نه د باندې لېمڅۍ هوار کړی و. د چرګانو له بڼکو نه ډک بالښتونه يې او بلې خواته ايښي وو. متين په کټ کې، ببری او باز خان لاندې پر لېمڅي ناست وو او ډډې يې لګولې وې چې باز خان د ظاهر شاه د يوه عسکر د نيولو کيسه ورته کوله. متين او ببرې ډېره په خوند اورېده.

ده ويل چې يوه ورځ د ظاهر شاه عسکرو پر تمبو بار اوښ رانه ونيو او زما خېلخانې ته خدای ج له همدې اوښ نه روزي ورکوله. ما به چې له دې خوا نه د اوسني پاکستان د ټل سيمې ته بار يووړ، نو له هغه خوا به مې د بار پر پيسو د کورنۍ لپاره ګوړه، چای، رختونه (ټوکران) او ... سامان راوړ، خو کله چې عسکرو اوښ رانه ونيوه، نو په زړه کې مې وويل: لکه چې اوس دې خېلخانه له لوږې مري.

همدې فکر مې په مغزو کې ځای ونيوه. بالاخره همدې فکر کولو دې ته مجبور کړم چې د ظاهر شاه د وخت يو عسکر وتښتوم او په بدل کې يې اوښ را خلاص کړم.

که خدای کول، نيمه شپه وه چې يو عسکر په پيره کې ولاړ دی او له ځان سره نارې وهي: کي ستي؟ کوجا ميري؟ زه په پارسۍ ماړسۍ سم نه پوهېدم، خو له دې ټکو سره بلد وم، ځکه دوی به ټوله شپه دا نارې وهلې، خو هغه چا به زيات غورځې (نارې) کول چې د ټوپک پر ځای به

کوتک ورسره و. دې پيردار هم زيات غورځې کول. يوه شوم چې ټوپک ورسره نشته او يوازې کوتک ورسره دی.

باز خان شاته مخ واړوه. لاړې يې تو کړې او بيا يې کيسې ته دوام ورکړ: عسکر همدا غورځې کوي او زه د شا لخوا غلی، غلی ورغلم چې د پښو کړپې مې وانه وري، خو چې کله ور ورسېدم، نو په يوه لاس مې د هغه خوله ورته بنده کړه او په بل لاس مې يې مغزی تاو کړ. په دې ترتيب مې سړی ځملاوه او په پټکي مې يې خوله او لاسونه ور وتړل. نه زور و، نه خوښه، خو عسکر روان و چې بالاخره مې له هغه ځايه راوويست.

بله ورځ مې عسکر له اوښ سره بدل کړ. ماته يې خپل اوښ راخوشی کړ او دوی ته مې عسکر ورپرېښود.

متين ځان سره کش کړ. خوله يې وازه کړه. اررمی يې وکړ او بيا يې وويل: دا خو ولا ډېره جالبه او خوږه کيسه وه.

له دې وروسته سپين ږيري باز خان متين ته وويل چې له نورو ورځو نه نن ډېر ښه يې. انشاالله زر به ښه شې، خو دا راته ووايه چې په ځدرانو کې د کوم ځای يې؟

متين لږ غلی شو، بيا يې زر خبرې پيل کړې:

- زه په اصل کې د تنګې ځدرانو د "غورمې بولی" يم. (دا په ځدرانو کې ځان ته يوه پلارينه (قبيله) ده.) پلار مې سلام نومېږي. له نيکونو راهيسې په خوست کې ژوند کوو او هلته اوسېږو.

باز خان له خولې نه د ږيرې وېښته لرې کړ او پرله پسې يې بله پوښتنه وکړه:

- کوم سلام؟ هغه د زرمير زوی به نه يادوې؟

- هو، زرمير زما نيکه و کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره باز خان پاڅېده. متین یې پر تندي ښکل کړ او زیاته یې کړه چې (که خدای کول) سلام د دوی سکه خوریې دی او له دوی سره یې ښه تګ، راتګ کاوه.

له دې وروسته اوږده چوپتیا خوره شوه او باز خان هم په فکرونو کې ډوب تللی و. سپوږمۍ له غرونو اوښتې وه او اسمان له رڼو ستورو ډک و. د ابشارونو اواز پر غوږو خوږ لګېده. روانو اوبو به ډبرې سره جنګولې او څپو یې په غرونو کې انګازې خورولې. متین، ببری او باز خان غلي ناست وو. بالاخره دغه اوږده چوپتیا باز خان په دې جمله ماته کړه: نو اوس مالومه شوه چې تاسو طالبان نه یاست. متین او ببري یوه او بل ته په وارخطایۍ سره وکتل او د سپین ږیري په خبره حیران شول.

سپین ږیري چې د دوی حیرانتیا ولیده، نو ډاډ یې ورکړ او ورته ویې ویل: که خدای کول، تاسو بې غمه اوسئ. زه مرسته درسره کوم، خو چې پر ما وسله وال او یا بله ډله خبره نه کړئ. زامن او یو ورور مې پروسږ کال ووژل شول او یوازې دا یوه لور مې پاتې ده. لور مې یو خدایځ لري او یو ما، نور څوک نه لري چې ساتنه ترې وکړي.

د باز خان په دې خبره متین او ببری هم غمجن شول. د لانټین پلته اخر ته رسېدلې وه. د پخوا په شان یې رڼا نه کوله. متین د لانټین په تته رڼا کې د باز خان څېرې ته وکتل. زړه یې پرې وسوزېده او له ځان سره یې وویل چې هر چېرته ځم، نو په غمونو اوړم. خولې له خندا ډکې وي، خو شپې او ورځې یې غمجنې. ستا د خوښۍ لپاره خوشالي کوي، خو له زړونو یې وینې څاڅي. جنګه درباندې لعنت شه چې هېڅ افغان ته دې خوشالي پرېښنبوده.

متین په همدې سوچونو کې و چې پیشو رامنډې کړې. د دوی تر مخ پر لېمڅي تېره شوه او باز خان هم غاړې تازه کړې. ببري لانټین ته لاس ور اوږد کړ. پلته یې پورته کړه او رڼا زیاته شوه. متین وویل: پلته یې مه پورته کوه چې بیا تېل ډېر خوري، خو باز خان ور غبرګه کړه: پرېږده یې، څه د سړي سر به وخوري. دوی چې دا خبره بشپړوله، نو چرګ وزرونه وټپول او اذان یې وکړ. متین د لانټین رڼا کې په لاس ترلي ساعت ته وکتل او بیا یې وویل: اوهوووو...، دا خو څه کم یوه بجه ده. درځئ چې ویده شو.

متین کټ کې ناست و، ایله وغځېده. ببری هم خپلې بسترې ته پورته شو. باز خان خپل څادر ټک واهه او د کور په لوري لاړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار د اذان وخت و. تياري ورو، ورو خپله لمن ټولوله او په غرونو کې د تبر غږ اورېدل کېده. له دې ښکارېده چې چا د ځنګلونو ونې غوڅولې. بل لورته به کله، کله د ماشينونو غږ او د يو څه شي د برمه کولو اواز راغلو، دا بيا په همدې غرونو کې د کروميټ ډبرو د کانونو خپل سري کيندنې رواني وې. کروميټ ډبره د خلکو لخوا په غيرې مسلکي ډول له کانونو را ايستل کېده او بيا به په موټرو کې پر قاچاقي لار پاکستان ته وړل کېده. په قاچاق کې له قاچاقبرانو سره د ولسوالانو او نورو چارواکو هم لاس و. پاکستان ته به چې ورسول شوه، نو هلته به پروسيس کېدله. په پيټيو کې منظمه بندېده او بيا د کراچۍ بندر له لارې په بيړيو کې نورو هېوادونو ته صادرېدله، خو د پاکستان په نوم، نه د افغانانو. ګټه او امتياز يې دواړه د پاکستان کېدل.

شين سهار له خېمې نه لږ هاخوا څو ځلې انګولا واورېدل شوه او وروسته داسې خرپې جوړ شو؛ تا به ويل چې چا څوک چپه کړي او تر ستونې يې نيولې.

باز خان چې خرپې واورېده، نو په بيړه يې تر بالښت لاندې ټوپک رواخيست او شکمن ځای ته يې ورمنډې کړې. ببری هم بيدار شو. په اول سر کې وارخطا و، خو زر يې خپله وارخطايي ورکه کړه او په منډه په باز خان پسې ورغی. هلته په رسېدو باز خان دوه ډزه وکړل او د بوټو په منځ کې يې څه شی وويشتل. ببري هم د تيرې شاته سنګر ونيوه، خو باز خان چې خړ سپی هم ورپسې و؛ په خندا راوګرځېده.

ببري په حيرانۍ ترې وپوښتل:

- څه شی و؟

باز خان لږ څه په ساه کې لوړ و. په ستړي غږ يې ځواب ورکړ:

- که خدای کول، په اوزو پسې لېوه راغلی و، خو دا ښه و چې سپی هلته و. لېوه يې راچپه کړی و. دی دې خدای ج ووهي.

ببري ژوره ساه واخيسته او بيا دواړه يو ځای سره روان شول. للمه د خېمې په دروازه کې ولاړه وه او متين هم د ټوپک په ډزو پسې راويښ شوی و. په کټ کې وارخطا ناست و او فکر يې کاوه چې که کوم دښمن حمله پرې کړې.

کله چې متين ته ببری ورنږدې شو، نو ترې وې پوښتل:

- متينه ځنګه يې؟

- نور ښه يم، خو زما زخمونه او لاس بايد ډېر زر ښه شي. د دښمن په منځ کې پراته يو او زه وينم چې ای ايس ای د طالب په جامه کې فعاليت کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته بیړه مه کوه. خدای ج به هر څه اسان کړي. لاس خلاصولو ته دې څو ورځې پاتې دي. زخمونه دې هم نور ښه شوي او له خیره سره به زر پر خپلو پښو ودرېږې.

متین ږیره وګروله او زیاته یې کړه:

- زما ږیره تخنیږي. هسې نه چې د سرېښو وخت راباندې پوره شي.

- څومره وخت یې پاتې دی؟

- څه باندې دوې میاشتې وخت ورته شته دی او د وېښتانو د شنه کېدو ضد دوا هم، همدومره وخت لري.

- انشاالله موږ به له دوو میاشتو نه په لږه موده کې بریالي کېږو.

متین په غاړه کې اچولي مات لاس ته لږ زور ورکړ. ګوتې یې وښورولې. بیا یې نور زخمونه تر نظر تېر کړل. له پخوا اوس ښه و، خو کمزوري یې پر ځای پاتې وه.

د ببري پام شو چې باز خان بیا هغه غره ته مخامخ په فکرونو کې ډوب ولاړ دی چې څو ورځې مخکې یې ورته کتل او په هغه ورځ یې هم د نن غونډې په څېره کې غم ښکارېده. ببري متین ته اشاره وکړه او ویې ویل:

- باز خان مې څو ځله ولید چې هغه غره ته غمجن ګوري او تر ډېره ورته په فکرونو کې ډوب ولاړ وي... ببري لا دا خبره نه وه بشپړه کړې چې للمې غږ کړ:

- ابا وه ابا چای تیار دی.

باز خان سوړ اسویلی وکړ، خو چې پوه شو د متین دوی ورته پام دی، نو په زوره یې پر شونډو مسکا خوره کړه، تر څو متین او ببری ورباندې پوه نه شي او بیا په زنګېدلو قدمونو د دوی پر لوري ور روان شو.

درې واړه تر نښتر لاندې چای څښلو ته کښناستل. پیالې یې ډکې کړې او سپین ږیري په خیرن واسکټ لاس ننویست. یو موټی زنغوځې یې متین ته ورکړل او یو موټی یې ببري ته. باز خان نسوار تو کړل. پر خوله یې اوبه ورغړولې. بیا یې زنغوځې تر چینجنو غاښونو لاندې کېښود او ټس یې ترې پورته کړ.

هلته متین هم شخوند وهل پیل کړل او له دې سره سم یې وویل:

اوممممممممم ولا چې ډېر خواږه دي، ښه اورته (وریته) شوي دي.

هاخوا ببری له خرسنې ډوډۍ ګوله وکړي او بیا له پیالې نه سرپ پورته کړي.

کله چې چای وخوړل شو، سپین ږیري للمې ته غږ کړ:

- لالمې! راشه د سلام له زوی متین سره ستړي مه شي وکړه، دی څو زموږ خورېې کېږي.

د متین زړه په ټوپونو شو. په څېره کې یې وارخطایي ولیدل شوه، په لړزېدلي غږ یې وویل:

- هیڅ کیسه نه ده.

- هلته په خوست کې به بیا عزیزانو ته وایې چې له باز خان کره تللی وم او په ستړي مه شي هم نه پوهېدل.

للمې غږ واورېده، خو لږ پسې ورکه شوه. سپین ږیري غاړه تازه کړه او بیا یې ور غږ کړ چې زر راشه.

لږ ځنډ وروسته للمه راغله. متین ته یې لاس ورکړ او ورته ویې ویل:

- ستړی مه شې.

- جنتي شې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين لاندې كتل. للمې ببرې ته مخ ور واړوه او له لرې نه يې سترې مه شي وركړه.

- وروره سترى مه شې.

ببرې هم په داسې حال كې ځواب وركړ چې لاندې ځمكه يې ګروله.

كله چې للمه روانه شوه، نو متين د شا لخوا غلې پسې وكتل او له وارخطايۍ نه يې د زړه دربې دومره تېز و چې په اصطلاح پر خپلو غوږو يې اورېده.

ټول غلي ناست و. باز خان د نسوارو كوټې په هنداره كې خپل مخ ته وكتل. پر پزه يې ببر ويښتان ولاړ و. له هغو نه يې اوږد ويښته په ګوتو كې ونيو او له بېخه يې وويست.

متين د للمې په فكر كې و چې پرون يې ولې پټ، پټ ورته كتل. كه يې پلار ورباندې پوه شي او يا يې ووينې، نو دده حيثيت به نه يوازې د دوو پيسو شي، بلكې د ژوند څكه ولاكه ځينې وكړي.

بل لور ته ببرى همداسې د ځمكې په ګرولو اخته و او ليكې يې په كې ويستې. يو غټ مېږى راغى او پر لنګي يې وچيچه. بې اختياره يې لنګى په څپېړه وواهه. شړک ته يې متين او باز خان هم ته متوجه شول. دې صحنې ته تر يوې شيبې درې واړو بنه وخندل.

چې د خندا زور كم شو. څو شيبې غلي ناست وو. متين يو وار ببرې ته وكتل او بيا يې له باز خان نه وپوښتل:

- ماما! تا د شپې ويل چې زامن او ورور دې ووژل شول او يوازې يوه لور در پاتې ده؛ په خپل مرګ مړه شوي او كه بله پېښه وه؟

د باز خان پر شونډو مسكار وركه شوه. تر څو شيبو پورې غلى و. بيا يې متين ته په سرو ستركو وكتل او ويې ويل:

- كيسه ډېره ترخه ده، خو درته وبه يې كړم.

متين په كټ كې ځان سم كړ او ببرې هم د ځمكې ګرول پرېښودل.

سپين ږيري باز خان لاړې تېرې كړې او كيسه يې داسې پيل كړه:

- په دې غره كې مې د اوزو او پسونو يوه لويه رمه لرله. دغه رمه زما، زما د ورور او زامنو ډېره لويه هستي وه. د هغه رمې په بركته مو د زنځو ځيو ډېر ځنګلونه واخيستل. رمه به مو په ژمي كې ستاسو د بوليو د منطقې (سيمې) له لارې، د ښنګوستې (په تنګي ځدرانو كې د درې نوم دى) په دره ننوويسته او د ځمبځې پر كنډو به مو خوست ته اړوله تر څو ژمى هلته وي، ځكه چې په ژمي كې د خوست هوا مناسبه وي.

باز خان غلى شو. د اوبو كوزه يې پر سر واړوله. اوبه يې وڅښلې. له اوبو څښلو وروسته يې د څادر په څنډه خوله پاكه كړه او كيسې ته يې دوام وركړ:

په اوړي كې مو بيا دا رمه له خوست نه بېرته دې غرنۍ منطقې ته راوسته او ټول اوړى مو كله په يوه غره او كله په بل غره كې څروله چې زما ورور او زامن به په مياشتو، مياشتو ورپسې وو. دوى هم خوشال وو، ځكه پيسې يې ګټلې، خو يوه ورځ په هاغه مخامخ غره كې (هغه غر يې ور وښود چې دى به غمجن ورته ولاړ و.) مې درې زامن او يو ورور په رمه پيسې وو چې د امريكايانو جيټې راغلې او بمبار يې پرې وكړ.

كيسه دردناكه وه. سپين ږيرى غلى شو. د ستركو په كونج كې را روانه اوښكه يې پاكه كړه. شاوخوا يې وكتل او له لږې چوپتيا وروسته يې په ژړغوني غږ زياته كړه:

كه خداى كول، بمبار دومره سخت و چې پر غره يې اور بل كړ. بمبار د شپې له څلورو نه د ګهيځ تر اتو بجو روان و. دا خونړى بمبار چې كله غلى

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ځان مې یوازې ور ورساوه، ځکه په دې منطیقه کې ډېر څوک ژوند نه کوي.

هلته په رسېدو مې په داسې څه سترګې ولګېدې چې په ټول عمر ورسره نه وم مخامخ. داسې نه وه چې پر ما سختې نه وې تېرې یا مې مړي او زخمیان نه وو لیدلي. د جهاد په دوره کې مې ډېر سخت حالتونه لیدلي وو، خو دې حالت هغه ټول رانه هېر کړل.

زامن او ورور مې پاک سوزېدلي وو. داسې لوبه یې پرې کړې وه چې نه پېژندل کېدل او نه هم د راوړلو وو، نو مجبور شوم چې هلته یې تر خاورو لاندې کړم. خدای ج دې ددوی شهادت قبول کړي.

متین او ببرې ورپسې امین کړه.

باز خان له ګوتو ټکونه پورته کړل او کیسې ته یې داسې دوام ورکړ:

له څلورو سوو نه زیاتې اوزې او مېږې وې چې په دې کې یوه هم ژوندۍ نه وه پاتې. که خدای کول، پر دې پېښه د خوست عزیزان خبر شول. دوی خبریالان دي که څه بلا له ځان سره راوستل. غره ته چې د موټر لار نشته، نو په پښو یې مزل ور وکړ.

څو شپې وروسته زما وړه ریډیو (راډیو) ده، په هغه کې مې خبرونه نیولي وو چې دا واقعه یې اعلان کړه. ویې ویل چې د هغه وخت بادشاه (جمهور رئیس) حامد کرزي کمیسیون که څه بلا ورته ټاکلې، تر څو مالومه کړي چې رښتیا یې د وطن خلک (ملکیان) وژلي او که طالبان دي، خو د کرزي بادشاهي هم د هوا ګزول وو؛ نه یې کمیسیون مالوم شو او نه یې ممیسیون.

د باز خان کیسه پای ته ورسېده. ببرې او متین هم دده پر غمجنه کیسه ساړه اهونه وویستل.

متین او ببرې پنځه څلوېښت ورځې هملته وو. د متین زخمونه اوس ښه شوي وو او لاس یې هم خلاص کړی و. متین به سهار وختي له لمانځه وروسته د منډې تمرین کاوه، تر څو یې بدن وده وکړي او په راتلونکي کې ستونزه احساس نه کړي.

بل خوا ببرې له باز خان سره و. که هغه به د لرګیو په راوړلو پسې تلو، نو دی به سم ورسره و او که بل کار به یې کاوه، نو هم یې له څنګ نه، نه جلا کېده.

یوه ورځ باز خان او متین د سهار په خړه کې د لرګیو په راوړلو پسې له کوره ووتل. متین چې له خوبه راویښ شو، نو د اوبو ډکه کوزه ورته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابېني وه. هغه يې ور واخيسته. اودس يې تازه او لمونځ يې ادا کړ. له هغه وروسته بيا هوار ځای ته لاړ او منډې وهل يې پيل کړل.

للمې د سهار چای لپاره ډېر انتظار ورته وکړ چې را به شي خو متين پسې ځنډ کړ. بالاخره للمه مجبوره شوه چې پسې ورشي او چای څښلو ته يې راوغواړي، خو چې هلته ورسېده، نو د متين د ځوانۍ په ليدو دا هر څه ترېنه هېر شول، ځکه متين اوس بيا د ګل په شان په غوړېدو و. متين له پخوا نه ښکلې او دنګه ځواني لرله. تک تور وېښته او طبيعي تورو سترګو يې د ډېرو خلکو پام ځان ته اړوه؛ للمه خوارګې خو لا پر ځای پرېږده.

متين په منډو سر و. ځان يې ښه ستړی کړی او خولې يې پر مخ روانې وې. للمې هم نښتر ته په داسې حال کې ډډه ووهله چې دده ورته پام نه و. دغه شيبه له نښتر نه د للمې پر اوږه وچ ډکی راولوېده. په دې سره هغه لکه له خوبه چې راوېښه شي، په ځای کې سپکه وغورځېده او ځان ته يې پام شو. زر يې ځان سره سم کړ او متين ته يې ورغږ کړ چې چای څښلو ته راشي.

متين ځای پر ځای ودرېده. حيران يې ور وکتل او ويې ويل:

- ته دلته څه کوې؟
- تا پسې راغلم، چای تيار دی.

متين اوتر، اوتر شاوخوا وکتل او بيا يې زياته کړه:

- ته ورځه چې ماما دوی راشي بيا به يې وڅښم.
- نه، اوس به راسره ځې، ځکه ابا بيا غصه کېږي او وايي چې تا تر اوسه چای ولې نه دی ورکړی.

متين ورغی. يوه شيبه يې په خړو، خړو ورته وکتل او بيا يې په ترخه لهجه وويل:

- ته ښه کار نه کوې چې په ما پسې راځې ځکه زه يو نر يم او ته ښځه.
- ما خو پردي چاته غږ نه دی کړی چې چای ته راشه او اوس خو مې ترورزی هم کېږې، نو ولې درپسې رانه شم؟

وروسته يې جيب ته لاس کړ. پر ګلانو جوړ دسمال يې راواخيست.

متين ته يې ورکړ او بيا يې زياته کړه: ها، دا واخله. تاته مې جوړ کړی چې ستړی کېږې، نو بيا به خولې پرې پاکوې. بل چې دومره منډې وهې او ځان ستړی کوې، خو راځه له ما سره د اوبو ژی راوړه، نو ښه ورزش به دې کېږي.

د للمې پر دې خبره د متين رنګ له غصې سور واوښت، خو چې للمې دده غصه او وارخطايي وليده، نو ښه ډېر يې ورته وخندل او په تلو کې يې له خندا نه په ډکه خوله وويل: څومره ساده يې.

للمه روانه شوه. متين تر هغې پسې کتل، تر څو هغه ترې پناه شوه. بيا يې په لاس کې ورسره دسمال سترګو ته ايخوا ديخوا واړوه. ښايسته و. خوند يې ورکړ او د هغې خبره هم ورياده شوه چې شيبه وړاندې يې ورته وويل: کله چې د منډې په وخت کې خولې کېږې، نو بيا يې پر دغه دسمال پاکوه. دا مې ستا لپاره جوړ کړی.

متين ورو، ورو د للمې په فکر کې ډوب شو. د هغې تورې سترګې وريادې شوې، ښايسته ورته ويسېدې. دومره ښايسته چې زړه يې بې واره حرکت تېز کړ او په ساه کې هم ورسره لوړ شو. يو څه يې محسوس کړل، داسې لکه د هغې خندا چې اوري.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متين چې کله ځان ته پام شو، نو ځان يې ملامت کړ او ويې ويل چې ته يو پوليس يې او پوليس بايد هېڅکله داسې غلطي ونه کړي. هر پوليس ته اول کورنۍ او بيا هېواد ور تر غاړې دی.

متين لکه ليونی ځان ته کړو او خبرې يې کولې. همدا شيبه دوی هم راورسېدل. ببري د لرګيو پنډ پر شا و او غږ يې پرې وکړ:

- وه متينه! څنګه له ځان سره ګډ يې؟

متين د غږ په اورېدو وارخطا شو او خبره يې په هسې، هس، هـ... کې تېره کړه، خو ببری پوه شو چې متين څه ستونزه لري، ځکه د ملګري په خوی تر ټولو ښه د هغه نږدې ملګری پوهېږي چې بيا د ببري او متين په شان له وړوکوالي نه سره ملګري او يو ځای لوی شوي وي.

ببري ترې وپوښتل چې چای دې څښلی او کنه؟ خو متين ورته وويل چې زه تاسو ته متل وم، تر څو تاسو هم راشئ او يو ځای يې سره وڅښو.

باز خان پر لېمڅي ناست و چې دوی هم ورغلل، خو باز خان په ترخه لهجه متين ته وويل چې تا ولې چای نه دی خوړلی. متين په ځواب کې ورغبرګه کړه: چې تاسو راسره نه ياست، يوازې چای خوند نه راکوي. بالاخره درې واړه چای څښلو ته کېناستل او هر يوه له خپلې پيالې نه سړپ پورته کاوه.

متين ببري ته مخ ور واړوه او ويې ويل:

- زه او ته بايد سبا په خپل کار پسې لاړ شو، ځکه زه نور ښه يم او ارام ته ضرورت نه لرم او...

د متين پر دې خبره ببری حيران شو، د هغه خبره يې پرېکړه:

- خو زه دې وينم چې ته لا ارام ته اړتيا لري، نو ولې دې بيړه شوه؟

متين دا ځل لږ په ترخه لهجه ځواب ورکړ:

- زه نور ښه يم . بايد کار مخکې يوسو او هر څنګه چې کېږي، سبا نه پاتې کېږو.

باز خان ببري ته مخ ور واړوه، خو هغه سترګک ورته وواهه چې څه مه وايه.

ورځ تېره شوه او پر وطن شپه راغله. متين په دې پلمه چې سبا وختي ځي، تر نورو شپو مخکې پرېوت. سپين ږيری هم پاڅېده. څادر يې ورسره واخيست او ويده کېدو ته لاړ. ببری هم له ناکامه کټ ته پورته شو او اوږدې پښې وغځېده.

متين چې هر څومره ځان ويده کاوه، خو خوب نه ورتلو. د للمې يوه، يوه خبره وريادېده. ددې تر څنګ که څه هم ده ځان داسې ښوده چې زه يې په کيسه کې نه يم ، خو چې کله به د هغې د سپوږمۍ په څېر ښايسته څېره او له هوسۍ نه پور کړي تورې سترګې وريادې شوې، نو زړه به يې په سينه کې په ټوپونو شو او د هغې د بيا ليدو تلوسه به ورسره پيدا شوه. بل به چې سبا ته د تګ خبره ورياد شوه، نو نه پوهېده چې ولې ددې ځای په پرېښودو پسې خپه کېږي او ولې يې زړه نه غواړي چې دا ځای پرېږدي. په دې کش مکش کې يې څو ځلې پر ځان ايت الکرسي چوف کړه، تر څو له دغه وسوسو نه خلاص شي. کله به پر يوه ډډه شو او کله پر بله ، خو تر اخره نه ويده شو او نه يې هم د للمې له يادونو ځان خلاص کړ.

د سهار له ملا اذان مخکې چرګ خپل وزرونه وټپول او بانګ يې وکړ. متين هم له غره نه پناکېدونکې سپوږمۍ ته کتل او په زړه کې يې بې اختياره تېره شوه چې کله زه لاړ شم، نو دې سپوږمۍ ته به ګورم او کېدای شي چې په هغه شپه للمې هم ښايسته سترګې ور پورته کړې وي. ددې خبرې په کولو سره متين په کټ کې نېغ کېناست. توبه، توبه خدايه توبه...

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

توبې یې وویستې. د سهار یخ باد پرې ولګېده. خوند یې ورکړ او له ځانه سره یې وویل چې دا باد به د للمې پر خېمه هم لګېدلی وي، ځکه به خوندور ښکاري.

متین د للمې په مینه کې کړار، کړار ډوبېده. ده هېڅکله دا ډول حالت نه غوښته. نه پوهېده چې له للمې سره یې مینه ده، خو د هغې په وریادېدو به یې زړه درد وکړ او بل ډول خوږ احساس به یې کاوه.

متین تو له شپه د للمې په مینه کې غرق و. حال یې د مجنون غوندې و.

متین هڅه کوله چې دی یو پولیس دی او پولیس باید په هېڅ ډول د داسې څه قرباني نه شي چې هم یې نوم بد شي او هم یې د اصلي هدف مخه ډب کړي، خو دلته متین هم ناتوانه و، زړه یې داسې څه کول چې دده په وس نه و پوره.

متین دغه غریبزه سیمه چې پخوا یې هره ونه او بوټې ورته دښمن ښکارېدل، خو نن ورته د للمې پر سر بوټې، ونې او کاڼي له رنګینیو نه ډک و او په فکر کې یې له دې هر څه نه ښکلاګاني ورېدې.

باز خان له نورو ورځو نه للمه وختي له خوبه راویښه کړه او ورته وېې ویل چې پاڅي؛ چای وختي تیار کړي، ځکه متین دوی روان دي.

للمې چې دا غږ واورېده، نو د سترګو له غړولو مخکې یې په زړه کې سوي څړیکه تېره شوه. د بېلتانه غږ بد پرې ولګېده او بیا یې خپل پلار ته له خوب نه په ډکو سترګو حیران، حیران وکتل. خو ښېښتنه پېغله وه، نو ځکه یې له خولې نه ولې او څنګه کلمې ونه وتلې.

للمې چې لمونځ ادا کړ، اول یې د زړه د صبر دعا وکړه او بیا یې متین ته د خیر او دده د ښه ژوند لپاره خدایﷻ ته زارۍ وکړې. وروسته پاڅېده. په بېړه یې چای تیار کړ. د متین او ببري د سفر لپاره یې د غوا په غوړیو

کې له خیشتو (لندو) اوړو نه د کلچو په شان ټیکالي پاخه کړل او په دسمال کې یې ورته غوټه کړل.

له چای څښلو وروسته باز خان متین ته وویل چې که خدای کول، ته لا ښه شوی نه یې، خو ضد کوې. متین ځواب ورکړ چې بیا بیخي پرې ناوخته کېږي. کېدای شي چې هوا یخه شي. د هرې ورځې په تېرېدو دا ماموریت سختېږي. شپې یې ډېرې وتلې دي او دلته له دې زیات اوسېدل ورته ښه نه دي.

- کوم لوري ته ځئ؟

- سره کوښښ ته.

باز خان له چای نه غړپ وکړ او بیا یې بې له مقدمې زیاته کړه: که خدای کول، دغه د پاکستان جاسوسان دي او که ای ایس ای ورته وایي، ډېر خطرناک خلک دي، ځکه دوی د ځدراڼو په سیمه کې د زیاتو خلکو زامن، ورونه او پلرونه برمته (یرغمل) کړي. دا کار یې ددې لپاره کړی چې که کوم څوک کار ورته ونه کړي، نو برمته کړی کس سمدلاسه وژني او هغه کس مجبور دی چې د خپلې کورنۍ د ساتنې لپاره د دوی هر امر ومني. ددې تر څنګ د مرستې خلک هم په کې شته، خو که موقع پیدا شي او یو څوک یې ملاتړ وکړي.

که څه هم د متین فکر د للمې په لیدو کې و، خو بیا یې هم د باز خان پر خبره غور وکړ او ترې ویې پوښتل چې دا کسان به سړی څنګه مالوم کړي؟

باز خان د لونګۍ پر شمله له ګیرۍ نه د چایو څاڅکي پاک کړ او بیا یې زیاته کړه: که خدای کول، زه کوښښ کوم چې تاسو ته د مرستې لپاره یو څوک پیدا کړم. تر اوسه بریالی شوی نه یم، ځکه تاسو ناڅاپي روان

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي، خو تر څو چې تاسو هلته رسيږئ، نو زه به هم يو څه وکړم. بل مو دې ته هم فکر وي چې هغه منطقه د جبار ده او جبار ډېر ظالم سړی دی. په دې منطقه کې يې خلکو ته زياتې ستونزې او کړاوونه ورکړل.

په همدې خبرو، خبرو کې چای وڅښل شو. د متين که څه هم ټګ زړه نه غوښته، خو اوس پښتو او غيرت نيولی و. يو خوا دنده ور تر غاړې وه او بل يې له خولې وتلې وو چې نه پاتې کېږي.

ببرې بيا د متين لپاره خپه و، ځکه ويل يې چې متين تر اوسه لا سم نه دی ښه شوی، داسې نه چې د وسله والو پر ضد د عملياتو پر مهال څه پرې ونه شي او ځانونه د خپلې بې غورۍ قرباني نه کړي.

باز خان پاڅېده او زياته يې کړه: که خدای کول، چې يو ځل مو د ټګ نيت کړی وي، نو بيا پر ځانونو مه ناوخته کوئ.

متين او ببرې له ځايه پاڅېدل. هغه دوه ټوپکونه چې له وسله والو نه ببرې اخيستې وو، يو متين واخيسته او بل ببرې. سپين ږيري باز خان بيا نه يوازې شاجورونه له مرميو ورته ډک کړل، بلکې اضافي شاجورونه يې هم ورته وسپارل او دا يې متل ورته وکړ چې: "وسله که بار ده، خو په کار ده."

دوی چې له باز خان نه رخصت اخيست، للمه هم راورسېده. ببرې څو ګامه لرې لاړ. متين ته يې وويل چې څو شپې به پاتې شوی وای، خو متين ځواب ورکړ چې اوس ځم او بل وخت که مې موقع پيدا کړه، نو بيا به راشم.

للمې متين ته غوټه ورکړه. ها دا در واخله. خامخا پر لاره به ورېږي شئ.

متين چې غوټه ترې واخيسته، نو د خدای په امانۍ په خاطر يې لاس ور اوږد کړ. للمې لاس ورکړ، خو دا ځل متين د هغې لاس ته غلی زور

ورکړ او بيا يې پرېښود. دغې زور د للمې زړه ته د برېښنا غوندې ټکان ورکړ او دغه شارتې د مينې وه، ځکه ښه پرې ولګېده.

متين هم له باز خان نه رخصت واخيست او روان شو، خو د متين دغه ټګ د للمې پر زړه د غمونو بار واړوه او متين هم د للمې نه د لرې کېدو پر وخت داسې محسوسوله لکه هر قدم چې پر ماتو شيشو ږدي او د شيشو د درد څړيکه ان په زړه کې هم محسوسوي. باز خان او للمې همداسې له شا پسې کتل. متين چې کله درې ته کوزېده، نو شاته يې مخ واړوه او دوی ته مسکی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين له تولې ورځې مزل وروسته پر يوه لوړه کېناست او ډبرې ته يې ډډه ووهله. له ستړيا نه يې رنګ سپين تښتېدلی او په ساه کې لوړ و.

ببری هم راورسېده او په ستړي غږ يې پوښتنه وکړه:

- اوس څه کوو؟

- مزل... خو ته صبر چې زه نقشه وګورم.

متين جيبي نقشه پرانيسته. د کانتور پر کرښو چې د غرونو لوړې څوکې مالوموي؛ ګوته تېره کړه او ويې ويل: سره کوېښ ته لا لار پاتې ده. موږ بايد په لږ وخت کې ځانونه ورسوو. دښمن هوښيار دی چې دام راته وانه چوي.

ببري غلي وويل:

- خو د لمر سترګه په ډوبېدو ده.

- تر ماښامه بايد مزل وکړو. متين له دې خبرې سره پاڅېده او روان شو.

د متين بدن که څه هم ښه شوی و، خو کمزوري يې لا پاتې وه. ببری پوهېده چې په مزل کې ستړی کېږي، خو بيا هم هڅه کوي چې دنده ښه ترسره کړي او لار په لږ وخت کې ووهي. دواړو د ماښام تر ناوخته مزل وکړ. وروسته د اوبو تر څنګ په يوه شنه ساحه کې تم شول. تر سبا پورې همدلته پاتې شول او دمه يې جوړه کړه.

کله چې د ماخستن د ډوډۍ وخت راورسېده، ببری ولاړ شو. په پټکي کې يې اوبه راوړې. وروسته يې د دسترخوان په ډول دسمال هوار کړ او هغه کلچو ته ورته ټيکالي يې خپل او د متين مخې ته کېښودل چې للمې د سفر لپاره ورته پاخه کړي وو.

متين چې دا وليدل، نو يو ځل بيا للمه ورياده شوه او د هغې په بېلتانه کې يې ځان ډېر بدمرغه محسوس کړ، خو له دې سره، سره يې پر ځان زور راوست، تر څو ببری پرې پوه نه شي.

متين له ډوډۍ خوړلو وروسته ببري ته وويل چې زه پيره کوم او ته ويده شه. ببري که څه هم ټينګار وکړ چې زه پيره کوم او ته ويده شه، ارام ته اړتيا لري، خو متين ورسره ونه منله.

ببري د بالښت پر ځای ډبره تر سر لاندې کړه او پرېوت. ستړی و. څو شيبې وروسته په دې نړۍ کې نه، بلکې د خوب په غېږه کې وو، خو متين وېښ او پيره يې کوله. پر زړه او ذهن يې نه يوازې د للمې غم حملې کولې، بلکې له دې وړاندې چې څه د ژوند ترخې پرې تېرې شوې وې؛ يوه، يوه ور يادېده.

https://www.momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يتيم کېدو رانيولي، د غربت تر سختو شپو، پوليسو ته ورتګ او بيا تر نن پورې چې کوم تکليفونه او ستونزې د خپل وطن او خلکو لپاره زغمي، دا ټول يې يو، يو فکر ته ورغلل، خو پر دې ټولو سربېره يې د للمې غم پر زړه بل ډول اثر کړی وو او تر ټولو خوږ ورته ښکارېده.

د فکرونو دغې اوږدې لړۍ پر متين باندې شپه نيمايي ته ورسوله او سپوږمۍ د اسمان په منځ کې پر تندي ولاړه وه. متين په دې نيت چې للمې به ور ته کتلې وي، تر اوږدې شېبې يې سترګې په سپوږمۍ کې ګنډلې وې او د هغې سيل يې کاوه. سپوږمۍ ته په کتلو يې نه يوازې د مينې ليونۍ تنده ماته نه شوه، بلکې د للمې غم يې پر زړه لا خپلې منګولې خښې کړې. د هغې ورکړې دسمال يې رواخيست، پر مخ يې واچوه. د هغې د پېغلتوب بوی ترې ورغی. خوند يې ورکړ. په همدې حال کې خوب غلبه پرې وکړه او په ناستې ويده شو.

سهار زېړ لمر ختلی و. متين او ببرې دواړه ويده وو. څو بيزوګان پر لوړه ناست وو او د دوی لورې ته يې ورې ډېرې رغړولې چې اخر يوه ډبره د ببرې پر پښه ولګېده. سترګې يې وغړولې. که ګوري چې په وطن زېړ لمر ولاړ دی. متين هم پر مخ دسمال اچولی او تيرې ته يې ډډه وهلې، ويده دی. په بېړه يې ټوپک ته لاس کړ، خو چې لوړ يې وکتل. پر بيزوګانو يې سترګې خښې شوې. بيزوګان هم له ټوپک نه ووېرېدل او په منډو شول. ببرې چې د دوی تېښته وليده، نو د ټوپک شپېلۍ يې ببرته ټيټه کړه.

ببرې پر متين هم غږ وکړ، تر څو پاڅي چې ناوخته دی. متين چې له خوبه راويښ شو، نو په حيرانۍ يې ببرې ته وکتل چې څنګه په پېره کې او بيا تر لمر ختو پورې په ناستې ويده پاتې دی. دسمال ته يې فکر شو. حيراني يې په وارخطايۍ بدله شوه. ژر يې جيب ته کړ او په يو ډول سره

يې له ببرې نه د دسمال د پټولو هڅه وکړه، تر څو پرې پوه نه شي. په هغه متل کې يې څه ښه ويلي چې: (غل په غره کې نه ځايېږي.) متين په وارخطايۍ سره د دسمال په پټولو ببرې شکمن کړ او پوه شو چې خامخا د کاسې لاندې نيم کاسه شته.

دواړو بيا ټوپک اوږو ته واچول او مزل يې پيل کړ. د متين ستراتيژي دا وه چې له يوې خوا په لنډه لاره خپل هدف ته ورسيږي او بل لور ته يې پر سمو لارو، ځکه مزل کول نه غوښتل چې دښمن به يې د هدف مخه ډب کړي او دواړه به له منځه يوسي، نو له دې امله دوی ته د ځدرانو د غرونو پيچلي جغرافيي موقعيت پربمانه ستونزې جوړې کړې وې. مجبور وو چې د هېواد او خلکو د ژغورلو لپاره يې دا هر څه زغملي واى.

له ببرې سره اوږد لرګی ورسره و. د کوزېدو په وخت کې چې به يې پښې وښويېدې او يا به پوه شو چې له غره نه په منډه کېږي، نو ځان به يې پرې تکيه کاوه. په يوه ځای کې چې دی او متين دواړه کوزېدل، نو ببرې پر لرګي ځان تکيه کړ. متين ته يې مخ ور واړوه او ويې ويل چې زه خو څو لنډۍ وايم. متين له ځان سره مسکی شو او بيا يې وويل: ستا له لنډيو نه هسې هم نه کېږي، پرې ورځه له خيره. ببرې شاوخوا وکتل او بيا يې لاندې لنډۍ وويلې:

زلفې دې دام خال دې دانه ده
زه خوار مرغه په دام د زلفو بندي شومه

د يار وصال کې ګرمي کېږي
ظالم بيلتون يې سرو لمبو ته کشوينه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژی په لپو ورو، ورو ډکوينه

متين چې کله وروستۍ لنډۍ واورېده، نو پوه شو چې ببري ده ته اشاره وکړه. د ببري پر وړاندې د متين رنګ له شرمه سور واوښت او په بنده، بنده ژبه يې وويل: ته څه، څه، څه ... بد کوې او دا څه وايې؟

ببرۍ چې د سوړ مزاج خاوند و، نو په خندا يې ځواب ورکړ، هسې ما خو لنډۍ درته ډالۍ کړې او نور مې هېڅ نه دي ويلي.

د متين رنګ که څه هم د ببري پر وړاندې له شرمه سور شو، خو پټ په زړه کې يې له لنډيو نه دومره خوند واخيست چې له دې وړاندې يې اټکل هم نه شو کولی. په تېره د ببري وروستۍ لنډۍ ډېر خوند ورکړ، په زړه کې يې بار، بار تکراروله چې:

ګودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژی په لپو ورو، ورو ډکوينه

ببري هم له شوخۍ نه په ډکه لهجه په لنډۍ کې د منګي پر ځای ژی ورته ياد کړ، ځکه للمې به په ژي کې اوبه راوړلې او يو ځل يې متين ته هم ويلي وو؛ ته چې منډې وهې او ورزش کوې، نو له ما سره د اوبو ژی ولې نه راوړې چې له دې نه دې هم ښه ورزش وشي.

متين هم پر ځان پوه شوی و چې کرار، کرار يې زړه او ذهن د للمې مينه لاندې کوي. بل لور ته يې دې ته نيم زړه خوړ چې که په کلي او ګاونډ

کې خلک خبر شي، نو ده او دده کورنۍ ته به هېڅ ابرو او عزت پاتې نه شي. په پښتني ټولنه کې که څه هم پېغلې او ځوانان مينه کوي، خو د پېغورونو له امله د مينې اظهار نه شي کولی او نه هم په خپله خوښه د واده غږ پورته کولی شي.

په ډېرو ځايونو کې داسې ليدل شوي چې کوم زلمي او پېغلې په خپله خوښه واده کړی، نو د خپلې کورنۍ لخوا هم د ژوند تر اخره له پېغورونو نه دي خلاص او نور خپل خپلوان، خو يې پر ځای پرېږده. په ډېرو سيمو کې بيا داسې هم شوي چې کومې جينۍ په خپله خوښه د واده غوښتنه کړې، نو د پلار، تره او يا ورور لخوا داسې چلند ورسره شوی چې د مرګ تر کندې يې رسولې ده.

ځينې يې بيا د مينې راز هېچاته نه وايي. دغه د راز نه ويل اکثره وخت ددې لامل شوي چې د هلک يا جينۍ ژوند ورځ په ورځ تريخ شي. بالاخره په ورستيو کې خبره دې ته لاړه شي چې ځان وژنه وکړي او يا هم د کورنۍ لپاره نوري ستونزې په ميراث پرېږدي.

اوس نه يوازې متين د هغې په مينه کې د غرقېدو پر لوري روان و، بلکې للمه هم چې متين ترې راوتلی؛ دده له غمه يې ښه شيبه نه ده ليدلې. هر وخت يې يادېږي. تل يې زړه غواړي چې د متين ديدن وکړي. غږ يې واوري. يو ځل بيا د سفر لپاره تيکالي ورته پاخه کړي او بالاخره يې لاس ته غلی غوندې زور ورکړي.

که څه هم د للمې لپاره دغه غريبز وطن کشمير دی، خو چې متين په کې نشته او ترې تللی دی، نو دا سيمه ورته بلا ګرځېدلې. د هغه په ورياديدو يې اوښکې نه ټينګېږي او د متين په بېلتانه کې هره شيبه ورته د زهرو ګوټ غوندې ده، خو پر دې ټولو سربېره يې هغه داده چې پلار يې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورباندې پوه نه شي او که چېرې پرې پوه شو، کېدای شي له مخې یې لرې او ځان ترې بې غمه کړي.

متین او ببرۍ په لوړو او ژورو کې له اوږده مزل وروسته یوه خوړ ته کوز شول چې د اوښکو په څېر رڼې اوبه په کې بهېدې. ببرۍ چې ډېر تږی و، نو په خېټه ورته پرېوت او په شملاستې یې اوبه وڅښلې، خو متین په لپه کې وڅښلې او تنده یې ماته کړه.

د اوبو په منځ کې ښایسته کبان لیدل کېدل. کله به یې یوې خواته منډې کړې او کله بله خوا. متین فکر یووړ او له لږ فکر وروسته یې ببرۍ ته وویل چې ژوند ددې کبانو په څېر ښایسته دی، خو په سوله کې ژوند، نه د جنګ په ګرمو لمبو کې.

ببرۍ اوبه ډېرې څښلې وې. په خېټه یې لاس کېښود او بیا یې د متین له خبرې سره خپله خبره غبرګه کړه: که زه او ته اوس په چکر دغه ښایسته غرونو ته راوتلي وای، نو څومره خوند به یې کړی و، خو اوس له دې ښکلي منظرې خوند نه شو اخیستلی، ځکه هره ونه، بوټی او کاڼی راته دښمن ښکاري.

دواړه په دې بهانه ګڼي چې خبرې کوي نور یې د ستړیا ایستلو مطلب و. د دوی تر منځ په خبرو، خبرو کې ببرۍ له موقع نه په استفادې متین ته وویل چې زه یوه پوښتنه لرم، خو غصه کېږې به نه او ځواب هم درنه غواړم.

متین یوه شیبه ورته وکتل او بیا یې په مسکا وویل چې زه او ته له وړوکوالي انډیوالان یو. په دې دومره وخت کې زه کله تاته غصه شوی یم او که نن دا خبره کوې. څه وایې؟ پوښتنه دې وکړه.

ببرۍ په شوخ نظر ورته وکتل او بیا یې په ډېره بېباکه لهجه وویل:

- هغه دسمال د چا و چې پر مخ دې اچولی و؟

متین چې د ببرۍ خبره واورېده، نو په حیرانۍ یې وویل:

- دا پوښتنه ده چې تا وکړه؟

- هو! ځواب یې غواړم، ځکه له اول نه دې راسره منلې چې نه غصه کېږې.

- بل وخت درته وایم، اوس یې وخت نه دی او ...

ببرۍ چې له خولې نه پوچ و، نو په دې الفاظو یې د متین خبره پرېکړه:

- چې غل نه یې نو وارخطا ولې یې. متین جانه ما له اول نه په زړه کې ویلي و چې که له عملیاتو نه په خیر ژوندي راستانه شوو، نو د متین لپاره به دغه جینۍ غواړو او بیا به د خوستوالو ښایسته اتڼ داسې کوو.

ببرۍ د رڼو اوبو تر څنګ په شګه کې اتڼ واچوه او له اتڼ سره یې دا سندره هم ویله:

شین راکټ په شګو کې پنچر دی
مور ته ناوې راکړې مازدیګر دی

ببرۍ له ځان سره په اتڼ کولو ښه ځان ستړی کړ او متین هم دده شوخۍ ته دومره وخندل چې له خندا نه یې تشې نیولې وو.

کله چې ببرۍ اتڼ بس کړ او متین ته یې په ستړي غږ وویل:

- ځواب غواړم، ځکه نه پوهېږو چې بل وخت به مړه یو او که ژوندي.

متین چې د ببرۍ شله توب ولید، نو پوه شو چې نه یې پرېږدي. بل لور ته د کیسې کول د متین لپاره ډېر ستونزمن و او له دې وړاندې له داسې څه سره نه و مخامخ شوی، خو بیا هم مجبور و چې د وړوکوالي او بیا په تېره د لارې ملګرې ببرۍ ته هر څه سپین، سپین ووایي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرې همداسې د متین خولې ته کتل چې کیسه کله پیلوي. متین لږ غلی شو. له وارخطایۍ نه یې لاړې تر ستوني تېرې کړې او بیا یې په رپېدلو شونډو دده او للمې تر منځ تېره شوې کیسه ببرې ته وکړه.

کله چې د متین د مینې کیسه پای ته ورسېده، نو ببرې له ځان سره اوممممممممم اواز وکړ. سر یې وښوراوه او بیا یې متین ته په کتو زیاته کړه چې ما به مخکې له ښکلوکې درته ویل، نو پر تا به بده لګېده، خو اوس دې په خپله ولیدل چې د یوې غرنۍ پېغلې د زړه مارغه ستا پر سر کیناست او د خپلې مینې پاچا یې کړې.

متین او ببرۍ لا د اوبو پر غاړه وو چې وړاندې اسونه وشنېدل. ببرۍ وارخطا شو، خو متین تر لاس ونیو. په ټیټه ملا یې منډې کړې او دواړه په بوټو کې پټ شول.

اسونه رانږدې شول. د خوړ په تیږو کې یې خرپې جوړ کړ او وسله وال کسان پرې سپاره وو. متین د بوټو له منځ نه ورته کتل. پر اسونو سپاره کسان د وسله والو طالبانو په شان وو. ببرته یې په بوټو کې سر ټیټ کړ او ببرې ته یې په پسپسي کې وویل چې پر یوه اس داسې ښکارېده لکه ښځه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ورسره وي، چې دا ښځه ورسره څه کوي؟ ببري په ټيټ غږ ځواب ورکړ: نه پوهېږم.

د اسونو د ټپنو خرپې ورک شو او وسله وال لاړل. متين لږ غلی و او بيا يې شاوخوا سيمه تر نظر تېره کړه چې هسې نه کوم يو يې پاتې وي، خو چې کله څوک په نظر نه ورغلل، نو له بوټو نه راووتل او ببري ته يې ووېل چې دا خلک بايد تعقيب کړو چې چېرې ځي او څه کوي.

ببري لومړی د ورسره ټوپک شپېلۍ ته وکتل او بيا يې زياته کړه: هغوی پر اسونو سپاره دي او موږ پلي يو، نو څنګه به يې تعقيب کړای شو؟

متين شاوخوا وکتل. مخامخ د غره لوړې څوکې ته يې اشاره وکړه: بايد هغه ځای ته ځانونه ورسوو او له هغې نقطې نه کېدای شي چې دوی وڅارو.

د متين لونګۍ رنګه شوه. بيا يې پر سر کړه او ببري ته يې وکتل. هغه ورته ووېل: اوس ښه شوه. له دې خبرې سره دواړو د غره لوړې څوکې ته حرکت وکړ. که څه هم هغې څوکې ته د ختلو لار خطرناکه وه، خو دوی بيا په کم وخت کې دغه لاره لنډه کړه او يادې څوکې ته يې ځانونه ورسول.

هلته په رسېدو متين له ببري نه اوبه وغوښتې. ببري اوبه ورکړې او ورته ويې ويل چې کمې وڅښه ځکه ما هلته ډېرې څښلې دي، نو اوس مې په تشې درد دی.

متين له خولې نه د اوبو پتکی کوز کړ او شکر خدايه! غږ يې وکړ. خولې يې پاکې کړې. دوربين يې رواخيست. سترګو ته يې ونيوه. لاندې سيمې ته يې واچوه. ايخوا او ديخوا يې تاو راتاو کړ. له لږ ځنډ تاوولو وروسته يې اه غږ وکړ او ببري په بيړه ترې وپوښتل:

- څه شوي ؟

- هغه ښځه چې له وسله والو سره وه، اوس يې په شګو کې خښوي. لکه چې وژني يې.

د پېښې په ليدو د متين ستوني وچ شو او ببرى هم وارخطا و. په وارخطايي يې ترې وپوښتل: اوس څه وکړو؟

متين څو شېبې غلی و، خو زړه يې صبر ونه کړ. دوربين يې رواخيست او لاندې يې په کې وکتل، زر يې له سترګو لرې کړ. د ښي لاس په ګوتو يې خپل تندی ونيو او زياته يې کړه:

- دغه ښځه وژني. بايد ويې ژغورو.

- خو دوی ډېر دي؟

متين د ببري خبرې ته وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- موږ راغلي يو چې دغه ډېر له منځه يوسو. خلک او هېواد ترې بې غمه کړو.

له دې خبرې سره سم متين روان شو او ببري هم په چوپه خوله حرکت پسې وکړ.

دواړو کله د يوې او کله د بلې ګورګورې تر څنګه ځانونه پټول. په دې ډول يې هغه کوله چې وسله والو ته ځانونه ورنږدې کړي او ښځه د دوی له منګولو نه وژغوري.

له لږ ځنډ وروسته دوی د غره لاندې ډډې ته ورسېدل. دومره ورنږدې شول چې د وسله والو خبرې يې په اسانۍ اورېدلی شوې. متين او ببري سنګر ونيو. متين ببري ته کسان په ګوته کړل او ورته ويې ويل چې کله بريد کوو، نو ته به دغه کسان په نښه کوې او ولې به يې. زه به دا نور په نښه کړم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله والو ښځه تر زنګونو پورې په شګو کې خښه کړې وه. ترې تاو کسان دې ته انتظار وو چې مشر یې د سنګسار امر ورکړي، خو په دې وخت کې د وسله والو تر منځ جنجال پیدا شو، ځینو یې ویل: دا به په ګولیو وولو او ځینو بیا زیاتوله چې نه، سنګسار کوو یې. یو تن غصه شو او دده په غصه کېدو ټول غلي شول، داسې ښکارېده چې دا یې مشر دی او څه ویل غواړي.

مشر یې له غصې نه په ډکه لهجه وویل چې دا باید سنګسار شي، زموږ درې ملګري یې وژلي. دا زما پرېکړه ده او دا حق هم دی.

کله چې متین او ببرې دا خبره واورېده، نو په حیرانۍ یې یو او بل ته وکتل. هلته کسانو ډبرې واخیستې، تر څو ښځه سنګسار کړي چې ناڅاپه د متین او ببرې له لورې پرې د ګولیو باران جوړ شو. متین اول هغه څوک په نښه کړل چا چې د مشر امنیت ساته. پر متین او ببرې باندې هم د وسله والو له لورې ډزې پیل شوې، خو د دوی ډزې غیرې منظمې وې او ناڅاپي برید وارخطا کړي وو.

جنګ لا روان و چې ببرې د متین له امر نه سرغړونه وکړه. په خپل سر له سنګر نه پاڅېده او په داسې حال کې یې پر کوزېدو پیل وکړ چې یو نیم ډز به یې هم کاوه. ببرې دا فکر کړی و چې نور ټول وژل شوي دي، خو دده اټکل غلط و. د شا له لورې دوه تنه راغلل. یوه یې ببرې پر پښه زخمي کړ. بل په بېړه راغی، پر اس یې سپور کړ او همداسې زخمي یې له ځان سره یووړ.

متین د شا لخوا نه ډزې پرې وکړې، تر څو یې مخه راوګرځوي، خو په دې هڅه کې ناکام شو. متین خپل ټوپک په ځمکې ووهاه. چیغه یې کړه او بیا یې د افسوس په ډول د سر په ویښتانو کې د لاسونو ګوتې کش

کړې، خو افسوس څه ګټه نه کوله. لږ پاتې و چې متین خپل حواس بایللي وای. د جنرال خبره ور یاده شوه چې ورته ویلي یې و: د پېښو پر مهال له قوي زغم او صبر نه کار اخله. ددې خبرې په وریادېدو یې حواس سره راټول شول. ټوپک یې رواخیست. شاوخوا یې وکتل. څوک نه و، نو په اختیاط، اختیاط د ښځې پر لور ورغی، تر څو هغه وژغوري.

کله چې متین ښځې ته ورلنډ شو، یوه شیبه یې د دښمن له ویرې شاوخوا وکتل. څوک نه و او بیا یې زر، زر د هغې د را ایستلو لپاره شاوخوا شګې ترې لرې کړې. هغه یې له خښېدو نه خلاصه کړه او ښځه په داسې حال کې چې په بوکره کې پټه وه، له کندې نه یې په خپله راوخته.

متین پوه شو چې د ښځې روغتیایي وضعیت ښه دی. غوښتل یې چې لږ ترې لرې شي، خو ښځې اوم، اوم، اوم... غږ کاوه او نور څه یې نه شول ویلی. متین بیا له مجبوریته پسې راغی. زړه نا زړه او شرم نیولی و چې بوکره یې ترې لرې کړه. د بوکرې له لرې کېدو سره یې د هغې څېرې ته په حیرانۍ وکتل. داسې حالت پرې راغی لکه خوب چې ګوري، نو سترګې یې ومښلې. وروسته پوه شو چې دا یو حقیقت دی. په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې او په لړزېدلي غږ یې وویل:

- للمې ته او...

خبره یې په ستوني کې ونښته او نور غلی شو.

د للمې په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې. خوله یې تړلې وه او زنه یې رېږېده. متین په داسې حال کې چې لاس یې لړزې اخیستی و، د هغې له خولې نه یې پلستر لرې کړ. بیا یې لاسونه چې شاته تړلي وو، خلاص کړل. للمې په سلګو، سلګو د متین غېږې ته ځان واچوه او په سلګو کې یې متین ته وویل چې ابا یې رانه وواژه. د للمې له خولې نه ددې جملې په

https://nomandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدو متين ډېر خواشينى شو، خو حواس يې راټول کړل او للمې ته يې تسليت ورکړ او ويې ويل: پرباز خان دې خداى ج رحم وکړي.

د للمې په زړه کې چې کله د وسله والو ويره لږ څه کمه شوه، نو ويې ليدل چې سر يې د متين په غېږکې ايښى. سپکه ورغورځېده. له شرمه تکه سره شوه. ټيکرى يې پر سر سم کړ او متين ته يې په لړزېدلي غږ وويل: - زه خو ډېره ويرېږم، اوس به څه کوو.

متين چې د للمې ويره وليده، نو زياته يې کړه:

- مه ويرېږه، زه درسره يم.

للمې چې د متين خبره واورېده، نو د زړه درزا يې کمه شوه او داسې يې وانګېرله چې تکيه يې همدا متين دى.

متين د خړو اوبو بوى محسوس کړ. للمې ته يې وويل چې زر هغه لوړ ځاى ته وخيژي، سيلاب راغى. للمې هم په داسې حال کې منډه واخيسته چې کله به يې د کميس لمن او کله به يې ټيکرى په ازغنو بوټو کې نښتى و، خو له دې سره، سره بيا هم لوړ ځاى ته ځان ورساوه.

متين په بيړه دوه ټوپک غاړې ته واچول او يو يې په لاس کې واخيست. ده لا حرکت نه و کړى چې سيلاب په چټکۍ رانږدې شو. د سيلاب په ليدو للمې سوي چيغې پرې وکړې چې ځان خلاصوه، ګڼې وړې دې.

متين په منډه د غره څنډې ته وخوت او سيلاب د وسله والو مړي له ځان سره واخيستل. سيلاب دومره لوړ روان و چې د سيمو خلکو تر اوسه دومره ډېر سيلاب نه و ليدلى. دغه سيلاب پر هغه کال په خوست کې هم ډېرې ځمکې لاندې کړې. کورونه يې ونړول او ډېرى خلک يې له ځان سره

يووړل. کله چې د ځدراڼو له غرونو سيلاب راووځي، نو د خوست خلک بيا په کې د لرګيو د نيولو کوښښ کوي او بالاخره يې دغه اوبه يوسي.

د متين زړه ستړى، ستړى کېده چې د للمې خواته ور ورسېده. للمې چې دده ستړيا وليده، نو ورته ويې ويل چې دا يو ټوپک ماته راکړه او که کوم ځاى کې بند راتلې، زه به مرسته درسره کوم. متين يې سترګو ته وکتل. زړه يې پرې وسو او بيا يې په مهربانه لهجه وويل:

- تا د ټوپک ويشتل زده دي؟

- هو!

- کله دې ډز پرې کړى؟

د متين پر دې خبره د للمې په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. لاړې يې تر ستوني تېرې کړې او بيا يې په غريو نيولي غږ ځواب ورکړ:

- يو ځل مو مخکې پر کور بريد وشو. هغه وخت کې مې له پلار سره په جنګ کې برخه واخيسته او لومړى ځل و چې په ټوپک مې ډزې وکړې. بل همدا اوس چې دغو ظالمانو زما پر پلار بريد وکړ، خو اخر... د للمې خبرې د هغې سلګيو غوڅې کړې او متين هم پرې پوه شو چې ته څه ويل غواړې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه له نیمې تېره وه. سپورمۍ کمزوري رڼا کوله. د غره ځناورو اوازونه کول. کله، کله به له لرې نه د وسلو ډزې واورېدل شوې، ته وا چېرته جګړه پېښه ده.

للمه چې ټوله ورځ یې په منډو، جګړه او ویره کې تېره کړې وه، د متین واسکټ یې د بالښت په ډول ورته جوړ او خوب وړې وه، خو متین بیا بیرې ته غمجن و، ځکه نه پوهېده چې وژلی به یې وي او که ژوندی به ورسره وي. خوب یې له سترګو الوتی او ویښ ناست و.

بل خوا للمې ته اندېښمن و، ځکه دا هم یو پېښې و، خو مجبور و چې هم جګړه وکړي، هم هدف ته ځان ورسوي او هم للمه خوندي وساتي. پر

دي سر بېره که څه هم متین زړور ځوان و، خو نن یې د ویرې احساس کاوه. چېرې به چې د څه شي ټک شو، نو دده زړه به په ګوګل کې په ټوپونو شو. متین په همدې ویره کې پاڅېده. تیمم یې وواهه. بیا یې الله ج ته دوه رکعته نفل لمونځ وکړ. د خدای ج دربار ته یې د دعا لاسونه لپه کړل او په زاریو یې وویل چې یاالله ج ته مې په دې ماموریت کې کامیاب کړې. خدایه ته دومره توفیق راکړې چې للمه هم وساتلی شم او ... . کله چې متین دعا خلاصه کړه، نو پاڅېده او د هغې تیرې ډډې ته یې ځان ورساوه چې لږ وړاندې ناست و.

په دې ځای کې للمې چیغې کړې. داسې چیغې یې وکړې چې متین یې سخت وویراوه. متین غږ پرې وکړ چې څه پېښه ده، خو للمې همداسې چیغې وهلې. متین ددې لپاره چې غږ یې دښمن وانه وري، د هغې په خوله یې لاس ونیو او بیا یې وپوښتل چې څه درباندې وشول؟

للمه چې په هوښ شوه، نو په ویرېدلي غږ یې متین ته وویل: په خوب کې مې د ورځې پېښه لیده. وسله والو غوښتل چې ما وتښتوي او بیا مې ووژني. زما پلار یې زما د سترګو پر وړاندې وواژه. متین ډاډ ورکړ چې هېڅ خبره نشته، ته پرېوزه او ویده شه، خو للمې ورته وویل چې زه له تا نه لرې نه ځم، ځکه سخته ویرېږم. متین غلی غونډې د هغې سر پر خپله سینه تکیه کړ، تر څو ډاډه اوسېږي او ونه ډاره شي.

متین هم له ډېرې ستونزې نه د شپې په نیمايي برخه کې ویده شوی و. ده چې کله له خوبه سترګې وغړولې، نو زېړ لمر پرې راختلی و. په وارخطايۍ پاڅېده. شاوخوا یې وکتل. للمه نه وه، حیران شو چې دا څه شوه؟ دوربین یې رواخیست. شاوخوا یې للمه پکې وکتله او هم یې د دښمن ځار وکړ چې هسې نه دلته نږدې وي، خو په دې دواړو کې یو هم په

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر نه ورغی. له مجبورۍ يې په للمه پسې غږونه وکړل. للمې وه للمې...
ده که هر څومره ناري ووهلې، خو د للمې درک مالوم نه شو.

متين نور له ځان سره تصميم ونيوه چې دغه ځای بايد پرېږدي، ځکه ډېر پاتې کېدل ورته ښه نه دي. ټوپکونه يې رواخيستل او روان شو. همدا اسې يې په للمه پسې هم کتل، تر څو پيدا يې کړي. په همدې حال کې چې کله له يوې غونډۍ نه واوښت نو پر للمه يې نظر ولګېده. اور يې بل کړی و. لوګی ترې خوت. خدای زده چې څه يې پخول. خو د متين غصه يې راوپاروله.

متين په همدې غصه کې په ګړندیو قدمونو ورغی. ورنږدې شو او له ورنږدې کېدو سره سم يې له قهر نه په ډکه لهجه وويل:

- تاته چا ويلي و چې تر دې ځايه يوازې راشه او ته دا حالت نه وينې؟

للمې چې د ډوډۍ تبۍ ته ورته په نرۍ تيږه پسې لاندې اور بل کړی و، نو اول يې د متين خبرې ته وکتل. پوه شوه چې غصه دی او بيا يې په خوږه لهجه ځواب ورکړ:

- پورګي پخوم. (پورګي هغه يو ډول ترخه غرنۍ مېوه ده چې په غرونو کې يې ولاړې خېږې نيسي.)

ددې خبرې په کولو يې د ګرمې تيږې له سر نه اورته (وريته) شوي پورګي رواخيستل. لږ يې ځان ته پرېښودل او ډېر يې متين ته ونيول، خو متين ورته وويل: زه يې نه خورم. راځه چې له دې ځای نه زر لاړ شو، ځکه دښمن هره شيبه زموږ د پيدا کولو په لټه کې دی.

للمې بې له څه ويلو له متين نه خپل ټوپک واخيست. غاړې ته يې واچوه او دواړه د زنګوځيو، خېږيو او نښترو په ګڼ ځنګل کې روان شول.

کله چې يې لږ مزل کاوه، نو متين يو ځل بيا نقشې ته وکتل. د نقشې له کتو سره يې سر وښوراوه او ويې ويل چې اوس هدف ته نږدې يو او که ببرۍ يې وژلی نه وي، ژغورل يې ضروري دي.

للمې د نقشې په ليدو له متين نه وپوښتل:

- دا کاغذ دې څه شی دی؟

- دا نقشه ده.

- نقشه يې څه بلا وي؟

متين يې په سترګو کې سترګې وګنډلې او بې له ځنډه يې وويل:

- دا به يوه بلا وي.

للمه هم په کړه خبره وپوهېده. سر يې ښکته کړ. اضافي پوښتنې يې پرېښودې او ورسره روانه شوه.

په غرنۍ سيمه کې د مزل پر مهال د للمې پښې پرښو او تيږو زخمي کړې. بالاخره يې متين ته وويل چې نور مزل نه شم کولی، ځکه پښې مې ډېر درد کوي. متين ورته وويل چې ته دلته کينه. زه زر راځم. متين په ونو کې ځان ورک کړ. له لږ ځنډ وروسته چې راغی، نو هغه ګنجی (بنيان) په لاس کې ورسره و چې ده د کميس لاندې اغوستی و. ځيرې يې کړ. بيا يې ريتاړې د للمې له پښو نه تاو کړې، تر څو مزل وکړای شي او پښې يې له درده وژغورې.

کله چې متين د للمې له پښو نه ريتاړې تاو کړې، نو په ځای کې ودرېده. شاوخوا يې وکتل او بيا يې وويل:

- درځه! پر هاغه کنډو به واوړو.

للمې چې د متين دغه رحم او مهرباني وليده، نو زړه يې لا ور ړنګ شو او دده سترګو ته يې له مينې نه په ډک نظر وکتل. له ډېرې مينې يې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه په ګوګل کې په ټوپونو شو. حتی دومره تېز غورځېده چې په درزا يې متين هم پوه شو. للمه په ساه کې لوړه وه. متين هم په خواږه نظر ورته وکتل. هغې له شرمه سترګې ټيټې کړې، نو متين ورته وويل: للمې راځه، چې ناوخته دی. د متين پر دې خبره دواړو په پرښو او تيږو کې مزل پيل کړ. په مزل کې که متين هر څومره ښه و، خو للمه هم ترې کمه نه وه. ځکه دا په غره کې لويه شوې پېغله وه او په همدې غرونو کې يې خاپوړې کړې وې. پښې يې، ځکه زخمي شوي وې چې يېلې پښې وه. په تګ، تګ کې متين للمې ته مخ ورواړوه او زياته يې کړه:

- ګوره! د هر قدم په اخيستلو د پښې ځای ته نږدې کېږو. کله، کله داسې هم کېږي چې له دښمن سره مخامخ شو او زه د هغه د وژلو هڅه وکړم، خو ته به ځان په واک کې ساتې او چيغې به نه وهې، ځکه ستا چيغې به موږ دواړه د مرګ خولې ته ورکړي.

للمې له مسکا نه په ډک نظر ور وکتل او و يې ويل چې سمه ده. متين چې د للمې مسکا وليده، نو په اصطلاح زړه يې باغ، باغ شو، ځکه د هغې مسکا ورته په زړه پورې وه، خو زر يې پام شو او خپل حالت يې سمبال کړ.

دوی دواړو له ښه مزل وروسته نور کنډو ته نږدې وو چې د للمې کميس په پرښه کې ونښت او څيرې شو. له دې سره سم يې متين ته غږ کړ:

- متينه! کميس مې...

متين چې مخ ور واړوه، نو د للمې يو بغل ښکارېده او کميس يې څيرې و. متين چې دا حال وليد، نو په بېړه يې بېرته مخ ترې واړوه. له لونګۍ نه يې يوه ټوټه پرې کړه او هغې ته يې ور وغورځوله چې خپل ځان

پټ کړي. للمې د کميس څيرې برخې سره يو ځای کړې او د لونګۍ ټوټه يې ترې تاو کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چي پیره ولاړ و، تر څو یې ځان سره سماوه، متین ور ورسېده او له ځان سره یې ژوري کندې ته خطا کړ. د سړي له لاس نه وسله او مخابره وغورځېدل، خو په زور کي له متین نه کم نه و. دواړو یو او بل خولي، خولي ته په سوکانو ووهل. کله به یې یو لاندي کړ او کله بل. له ډېر کش او ګیر وروسته یې نه یوازي متین ستړی کړ، بلکي پوره یې وارخطا کړی و. للمه پوه شوه چي متین یې وارخطا کړ، نو د ځېږي لرګي ته یې لاس کړ او هغه بل سړی یې پر سر ووهه. درانه ګوزار د سړي سر وګرځاوه او پر ځمکه راپرېوت. متین هم له موقع نه ګټه واخیسته او څو ګزارونه یې سر په سر ورکړل چي په دې سره سړی بېخي له کاره ولوېده.

متین پوه شو چي سړی نور د ولاړېدو نه دی، نو څکه یې وار له واره تري وپوښتل:

- پرون چي مو راوړ، هغه سړی چېرته دی؟

سړي د (نه) په دود سر وښوراوه.

- د مخابرې نوم د څه دی؟

سړي چي سترګې وغړولې، نو د متین څېره ورته ګډوډه ښکارېده. سر یې ګرځېده. د ونو سرونه یې ولیدل چي تري څرخېدل او حال یې ډېر خراب و، په لړزېدلي غږ یې وویل:

- خنجر طالب!

متین چي هر څومره هڅه وکړه چي سړی په خبرو راولي، خو هغه یا د حال ویلو نه و او یا یې نه غوښتل چي نور څه ووایي. بالاخره متین مجبور شو چي للمي ته ووایي، ته د هغې ونې لاندي لاړه شه او زه هم درځم.

للمه چي لاړه، نو متین د سړي کار ورخلاص کړ او ویې واژه. بیا یې کالي، بوټونه او ټول لباس تري وویست او خپله یې واغوست. له هغه وروسته یې خپل کالي للمي ته وروړل چي خپل زنانه کالي لري کړي او د نر کالي واغوندي. للمي هم همداسي وکړل. خپل کالي یې لري او د متین کالي یې واغوستل چي سم دم سړی تري جوړ شو.

للمه د متین څنګ ته راغله. د هغه وینې شونډه یې ولیده. د ټیکري پیڅکه پسي یې رواوړله او وینې یې تري پاکي کړې. متین یې سترګو ته وکتل او بیا یې په نرمه لهجه ورته وویل چي ته چېرته پټه کېنه. زه د سړي پر ځای لړه پیره کوم او کېدای شي چي په دې ډول د ځان لپاره څه لار خلاصه کړو.

متین د وسله والو په لباس کي پیره دار شو او په مخابره کي یې د دوی غږونه اورېدل چي پر یوه او بل یې پر مستعارو نومونو ناري وهلې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوليسو ځوان آمر چې اوس کټ مټ وسله وال جنګيالی ښکارېده، تر څو ساعتونو پورې پيره وکړه، خو ده ته چا د ‹ خنجر طالب › په نوم غږ ونه کړ. متين دې حالت کرار، کرار د مايوسه کېدو پر لور روان کړ. فکر يې وکړ چې هسې نه وژل شوي کس دوکه کړی وي او غلط نوم يې ور ښودلی وي.

دی لا په دې کش مکش کې و چې په مخابره کې غږ شو:

- خنجر طالب، خنجر طالب!

متين د مخابرې تڼۍ په غټه ګوته کېکاږله او ويې ويل:

- جنابه اورم.

- تندر طالب پيرې ته درغی، ته دې خپل ځای ته راشه.

- سمه ده، قوماندان صاحب!

متين چې دا خبره واورېده، نو پر بدن يې د ويرې لړزه راغله او زړه يې هم په ټوپونو شو. لږ وروسته يې پر هغه کس هم سترګې ولګېدې چې ورته راويې ليږه. د هغه په ليدو يې وارخطايي نوره هم زياته شوه، نو زر، زر يې ايت الکرسي پر ځان چوف کړه. له جيب نه يې سورت ياسين رواخيست. ښکل يې کړ او الله ج ته يې دعا وکړه چې ته برى راکړې. دغه شيبه چې سړی هم رانږدې کېده، د جنرال خبره د تېر په څېر بيا ور ياده شوه چې ورته ويلي يې وو: " د يوه هدف د تر لاسه کولو لپاره کلک هوډ او زړورتوب ته اړتيا ده. " له دې سره سم هغه کس ورته رانږدې شو او د متين ويره هم تر ډېره راکمه شوه.

متين ته چې کله سړی راورسېده، نو پرې شکمن شو چې دا بل څوک دی. هغه چې ټوپک ته لاس کاوه، نو متين د ټوپک کونداغ ورسره کړ او

په دوهم وار يې سړی د ځمکې مخ ته کړ. د سړي له نسکورېدو سره سم متين وسله او مخابره ترې واخيستل او ورسره جوخت يې ترې وپوښتل:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي خوله له وينو پاکه کړه. ببرې څنې يې له سترګو پورته کړې او متين ته ددې پر ځای چې ځواب ورکړي، يوازې وکتل.

متين بيا خپله پوښتنه تکرار کړه، خو دا ځل سړي د هغه مخ ته لاړې ور تو کړې او د ورک شه غږ يې وکړ.

متين پوه شو چې حال نه وايي. د ټوپک له خولې نه يې ګاز وويست او بيا يې د هغه په سترګه کې ورټينګ کړ. دا درد د وسله وال لپاره د زغملو نه و، چيغې يې کړې، خو متين يې زر په خوله پسې لاس ونيوه او چيغې يې چا وانه ورېدې. کله چې د سړي بغارې کرارې شوې، نو متين بيا هغه پوښتنه تکرار کړه:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي په سترګه پسې د لاس ورغوی نيولی و. درد يې کاوه او په همدې حال کې يې ځواب ورکړ:

- هغه د غره په ډډه کې په يوه غار کې تړلی پروت دی.

- اقرار يې کړی؟

- اقرار چې يې کړی وای، نو اوس به ژوندی نه و.

- د مشر نوم مو په مخابره کې څه دی؟

- کوم مشر؟

- جبار درته يادوم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې د متين په پښو کې پروت و، په زاريو يې پيل وکړ. ويې ويل چې ما مه وژنه او وعده راسره وکه چې نه دې وژنم. که چېرې ته ما نه وژنې، زه به تاته ډېر رازونه ووايم او خبر به دې کړم.

متين شاوخوا وکتل او بيا يې وويل:

- که پوره مرسته راسره وکړې، نو نه دې وژنم او د جبار نوم په مخابره کې څه دی. ووايه! هسې وخت مه ضايع کوه؟

- غازي سنګر.

- ستاسو ټول کسان يو ځای ټوليږي ؟

- هو! لږ وروسته د غرمې ډوډۍ ته ټوليږي.

- زما د پيرې ځای اوس چېرته دی چې د بل پيره دار پر ځای ورشم.

- د هاغې لوېې ښېرې لاندې ډبرينه کوټه وينې، هغه د ای ايس ای کسانو دفتر دی او د هغوی د دفتر مخې ته ستا پيره ده.

متين غوښتل چې ددې کس لاسونه، پښې او خوله ور وتړي، خو په يوه شيبه کې وسله وال کس دده له کمربند نه خنجر واخيست. پر متين يې وار وکړ او پر کينه اوږه يې زخمي کړ. متين هم د سترګو په رپ کې د هغه لاس تاو کړ. خنجر يې تر واخيست او د هغه غاړه يې ورپرې کړه. کندې ته يې کش کړ او کالي يې ترې وويستل. له هغه وورسته د للمې پر لور ورغی. للمه همداسې پټه ناسته وه. ده کالي ورکړل او ورته ويې ويل چې اوس زما کالي لرې کړه او دا واغونده چې له دې کسانو سره مو فرق ونه شي.

للمې وليدل چې د متين له اوږې وينې بهېږي، په وارخطايۍ يې ترې وپوښتل:

- زخمي يې؟

- نه، ډېر نه يم خوږ.

- ته راښکاره کړه.

- نه، لاس مه وروره، ښه يم.

للمې د متين خبرې ته غوږ ونه نيوه. د هغه لستوڼی يې پورته کړ، تر څو يې زخم وګوري. کله چې يې وليد، نو ويې ويل: او هو دا خو ډېر خوږ شوی يې او زياته وينه ترې بهېږي. ته دلته کينه چې زه يې درته وتړم.

متين کښناست. للمې په بيړه د زنګوځي له تنې نه ژاوله پرې کړه. بيا يې د زخم خوله سره ور وستله. له هغه وروسته يې ژاوله پرې کېښوده او ټوکر يې ترې تاو کړ. د متين پر حالت د للمې زړه وسوزېده. په خواره نظر يې ور کتل. مينه يې پرې راغله. هيجاني شوه. لاس يې ورنږدې کړ. غوښتل يې چې د متين مخ ته يې ور وړي، خو هغه ترې شاته شو او پاڅېده.

که څه هم د متين د اوږې زخم درد کاوه، خو د وينې له ضايع کېدو نه يې زړه بې غمه شو.

للمې هم د متين په څېر د وسله والو په شان ځان برابر کړ. د شاجورو ډک کمربند يې واچوه او ټوپک يې لاس ته کړ. متين للمې ته وويل، ته به زما پر ځای پيره داره شې او زه لاندې ورکوزېږم. که لاندې جګړه ونښته، ته ډزې مه کوه. که پوه شوې چې وسله وال ستا پر خوا راځي او يا هم د شا لخوا نور څوک راتلل، نو په هغه وخت کې درته اجازه ده. بل دې فکر وي چې ببرې هم ژوندی ورسره دی او د هغه ژوند ته ګواښ بايد متوجه نه کړو.

شکر خدايه، شکر... للمې د ببرې پر ژوندي پاتې کېدو شکرونه وويستل. متين په پيل کې د دوربين په واسطه شاوخوا کسان او ځايونه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وځارل، خو چې کله روانېده، د للمې سلګۍ یې واورېدې. ورته ویې کتل او بیا یې وپوښتله:

- ولې ژاړې؟

للمې د متین خفګان نه شو زغملی. په زوره یې په ستوني کې سلګۍ ترېتې کړې او بیا یې ځواب ورکړ:

- هسې پر تا مې زړه سوزي...

متین چې د للمې اوښکې ولیدې، نو په زړه کې یې د درد څرېکې تېرې شوې. ورنږدې شو. د لاس په ورغوي یې د هغې پر مخ را روانې اوښکې پاکې کړې. للمې هم دده لاس ونیوه. خپلو شونډو ته یې نږدې کړ، خو متین لاس ترې کش کړ او ورته ویې ویل:

- ته مه وارخطا کېږه. انشاالله بری به زما او ستا وي.

یوه شیبه یې د للمې سترګو ته په مینه، مینه وکتل، خو دده له کتو نه للمه وشرمېده او سترګې یې ټیټې کړې. متین د للمې دې انداز ته مسکی شو او بیا یې د دښمن پر لور حرکت پیل کړ. څو شیبې وروسته ورسېده. هلته په رسېدو سره یې که څه هم په زړه کې یو څه ویره وه، خو په ظاهر کې یې پر ځان څوک نه پوهول. زړور ورغی او د ای ایس ای د کسانو دفتر مخې ته پیره شو. پر لاس تړلي ساعت ته یې وکتل. ډوډۍ خوړلو ته لا هم څه کم یو ساعت پاتې و. د ننه په ډبرین دفتر کې ناستو کسانو د خپلو لاسته راوړنو په اړه خبرې کولې او بادارانو یې په کړس، کړس ورته خندل. متین ټولې خبرې اورېدې، خو که د خدای ج خوښه وي، لږ وروسته به هر څه ګډوډ شي او هېواد به له شر نه خلاصون ومومي.

دغه څه کم یو ساعت وخت د متین لپاره له یو کال نه هم اوږد شو. نه یې غوښتل چې دغه زرین او طلایي چانس له لاسه ورکړي. په دې وخت

کې د جنرال هغه ورکړې اله وریاده شوه چې ورته ویلي یې وو: "هر وخت چې په کوم ځای کې بند راغلې، نو ددغه الې تنۍ کېکاږه او موږ به ځانونه در ورسوو." متین څو ځلې هغې تنۍ ته فشار ورکړ او د دوی د مرستې په انتظار شو، خو الې نه شین او نه سور غمی ولګاوه او نه هم د ډوډۍ د وخت تر پوره کېدو پورې څوک رابښکاره شول چې مرسته ورسره وکړي. پاس یې وکتل. د ننبتر په سر کې د انتن په شان اله نسب شوې وه. کېدای شي چې دا اله د سیګنالونو د کته کولو اله وي او د متین الې به هم د همدې له امله کار نه کاوه. بالاخره یې په زړه کې فیصله وکړه چې هر ډول کار باید په خپله تر سره کړي.

هغه شیبه هم رالنډه شوه چې وسله وال یو، یو د ډوډۍ خوړلو ځای ته روان وو، راټولېدل. اشپز هم دسترخوان هوار کړ او وچه ډوډۍ یې پرې واچوله. له دې وروسته یې یوه بل ته غږ کړ: هلکه! ته قوماندان صاحب غازي سنګر ته ډوډۍ ور وړه.

هغه کس راغی. اشپز ډوډۍ په لاس ورکړه. متین یې حرکتونه څارل او د جبار کوټه یې ښه مالومه کړه.

ټول یې ډوډۍ ته کیناستل. یوازې درې کسان په پیره کې پاتې شول، تر څو پر دوی پیره وکړي. متین هغوی هم تر نظر تېر کړل او دا لار یې ورته ولټوله چې وروسته له دوی سره څه ډول جګړه وکړي.

کله چې دوی ډوډۍ ته سره راټول شول، نو متین ته یې هم غږ کړ:

راځه! ته ولې ولاړ یې؟

متین هم ور روان شو او په تګ کې یې د ټوپک پر شپېلۍ د قرآن کریم سورتونه چوف کړل چې هسې نه د ډزو په وخت کې وربند شي. پر ټوپک یې له اول نه مرمۍ تېره کړې وه. کله چې متین ځان مناسب ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورساوه. ډوډۍ ته پر راټولو کسانو یې اور بل کړ او په ضرب د څو دقیقو کې یې ټول له منځه یوړل. پېره درانو چې وضعه ولیده، ډزې یې پیل کړې. متین ځان وغورځاوه، خو دغه درې تنه د شا لخوا بل چا په ډزو ووژل چې دې کار متین هم حیران کړ.

متین په یوه سترګه د جبار خونه ځارله او له بل لوري یې د ای ایس ای کسانو کوټې ته ځان ورساوه. هلته په رسېدو سره یې دروازه څو ډزه وویشته. بیا یې کرار ور پرانیست او غږ یې ورو کړ چې د باندې راووځئ. د ای ایس ای کسانو که څه هم غږ واورېده، خو په اول غږ راونه وتل. متین ډزې پرې پیل کړې. شیبه وروسته په کوټه کې چیغې شوې چې ډزې مه کوه. موږ ځانونه درته تسلیموو. کله چې دوی راووتل، نو درې تنه وو. په دې وخت کې د ننه له لوري ډزې پرې وشوې. متین ځان یوه څنګ ته کړ له بم نه یې کیلي وویسته او بیا یې کوټې ته ور وغورځاوه. څو ثانیې وروسته چاودنه وشوه. په کړکیو لمبې راووتې. د بم په برید کې د باندې دوه تنه ووژل شول او یو پاتې شو. متین هغه ته وویل چې په ګونډو شي. هغه یې په ګونډو کړ او لاسونه یې تر شا ور وتړل.

بل لور ته جبار هم له خپلې کوټې راووت او پر متین یې ډزې پیل کړې. متین هم متقابلې ډزې شروع کړې، خو جبار له لږ جنګ کولو وروسته په منډه شو. همدا شیبه هغه بل کس چې درې پېره داران یې ووژل، زنګون وواهه. سترګه یې پټه کړه. نښه یې پرې راوړه. پر پښه یې وویشت او نسکور یې کړ.

متین په داسې حال کې چې دده له پلوي کس سره یې ډېر احتیاط کاوه، تر جبار پورې ځان ورساوه. د هغه څېره یې ولیده. په خپله همغه سړی و چې جنرال یې متین ته د امین جان د ساعت له میمورۍ نه انځور

ورکړی و. دلته جبار د ټوپک شپېلۍ متین ته برابره کړه. ډزې یې وکړې، خو متین ځان پر ځمکه وغورځاوه. جبار ته مرمۍ ور خلاصې شوې، نو همداسې یې پر متین د ټوپک وار وکړ، خو متین سر ترې ټیټ کړ. کله چې متین هغه بې وسلې ولید، نو ورلنډ شو. یوه شیبه یې د هغه خونکارې څېرې ته وکتل. بیا یې جبار د ټوپک په کونداغ وواهه او پښه یې پرې ماته کړه.

جبار چې ډېر ظالم سړی و او ځان یې هم ډېر کلک ښوده، خو د متین له دې ګوزار سره یې چیغې اسمان ته پورته شوې او د هډوکو درد ورته د زغملو نه و. دی لا په دې دردونو کې و چې متین دا ځلې ښی لاس ورته مات کړ او له دې سره جوخت یې په زاریو پیل وکړ: د خدای ج لپاره ما مه وژنه، ځکه کورنۍ او ماشومان مې دي، خو متین یې هېڅ خبرو ته پام ونه کړ او یوازې یې ترې وپوښتل:

- غریب او بې وزله ځوانان دې ولې ترور کول؟

جبار ورته وویل چې ما هېڅوک نه دي وژلي. متین د ټوپک خوله پرې زواروله او څو ډزه یې نور هم پر دې پښو، پښو وویشت او بیا یې پوښتنه تکرار کړه.

جبار ورته وویل:

- ژوند مې وژغوره. زیاته وینه رانه بهېږي او زړه مې سستي کوي.

- تر هغو دې نه ژغورم، تر څو چې هر څه راته ونه وایې.

جبار چې له خپل بدن نه روانه وینه ولیده، نو د مرګ اژدها یې هر شیبه سترګو ته درېده او بې له ځنډه یې خوله خلاصه کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما ته د پاکستان استخبارات پيسي راکوي. زه د دوی لپاره قومي مشران، دولتي چارواکي، استادان او عامه تاسيسات له منځه ورم. د ځدرانو په سيمه کې مکتبونه، نه پرېږدم او کوښښ کوم چې سيمه يې نا امنه وساتم...

متين يې خبري پرې کړې او بيا يې وپوښتل چې هغه ځوانان مو ولې ووژل؟

دا ځل د جبار غږ تر پخوا ټيټ و او زياته يې کړه:

- پر ځوانانو مو د خپلې ډلې لپاره له يو ځای نه بل ځای ته وسلې، چاودېدونکي مواد، تبليغاتي پاڼې او نور شيان وړل، خو چې کله به يې انکار وکړ، نو هغه مو وژل. بل مو د دوی په واسطه د دولتي چارواکو اختطاف او ترور هم کاوه.

- دا هر څه کوئ، خو د طالب په جامه کې. په دې مسايلو کې د امين جان غريب له ۲۲۰ شمېرې نه هم کار اخلې او د هغه کورنۍ مو د وير پر ګډی کېنوله، هداسې نه ده؟

- همداسې ده.

د متين سترګې له غصې نه رډې راختلې وې، په همدې حال کې يې بله پوښتنه وکړه:

- په خوست کې څومره کسان لرئ؟

- زما په کوټه کې کمپيوټر شته، ټول مالومات په هغه کې دي، خو ما وژغوره. جبار همداسې نور ډېر څه ويل غوښتل، خو د متين اعصاب ورته خراب شول. همداسې يې پسې ضربه کړ او له جبار نه يې خلک بې غمه کړل. متين چې کله ترې روانېده، نو د هغه مړي ته يې وکتل او بيا يې

له ځانه سره ووېل: تا له قانون نه لوړ جرمونه کړي دي، ځکه بايد ووژل شې.

له دې وروسته متين په بيړه د جبار کوټې ته ورننوت او کمپيوټر يې له ځان سره واخيست. کله چې له کوټې نه راووت، نو هلته وسله وال کس چې د متين په ګټه يې کار وکړ، همداسې ولاړ و او شاوخوا يې کتل. متين غږ پرې وکړ چې وسله وغورځوه، خو هغه ورته ووېل چې زه دې ملګری يم، وسله نه غورځوم.

متين بيا ورغږ کړ:

- ته څنګه او له کوم لوري زما ملګری يې؟

- ستا په اړه باز خان خبر راته ليږلی و چې مرسته ورسره وکړه او ما هم مرستې ته در ودانګل.

له دې خبرې سره سم وسله وال کس را روان شو، تر څو متين ته راشي، خو په دې ځای کې يوه زخمي وسله وال سر پورته کړ. هغه يې ضربه کړ او ځای پر ځای يې وواژه.

متين په بيړه پر زخمي وسله وال ډزې وکړې او له دې نړۍ نه يې رخصت کړ. د اې ايس ای نيول شوي کس ته راغی. څو پوښتنې يې ترې وکړې، خو هغه په اردو خبرې کولې او په اردو متين نه پوهېده، نو پنجابی يې بې ګټې وباله او ځای پر ځای يې وواژه. وروسته متين هغه غار ته منډې کړې چې ببرۍ يې په کې تړلې وه.

هلته په رسېدو يې ببری ولید چې په غار کې تړلې او له ډېرو وهلو او ډبولو نه يې هوښه پروت دی. په همدې حال کې وسله والو کسانو د هغه په خوله کې مېږي هم ورخوشي کړي دي. په بيړه يې هغه رواخيست. زخمي شوي پښه يې تړلې وه. ولاړ موټر ته يې واچوه او ټلمې ته يې هم

۱۵۸ ۱۵۷

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري کړې چې زر راشه. هغه هم لږ ځنډ وروسته راورسېده او موټر ته ورسره وختله. متین د وسله والو موټر په تېزۍ سره روان کړ او له څه کم یو ساعت مزل وروسته یې ځان د تنګي ځدرانو عمومي سړک ته برابر کړ.

کله چې د خطر له ځای نه راووتل، نو متین خوشالي وکړه. د للمې پزې ته یې ګوتې ور وړې او په شوخۍ یې ورته وویل:

- نادانې ځنګه یې ؟

هغې یې لاس په دواړو لاسونو کې ټینګ ونیوه. شونډو ته یې نږدې کړ او بیا یې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ:

- ښه یم، خو د پلار غم مې پر زړه ډېر زور کړی دی.

د للمې پر دې خبره د متین خوشالي لاړه. په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې او ویې ویل: ددې ظالمانو له لاسه ډېر دوستان او ملګري قرباني شول.

متین له څو میاشتو اوږده سفر، له ډېرو خطرونو او ګواښونو وروسته د خوست او کابل عمومي لارې ته راووت او په ډېره خوشالۍ یې د خوست پر لوري مزل ته دوام ورکړ. د مازدیګر لمر په ډوبېدو و چې د بل چا له مبایل نه یې د ملکي روغتون رئیس ته زنګ وواهه چې په بېړه امبولانس ور ولېږي. دی چې کور ته رسېده، نو امبولانس هم په کوڅه کې ښکاره شو. ښری یې په دواړه مخه ښکل کړ. بیا ډاکټرانو امبولانس ته پورته کړ او روغتون ته یې د درملنې لپاره یووړ.

د دروازې مخې ته چې د متین مور د موټر غرهار واورېده، نو لوخ سر د باندې راووته او پر متین یې سترګې ولګېدې. ټینګ یې په غېږ کې

ونیو او په سلګو کې یې شکرونه وویستل چې په خیر کور ته راستون شو. کله چې یې متین پرېښود، نو للمې ته یې وویل: زویه! ستړې مه شې.

متین شین شو او په خندا یې وویل: ادې جانې دا للمه ده، د باز خان لور او د سرې جامې یې اغوستې دي.

ددې خبرې په اورېدو د متین مور ټکنۍ شوه، خو بیا یې هم للمې ته ستړې مه شې ورکړه. کله چې کور ته سره ننوتل، نو للمې ته یې خپل کالي ورکړل او ورته ویې ویل: ها، اوس دا واغونده. کله چې متین بازار ته لاړ شي، ښایسته کالي به درته راوړي.

للمه چې بلې کوټې ته په کالیو بدلولو پسې لاړه، نو مور یې متین ته له غصې نه په ډکه لهجه وویل: دا سمه ده چې باز خان زموږ دوست دی، خو بیا هم له تا سره ددې جینۍ راتګ مناسب نه دی، ځکه د پښتو وطن دی، خلک به څه وایي، ها...

متین په خندا، خندا کې د مور له غصې نه ډکې خبرې پرې کړې او د للمې په اړه یې ټوله کیسه ورته وکړه چې ورونه او تره یې ځنګه وژل شوي وو. بیا یې پلار ځنګه ووژل شو او بالاخره یې للمه ځنګه د وسله والو له منګولو نه خلاصه کړه...

د متین مور چې دا کیسه واورېده، نو پر للمه یې زړه وسوزېده. د زړه له درده یې وخ، وخ، خوارکۍ، څو ځله تکرار وویل او نور یې متین ملامت نه باله.

کله چې شپه تېره شوه، نو په سبا ورځ سپین ږیری جنرال او څو نور لوړ پوړي نظامي چارواکي متین ته د مبارکۍ لپاره ورغلل. جنرال متین په غېږ کې ونیو او ورته ویې ویل: زویه! هېواد پر تاسو ویاړي، ته یو اتل یې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له جنرال سره نورو کسانو هم متین ته ددې لوی ماموریت د تر سره کولو مبارکي ورکړه. کله چې جنرال دوی ببرته ترې روانېدل، نو متین ته یې وویل: د یک شنبې په ورځ به له کورنیو چارو وزارت نه لوړ پوړی هیئت راشي. ستا په ویاړ به لویه غونډه جوړه و او رتبه هم درکوو.

د متین پوښتني ته دولتي چارواکي، ملګري، دوستان او کلیوال ډلې، ډلې راتلل او پرې پنډېدل. څو ورځې همدا حال و، خو کله چې د مېلمنو زور کم شو، نو د متین مور غلې غوندې متین ته وویل:

- زویه! که خپه کېږې نه، نو یوه خبره مې درته کوله.

- ادې ووایه! ولې به خپه کېږم.

د متین مور له کړکۍ نه د باندې وکتل او بیا یې په ټیټ اواز داسې زیاته کړه چې للمه یې وانه وري:

- للمه ډېره ښه جینۍ ده، نو که خوښه دې وي، درته واده به یې کړم.

د متین مخ له شرمه سور شو او په بنده، بنده ژبه یې وویل:

- ادې ستا خوښه ده، زه نه پوهېږم.

مور یې پوه شوه چې متین راضي دی. د واده ورځ یې مالومه کړه او د شیانو د راوړو یې ورته وویل.

سهار ته متین ساختګي ډېره لرې کړې وه. د پولیسو ښایسته یونفورم یې پر تن و. ښایسته ویښتان یې شاته اړولي وو او له کوټې نه راووت.

للمه د انګړه په کوز سر کې وه. د متین پر لیدو حیرانه شوه. دومره ښایسته ورته ښکاره شو چې له دې وړاندې یې په دې انداز کې نه و لیدلی. متین هم مخ ور واړوه. هغه په سترګو کې ورته مسکۍ شوه. ده هم د مینې په انداز کې شونډې ببرته کړې او ورته ویې خندل.

متین لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې تیلیفون یې وشرنګېده.

د مبایل ښیښې ته یې وکتل. د ببري شمېره وه. اوکې یې کړ او ویې ویل:

- سلام!

خو ببري د وعلیکم سلام پر ځای له شوخۍ نه په ډکه لهجه دا لنډۍ ورته وویله:

ملنګه دوه ګټې دې وکړې
یو دې خیر تول که، بل دې وکړل دیدنونه

پای

خوست

خپله جونګړه

١٦٢

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.

https://momandpublications.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library